

MÓRA

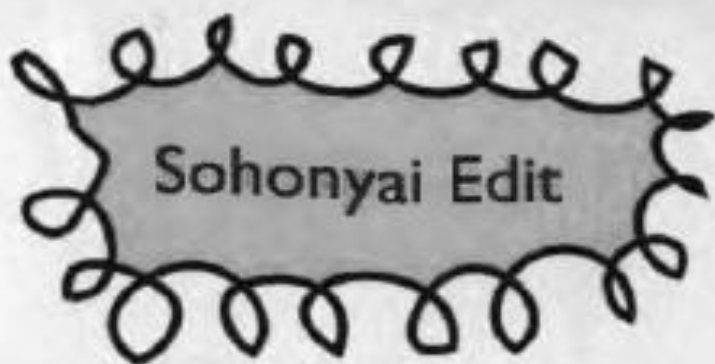

KÖNYVEK

Sohonyai Edit

JASMINE

AVAGY MÉGIS KELL
A SZERELEM?

Sohonyai Edit

JASMINE

avagy
mégis kell a szerelem?

Móra Könyvkiadó

A sorozattervet SZALMA EDIT készítette

© Sohonyai Edit, 2003

© Móra Könyvkiadó, 2003

1.

Jasmine Daniels^{*} odasomfordált anyja táskájához, hogy elrabolja belőle sminkes neszesszerét, s bezárkózzon vele a fürdőszobába. Sietős ujjakkal kotorászott a kis erszényben, majd kiemelte a világos krémpúdert. Kinyomott belőle egy keveset, szétkenete az arcán, majd enyhén nedves sminkvattával szétterítette a bőrén. Jasmine úgy vélte, az eredmény egyszerűen fenomenális lett! Legalább két árnyalattal világosabb az arca! Így egészen normális! Nem tudott ellenállni a szemceruza bűvös erejének sem, ezért leheletnyit megerősítette mandulavágású szemének körvonalait is. Erősebben nem merte hangsúlyozni, mert az oszifőnöknő kivágta volna azonnal, ha meglátja: elvégre egy 16 éves lány még ne mázolja ki magát a suliba! Megigazította a haját, és elégedetten sóhajtott. Most végre hasznát vette annak, hogy mindig óriási méretű (Apa szerint Godzillára szabott) pulóvert hordott, mert gyorsan alája rejtette a kistáskát, s kilépett. Észrevétlennek szánt kijövetelét azonban egy éles sikoly és néhány draszté jelezte, ugyanis Musz, a szobanyúl éppen a lába alatt akart elosonni – nem sok sikerrel.

Jasmine lenézett rá, s a máskor gyöngyharmatnak meg cukifalatnak szólított szürke bundás illetőt szerette volna elkapni és

* ejtsd: dzsezmin denielsz

kidobni Diónak, a kissé örült német juhászkutyának az udvarra azzal, hogy: – Tessék, egyél!

– Ugye feltakarítod? – mutatott Anya a szanaszét guruló nyúlbogycsokra.

Ennyit a kisállattartás gyönyöreiről. Jasmine, aki eredetileg szeretett volna a lehető legmesszebbre kerülni édesanyja éles tekintete elől, most kénytelen volt átvenni tőle a kisseprűt+lapátot, hogy munkához láthasson. Márpedig Anyának nem stimmel valami gyermekén. Összehúzott szemmel méregette.

– Édes lányom, neked tiszta retek a nyakad!

– Ááá! Neem! – mondta a lány, és behúzta a nyakát annyira, amennyire csak lehetett.

– Gyere csak közelebb! – hallatszott a parancs, és Jasmine kénytelen–kelletlen engedelmeskedett. – Pedig sokkal barnább, mint... De várjunk csak: ez tényleg nem piszok! – Meglepődve nézett a lányára. – Te kifehéřítetted az arcodat?!

Anya hangsúlyát hallva Jasmine szemét elfutotta a könny.

– Igen! – mondta dacosan. Haragudott anyára, mert észrevette a turpisságot, és mérges volt önmagára is, hogy elfelejtette egészen a ruhakivágásáig egyszínűvé tenni a bőrét.

– De hát... miért?

– Még kérded? – jajdult fájdalmasan, azzal elővette pulóvere alól a neszesszert, kivágta az asztalra, majd a szobájába rohant, és sírva az ágyára borult.

Anya elkínzott arccal követte, leült mellé, és simogatni kezdte a hátát.

– Mi a baj? – kérdezte puhán.

– Mi a baj? – emelte fel a kislány a fejét. – Nézz rám! Hát hogy nézek én ki?! Nézz meg jól: EZ a BAJ!

– Az én kicsikém sír? – kukkantott be az ajtón Apa is.

– Miért nem lehetek olyan, mint a többi gyerek? –ütötte Jasmine ököllet az ágyat. – Miért van ilyen ronda karamellszínem? Én nem akarok színes lenni!

Apa elnevette magát, és odaguggolt az ágy mellé:

– Igazad van! – dünnyögte. – Még, hogy mi lennénk színes bőrűek? Gondolj csak bele: a fehérek a színesek. Betegség esetén halvány sárgák, némi szürke vagy zöld árnyalattal, ha zavarba jönnek, pirosak, ha dühösek mélybordók, ha haldokolnak, az oxigénhiány miatt mindjárt szilvakékekre válnak... Bezzeg egy feketével ilyen sosem fordulhatna elő!

– Olyan szívesen lennék én is színváltós! – nyöszörögte Jasmine, de már nem sírt. Nagyon szerette az apját. És neki mégsem kiabálhatta a szeme közé, amit annyira szeretett volna kimondani! Azt, hogy kétségbe van esve, amiért nem Anya derékig érő, szép szőke haját és kék szemét örökölte! Igaz, nem lett fekete sem, mint Apu, hanem megállt kettejük között, félúton. És emiatt ahányszor csak belép az osztályba, s végignéz a társain, mindjárt úgy érzi magát, mintha ronda kis kóbor macska lenne a nemes szíámiak között.

Mire összekanalazta magát, és rendbe hozta az arcát, jócskán kifutott az időből, a suliba is csak csöngetésre ért be. Persze az ügyeletes felírta mint későn jövőt, de a tény valahogy nem tudta felzaklatni. Szerencsére néhány lépéssel megelőzte Donnát, az osztályfőnököt, aki már fel is tűnt a folyosón, kezében az osztálynaplóval: mellette egy furcsa szerzet lépkedett.

Padtársa, Mónimé (hivatalosan Rozgonyi Mónika Melinda – aki gyomorideget kap, mire a teljes nevét végigmondja és idegbajt, mire leírja) már izgatottan várta.

– Képzeld! Rámentem a 20-on túliak chatvonalára! Még jó, hogy a géphez nincs videokamera rögzítve, mert majdnem leégett a hajam, olyan zavarba jöttem! Azok a lököttek miket kérdeztek tőlem!

Jasmine már régi motorosnak számított a chaten.

– Hajszín, csípő–, derék–, mellméret? – sorolta mindjárt.

– Honnan tudod? – csodálkozott Mónimé, de nem tudták befejezni a beszélgetést, mert belépett Donna s mellette az ismeretlen személy.

– Üljetek le! – intett királynői kézmozdulattal, s ők visszarogytak a székre. Donna az iskolában – de az iskolán kívül is – páratlan teremtménynek számított.

– Mamma mia, donna Clara! – szakadt ki a fájdalmas sóhajtás az olasz speces fiúkból, mert bizony a tanárnő elérhetetlen álom volt számukra. Festett szőke haját kontyba tűzve hordta, és mindig visszafogott ruhákat viselt, ám az östermészetnek nem tudott parancsolni. Őt ugyanis olyan hatalmas méretű keblekkel áldotta (vagy verte?) meg a sors, aminőt azelőtt közlőrlől még sohasem láthattak, legfeljebb a tévében. Hosszú pillás, mély tűzű szemével ha csak ránézett valamelyik tábla előtt kínlódó áldozatára, annak mindjárt remegni kezdett a lába, és egy mukkot sem tudott kinyögni, akármennyit is készült előző nap az órára. A lányok persze könnyen voltak. A hormonjaikat nem bolygatta fel Donna Klára jelenléte, viszont ők is imádták. A tanárnőnek kitűnő humorérzéke volt, és olyan ellenállhatatlan göndör kacajokkal tudott nevetni, ami őket is magával ragadta.

– Szeretnék nektek bemutatni egy új tanulót! – mutatott Donna a mellette álló alakra, aki ezalatt zavartan köhécselt. – Fogadjátok szeretettel, mert nemcsak az iskola új számára, de ráadásul egy másik városból érkezett. Mutatkozz be, kérlek!

Az új tanuló rákvörös lett, és elmotyogta a nevét. Senki sem értette. Viszont vigyorogva szemlélték, mert olyan volt, mint egy csodabogár. Kövérkés testén idétlen nadrág s fekete póló, hivalkodó felirattal: „Én egy bombaszakértő vagyok! Ha futni lát, kérem, próbáljon lépést tartani velem!” Szőkésbarna haja, mely elől csapzott, göndör tincsekben lógott a szemébe, hátul olyan hosszú

volt, hogy a vállát verdeste. Ezenkívül a homloka tele volt pattanással. Mint bombaszakértő elveszetten állt a tanárnő mellett, és nagyon szerencsétlennek látszott.

– De csúnya lány! – súgta Mónimé, és Jasmine bólintott.

Az osztály év elején spéci, modern padosokat kapott. Egy gonosz Darth Vader-ivadék lehetett a tervezője – így ismeretlenül is utálták a diákok –, mert a régi, jól bevált kis asztalokkal szemben ezek teljesen nyitottak voltak előlről. Azt a szellős rácsozatot említeni sem érdemes, amely a füzetek kicsúszását volt hivatott megakadályozni... Tehát: ha az elkeseredett tanuló puskázás céljából, netán egy nyitott tankönyvet óhajtott becsúsztatni a padba, még a legnagyobb dioptriaszámú szemüveget viselő tanár is játszva kiszúrhatta. Ráadásul egyszeriben véget vetett a békés párapcsolatoknak, mert most egy-egy padba egymás mellé négy tanuló került. Mónimé és Jasmine a jobb oldali oszlop első padjában ült, s mivel rajtuk kívül nem volt senkinek kedve ennyire szem előtt lenni, ezért az édes kettesük mindaddig fennmaradhatott. Mindaddig. Donna ugyanis kinyújtotta formás mutatóujját, és a Jasmine jobbján lévő üres helyre mutatott.

Az ismeretlen lány megadóan bólintott, és némi széktologatás után befészkelte magát.

– És most lássuk, ki készült mára... – mondta Donna, azzal kezébe vette a naplót, és felült vele a katedrára. A fiúk máskor abban reménykedtek, hátha egyszer keresztbe teszi a lábát (mint az *Elemi ösztönben* Sharon Stone), de most a szemüket sem merték felemelni, annyira féltek a feleléstől. És milyen örült messzeségben volt még tőlük a kicsengetés!

2.

– Szóljon már valaki annak a szerencsétlennek, hogy jöjjön inkább közénk, ne csámpázzon folyton a fiúk után! – mondta Libuli, az osztály Barbie babája, miközben a szőkésbarna kiscsajra mutatott.

Jasmine-nek megesett a szíve az új lányon. „Jaj, szegényke!” – gondolta, mert nem lehetett szánakozás nélkül nézni, milyen elkeseredetten próbált csatlakozni a fiúk hülye játékához. A srácok ugyanis még tavaly kitalálták, hogy némi lendületvétel után nekifutnak a katedrának. De egy év alatt nőttek egy kicsit, és természetesen szellemi képességeik is fejlődtek, tehát már nemcsak a katedrának futottak neki, hanem a falnak is. Meg a táblának. És az ajtónak. Bár az ajtót ma már kétszer is meggondolták, mert egyszer lendületből nekifutottak, ám éppen a becsapódás pillanata előtt nyitotta ki előttük a matektanár... Így az egész banda kizúdult a folyosóra, ahol aztán üvöltve elhasaltak, kicsi a rakás alapon.

– Bocsika! – kocogtatta meg a lány vállát Jasmine. – Nem kellene inkább velem jönnöd? Szívesen beszélgetnénk veled...

– Miért? – kérdezte a kis melírozott fejű elkerekedett szemekkel.

– Tényleg, miért? – fordult meg mindjárt két-három fiú. – Ha ő mehet, mi is hadd menjünk veled!

– Azt már nem! – válaszolta Jasmine. – Ti nem vagytok lányok!

– Miért, szerinted ÉN AZ VAGYOK? – kérdezte az új diák, aki Apa fogalmai szerint igazi színes bőrűnek bizonyult, mert az iménti bíborvörösből most pergamensárgává változott...

Hű, de kínos! A fiúk rögtön elkezdtek röhögni, a lányok szájukat húzva súgtak össze. Mindenki hálát adott azért, hogy nem neki kellett elvinni a balhét...

– Izé, ne haragudj, de nem értettük pontosan a nevedet... – rebegte Jasmine, tovább tetézve önmaga s az új gyerek kínjait.

– Miért, csak azon múlik? – bökte ki a teljesen összetört bombaszakértő, mire a lány már tényleg nem tudott mit válaszolni, hanem behúzott nyakkal, bocsánatkérő vigyorral az ajkán eloldalgott.

A máskor zajos osztályban egy-két pillanatig megült a csend, de szerencsére Koppány (Jasmine ösellenisége) egy nagyot rikoltott:

– Csináljunk tiktakcéllovöldét!

A lányok mindjárt bejelentették a tiltakozásukat, de ez semmit sem jelentett az ifjak számára. Lelkesen köpködni kezdtek, és a cukros lövedékektől hamarosan nyálás–ragacsos lett minden: a föld, a tanszerek, a lányok haja...

Koppány, ha csak tehette, élvezettel kínozta Jasmine-t. Most is őt pécézte ki magának, és három haverjával együtt azon igyekezett, hogy a szájukban már alaposan megforgatott tiktakot valahogy a lány nyakkivágásába juttassák. A győztes az, akinek a cukorkája becsúszik a póló alá... Jasmine nagyon megalázónak érezte a helyzetet: ott állt körülötte négy fiú, és ő hiába próbált menekülni, csak mentek utána, röhögtek és köpködték.

– Hagyjatok már békén! Mit ártottam nektek? – kérdezte, de nem kapott feleletet.

Mónimé hiába próbálta megvédeni a barátnőjét, rá senki sem hallgatott. Ez a négy idióta pedig éppen a mögöttük lévő padban ült, és válogatott bosszantásait általában óra alatt is folytatták. A sírás határán egyensúlyozó Jasmine-nek amúgy is pocsek napja volt, de most úgy érezte – nem bírja tovább. Szembefordult ellenségeivel, és a legközelebb álló Baláznak lekevert egy óriási pofont. Ákosnak lesodorta a tankönyveit az asztról, Csabinak pedig eldobta az

osztály túlvégébe az ellenőrzőjét. Koppányt azonban nem merté bántani, mert tudta, minden húzásának négy-ötszörösét kapná tőle vissza.

– Na, mi van Patkány Etus, begerjedtél? – nevetett rá Koppány, s fenyegető tartásban egyre közelebb és közelebb lépett a lányhoz. Jasmine-nek összeszűkült a szeme a félelemtől, és hátrált, már eljutott egészen az osztály sarkáig. Fejében megszólaltak a komoly veszélyt jelző szirénák, és riadtan kapkodta a tekintetét jobbra-balra, segítséget váróan. De mindenki el volt foglalva magával! A lányok kis csoportokban beszélgettek vagy a sráccokkal üvöltöztek, Mónimét pedig a három másik majom odébb lökdöséssel közömbösítette.

– Tudod, miért neveztetek Patkány Etusnak az előbb? – kérdezte a fiú olyan közletről, hogy az orruk majdnem összeért.

Jasmine-nek már könnyek folytak az arcán. „Helyben vagyunk” – gondolta. Ezek azok a helyzetek, amikről Apunak sohasem beszélhet.

– Miért? – kérdezte megadóan, mert szeretett volna minél hamarabb átesni az egészen.

Koppány ott tornyosult felette, miközben tiktaktól mentolos lehelete az arcát érte:

– Mert kísértetiesen hasonlítasz egy patkányra... És én *imádom* a patkányokat...

– Megenni? – kérdezte Jasmine, aki időközben úgy döntött, nem teszi meg senkinek azt a szívességet, hogy gyönyörködhesen a szenvedésében. – Más közlendő ezenkívül? – folytatta tárgyilagosan, immár száraz szemekkel.

Koppány meghökkent egy pillanatra a hirtelen változáson, s kicsit távolabb húzódott.

– Tulajdonképpen nincs – vontá meg a vállát.

– Akkor jó – mondta Jasmine, egy határozott mozdulattal arrébb tolva Koppányt, majd szépen, tempós léptekkel elindult a helye felé. Kicsit félt, hogy a fiú visszarántja, vagy esetleg hátulról gáncsot vet,

és elkaszálja őt a lábával, de szerencsére semmi ilyesmi nem történt. A szünet végét jelentő éles berregés pedig elzárta a srácok elől a visszavágás lehetőségét.

– Ne foglalkozz velük! Hülyék! – súgta neki vigasztalan Mónimé, miközben bejött a rajztanár, és feltárta a vetítőt diaképekkel.

– Az itt látható szobrot mindannyian ismeritek – villantott fel Művész Úr egy képet. – Michelangelo *Dávidja*. Szeretném, ha leírnátok a gondolataitokat, illetve mindazt, amit tudtok róla. 10 perc, óra indul!

Mindenki lázas készülődésbe kezdett. Ekkora ökörséget! Dolgozat rajz tantárgyból! Jasmine csak a tolla végét rágcsálta, s egyszerűen nem jutott eszébe semmi. Jobbján az új gyerek azonban lázasan írt valamit, s ez az igyekezet felkeltette az érdeklődését. Kicsit kihúzta magát, és odasandított, hátha ötletet kap a látottakból...

„Szerintem nagyon jó ez a szobor, azért mert Dávid a karját olyan élethűen lógatja” – Jasmine kuncogni kezdett. Az új fiú csodálkozva nézett fel rá a papírjából, majd egy határozott és sértődött mozdulattal eltakarta az irományát. A lány tovább mosolygott. „Vajon hogy hívják?” – jutott eszébe, és egy árulkodó vinyetta után kutatott a pillantásával. Nyert. A művészettörténet–könyv tetején ott állt a felirat: „Kárpáti Zoltán 10. oszt. tan.”. Nem tudta, miért, de egyszerűen szimpatikus lett neki ez az irodalmi nevet viselő és divatjamúlt göncöket hordó, fura figura. Elhatározta, hogy sulis után megkörménykezi majd, és megpróbál összebarátkozni vele, ha lehet.

3.

Jasmine igyekezett résen lenni, ám Kárpáti Zoltán jóval fürgébbnek bizonyult, mint ő. Órák után pillanatok alatt nyoma veszett. A lány összekapta a cuccait, odaköszönt egy „csaó”-t Mónimének, és elvágtatott. A folyosón a szokásos forgalom, melír fejű sehol. Kisietett az utcára, hogy ott is körülnézhessen, és nyert. Kárpáti Zoltán a közeli gyorsbüfé ablaka előtt állt, kezében egy óriás adag gyrost szorongatva. Félszeg mosollyal cserkészte be áldozatát.

– Jó étvágyat! – köszönt rá a tőle telhető legbarátságosabban, de Kárpáti Zoltán valószínűleg nem felejtette el, hogy Jasmine lánynak nézte őt, és ezzel leégette az egész osztály előtt. Úgy tett, mintha levegő lett volna, keresztülnézett rajta, elfordult, és jóízűen tovább falatozott.

Jasmine-ben feltámadt a büntudat. Pont ő, aki úgy együtt érez az elesettekkel, éppen ő taposott bele ennek a szerencsétlen srácnak a lelkébe!

– Kérlek, nézz rám! – fogta könyörgőre a dolgot. – Igazán szánom-bánom, hogy... félreismertelek! Szeretnék bocsánatot kérni tőled!

Zoltán lassan megfordult, és két falat közben gyanakodva nézett Jasmine-re. Vajon csak ugratja a lány? De rátekintve látta, hogy tökéletes őszinteség sugárzik a kormos pillás fekete szemekből.

– Már nem haragszom! – legyintett. – Nagyon finom ez az ízé! Kérsz? – tartotta elé megkezdett hagymás-húsos pitáját.

– Kösz, nem! – rázta meg Jasmine a fejét. – Vigyázok a vonalaimra!

Zoli egy pillanatra abba hagyta a táplálkozást, és egy nagyot, fájdalmasat sóhajtott:

– Nekem sem ártana, de tudod, engem megnyugtat az evés. És ma annyi minden történt, hogy igazán rám fér...

– Merre mész? – kérdezte hirtelen Jasmine.

– Arra – mutatott a fejével egy csendes utca irányába.

– Elkísérhetlek? – kérdezte a lány.

Zoli kicsit meglepődött, de lelkesen bólintott. Elindultak egymás mellett, és Jasmine–nek hirtelen semmi sem jutott eszébe. Illetve túl sok kérdés torlódott fel benne, s nem akart tapintatlannak tűnni. Nem tudta, hogyan kezdjen hozzá. Mielőtt azonban megnyikkanhatott volna, társa megtorpant. Egy ember állt az utcán, tőlük nem messze, és tátott szájjal figyelt valamit. Zoli az ő pillantását követte, s ez vezetett ahhoz, hogy hirtelen megállt.

– Valami baj van? – kérdezte Jasmine a fiú elképedt arca láttán.

– Odanézz! – mutatott át a túloldalra.

A környék elég néptelen volt, a régi típusú 5–6 emeletes bérházakat még a forgalom is elkerülte.

– Ott éppen lóg valaki! – hebegte Zoli. – Ez hihetetlen!

A bámészkodó, ismeretlen férfi bólintott.

– Ja, szerintem is. Én már vagy tíz perce nézem...

– Tíz perce?? – sikoltott Zoli, és belevágta a szemetesbe a gyrosát.

– Ember! Az nem jutott eszébe ennyi idő alatt, hogy segíteni kellene neki?!

Mivel a férfi továbbra sem mozdult, így megragadta Jasmine kezét, és dögnehez táskáik ellenére villámgyorsan átvágtattak az úttesten. Nem mindennapi látvány tárult eléjük. A második emelet egyik erkélyének párkányán – kívülről – egy idős néni függeszkedett. Régi, fakult fürdőköpenye alól térdig kilátszottak vékony, eres lábai.

– Istenem, meddig bírhatja még? – sóhajtotta Jasmine.

Zoli ledobta a cuccát, és körülnézett, miként mászhatna fel. Az erkély közelében futó villámhárítót alkalmasnak vélte.

– Addig hívd a tűzoltókat! Meg a mentőket! – kiáltotta oda a lánynak.

Jasmine csak állt ott szívdobogva, kezében a mobiltelefonjával, és persze egyetlen segélyhívó szám se jutott eszébe. Hirtelen bevillant a filmekben annyiszor ismételt 911! Gyorsan tárcsázott, ám a túldalolon egyszerűen csak kicsengett a vonal.

– Nem veszi fel senki! – kiabálta kétségbeesetten.

– Lehetetlen! – vágta rá Zoli. – A diszpécsereknek minden hívást fogadniuk kell! Próbáld újra!

Közben – az acélsodronyba kapaszkodva – egyre feljebb és feljebb kúszott. A háznak azonban meglehetősen omladozó volt a vakolata, s a villámhárító sem bizonyult elég stabilnak. Mindenesetre Zoli már éppen elhagyta az első emelet magasságát, mikor az acélkötelet tartó vasszegek közül három kiszakadt, s így a sodrony kilengett.

– Jaj, mamám! – kiabált Jasmine. – Kapaszkodj!

Zolinak jól látható izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán, de nem adta fel. Véresre horzsolódott a tenyere olyan szorosan tartotta a sodronyt, és eljutott a másodikig.

– Ne csak nézz, telefonálj! – utasította rekedt hangon Jasmine-t, aki ez alatt az idegességtől ugrálni kezdett.

– 911! 911! Vedd már fel!

– Mit hívsz, te őrült? – szólt le a magasból a fiú. – 911 az amerikaiak segélyhívó száma! Magyarországon ugyanez 112!

Azonban hiába nyújtogatta oldalra a kezét, a távolság túl nagy volt ahhoz, hogy elérje az erkély peremét. Ráadásul újabb és újabb rögzítőszegek mondták fel a szolgálatot, és onnét, ahonnét kiszakadtak, nagy darabokban potyogott le a vakolat.

– Gyere le! Ez nagyon veszélyes! Te is leesel! – könyörgött hisztérikus hangon Jasmine, de Zoli mintha meg sem hallotta volna. – Beszéltem az ügyeletessel, mindjárt itt lesznek a tűzoltók meg a mentők! Hagyd rájuk!

– Mire ideérnek, lehet, hogy túl késő!

Ezalatt a néni olyan egykedvűen lógott, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga, hogy idős hölgyek erkélypárkányokról függeszkednek.

– Látod? Sokkot kapott! Szinte semmire sem reagál! –bökött felé állával a fiú. – Itt minden perc drága! De rövid a kezem... – hirtelen eszébe jutott valami. – Behimbálom magam!

Jasmine szinte látta, amint Zoli lezuhan a lábaihoz és szörnyet hal. Gyorsan megfordult, hogy a szájtáti járókelőtől kérjen segítséget, de az már elhúzta a csíkot. Ki tudja, miért? Talán nem akart találkozni a rendőrséggel... Nem maradt ideje ezen töprengeni, mert csak sikítani tudott, ugyanis az események filmszerűen, pillanatok alatt peregtek le a szeme előtt. Zoli, a lábának egy oldalirányú, evező mozdulatával meglódította magát, hogy az óra ingájához hasonlóan a túloldalra billenjen, de ez már túl sok volt a megviselt villámhárítónak, így egyszerűen teljes hosszában leszakadt. Hihetetlen, miként szorult ebbe a fiútestbe akkora erő vagy inkább ruganyosság, de Zoli éppen jó ütemben engedte el a sodronyt, és volt még annyi lendület a mozdulatában, hogy kínkeservvel, szinte csak a körmeivel, de elkapja a korlát peremét. Az acélkígyó hatalmas puffanással, és méretes vakolatbomba-záporral együtt zuhant a földre, és Jasmine a kavargó poron keresztül sokáig nézte a kupacot: ugye igaz, amit lát? Kárpáti Zoltán teste tényleg nem hever a törmelékek között? De Zoli ekkor már az egykedvű néni mellett függeszkedett, és tüszögött. Amint biztos fogást talált magának, az erkély vastag üvegén át benézett, és észrevette, hogy nyitva van az ajtó. Kicsit homályosan,

de azt is láthatta, hogy odabent, a szobában egy bácsi ül, és a szuperhangosra állított Eurosporton éppen focimeccset néz.

– Halló! Figyelem! Bácsi kérem! Nézzen már ide! – üvöltötte, de az öregember meg sem rezgett a karosszékekben.

– Hagyja csak, fiatalember! – szólalt meg váratlanul az idős hölgy. – Teljesen süket!

Közben a kiabálásra itt is, ott is kinyíltak az ablakok, és érdeklődő vagy rémült tekintetű lakók dugták ki a fejüket. Zömében idősek lakták ezt a házat, így hathatós segítséget egyiküktől sem remélhettek.

– Isten bizony, 10 kilót lefogyok, csak ezt éljem túl! – motyogta Zoli, mert a karja remegni kezdett a fáradtságtól. Érezte, össze kell szednie a maradék erejét, hogy felnyomja magát, mert ő nem olyan szívós, mint a mellette függeszkedő öreglány: felmondják az izmai a szolgálatot, s akkor tényleg lezuhan.

– A lábaddal tapogasd ki az erkély peremét! Kapaszkodj meg abban! – ordította Jasmine, a fiú pedig automatikusan végrehajtotta az utasítását. Végre legalább a nagy lábujjának, de nyugvópontot talált. „Adj egy fix pontot, s én kibillentem a helyéből a világot” – ki lehetett az az ókori muki, aki ezt mondta? Talán Arkhimédész? – Összefüggéstelen gondolatok villantak át a fején, s ő ezalatt minden erejét, ügyességét a két nagy lábujjába próbálta összpontosítani. „Ezután másként nézek majd a spiccelő balerinákra” – motyogta, mire néhány visszazúgás után sikerült rögzítenie a lábfeje elülső részét. Nagyokat nyögve próbálta felnyomni magát, Jasmine pedig szavakkal követte az eseményeket.

– Ez az! Ügyes vagy! Na még egyszer! Most rugaszkodj! – kiabálta, s a kislány hangja valahogy erőt adott neki. Fogait összeszorítva nekiveselkedett, felhúzódkodott, bal lábát átvette a korláton, s már fent is volt. Hatalmas puffanással esett aztán le, de szerencsére már a biztonságot adó túloldalon. „Sikerült!” – ujjongott

magában, hiszen tornaórán eddig még a kötélmászással sem tudott megbirkózni. Gyorsan felpattant (a távolból vijjogó szirénák, majd hangos kerécsikorgással megállt a ház előtt a létrás tűzoltókocsi is), és biztosításként megfogta az idős hölgy két, vékony kis karját. Arra már nem volt benne elég szusz, hogy fel is húzza, de úgy vélte, legalább tartani tudja, míg segítségükre jönnek a tűzoltók.

A sűrke egyenruhás férfiak kiugrottak, volt, aki adóvevőn beszélt a közeledő mentősökkel, egy másik beindította a hosszú vaslétrát kiemelő motort, egy pedig már mászott is sebes léptekkel felfelé a fokokon. Az akció talán ha két percig tartott, beemelték a hölgyet, s a két gyerek végre megnyugodhatott.

Jasmine már rég elvált újdonsült barátjától, de még mindig remegett a térde az átélt izgalmak miatt. A betyárját! Ezt igazán nem gondolta volna erről a Kárpáti Zoltánról!

Gondolataiba merülve, lassan bandukolt lakóhelye felé. Szerette az Orgona utcát. Ilyenkor tavasszal kezdtek megszépülni a házak előtti kis zöld területek, a tulajdonosok szegélyvirágokat ültettek. Alig várta, hogy teljes pompájukban lássa a most még csak rügyező fákat! Rózsaszínűeket, fehéréket és szirmot hullató pirosakat! Alattuk sétálni olyan, mintha nem is a földön járna.

Amint elhaladt a szomszédjuk kerítése mellett, egy furcsa kép villant a szemébe. A 68 éves Árpai bácsi fent kapaszkodott hatalmas diófája tetején. Nem mert megállni, báméskodni, hanem mintha semmi sem történt volna, a kerítésükhöz érve előkotorta sulistáskájából a kulcsát, a zárba illesztette, és benyitott. Furcsa érzésétől azonban nem tudott szabadulni...

– Na végre! Azt a kacskaringós istennyilát a világnak! – kiabálta neki át Árpai bácsi a fáról.

Jasmine igyekezett nem nevetni, de nagyon muris volt a kisöreg, amint kezével és lábával szorosán ölelte a törzset... Mint egy tapadókorongos kisbéka, úgy rászívódott. Milyen fura világnap van

ma? Minden nyugdíjas hegyi levegőre vágyik? Amint alaposabban szemügyre vette a részleteket, mindjárt lefagyott arcáról a mosoly: az ő Dió nevezetű, kicsit dilis német juhászutyája ugyanis ott ült a fa alatt, és Árpi bácsi minden túlélést szolgáló mozdulatára felugrált, és a fogait csattogtatta.

– Vidd innét ezt a dögöt! Vagy elvitetem a gypmesterrel! Feljelentlek benneteket!

– Dió, lábhoz! Kérem, ne tessék haragudni! – könyörgött a kislány.

– Ne haragudjak?! Már legalább három óra hosszája gubbasztok itt a fán! Jaj, a reumám! Hasogatnak az ízületeim! És teli a hólyagom!

Jasmine nagyon megijedt. A kutya engedelmeskedett parancsának: szégyenkezve átugrotta a magas kerítést, és hazasomfordált, Árpi bácsi pedig fűrgén siklott le a fáról, hogy aztán sértődött dörmögések közepette, villámgyorsan beszaladjon a házába.

Persze a vihar nem csendesült el olyan könnyen, a patália a szülők megérkezése után tovább folytatódott. A vége az lett, hogy Apa elment, és egy hosszú láncsal tért haza, aminek egyik végét Dió nyakörvéhez, másik végét egy vasoszlophoz erősítette. Hiába tutult fájdalmasan a szegény pára, ez bizonyult átmenetileg a legjobb megoldásnak. Jasmine, hogy ne hallja kutyája elkeseredett nyüszítését, bement a szobájába, és bekapcsolta a számítógépet. Mint mindig, ha nagyon szomorú volt, ráment a netre. Úgy két évvel ezelőtt talált egy nagyon klassz, angol nyelvű weboldalt: egy vele egyidős fiú készítette, és itt mindenféléről lehetett beszélgetni. Arra volt a legbüszkébb, hogy senki sem gyanította: igaziból ő magyar! Ennyi haszna származott abból, hogy Jamaica hivatalos nyelve az angol, s így neki is ez lett az édes anyanyelve... Ha a neten megismerkedett valakivel, akkor „őszintén” leírt mindent magáról.

16 éves, 172 cm magas, ja és a legfontosabbat: hogy szőke és kék szemű. Szerencsére ez az emeletes hazugság sosem derülhet ki, mert nem nagy a valószínűsége annak, hogy egy srác például Kaliforniából meglátogatná. Jasmine tökéletesen elégedett volt ezekkel a távhaverokkal. Bár hiába várta közülük a legkedvesebbnek, Bobnak a bejelentkezését, a fiú ma sem jött el. Újabbán megkukult, vagy mi lett vele. Esetleg összeszedett magának egy igazi barátnőt? Elvégre egy hús-vér lánnyal mégsem veheti fel a versenyt?!

Jasmine már tavaly megfigyelte, hogy egyfajta örület kezdi bomlasztani az osztálybeli lányok agyát. Rájuk jött valami vírusos lázféleség, mint az ötven-hatvan éveseknél a kapuzárás előtti pánik. Csak ezt inkább kapunyitás előtti agygörcsnek lehetett volna nevezni. Mindenki egyszerre döbönt rá: „ÚRISTEN! ILYEN ÖREG VAGYOK, ÉS MÉG NEM JÁRTAM SENKIVEL!” És a lányok elkezdtek csapatokban rohagálni a fiúk után. Az osztályból például Koppányba voltak a legtöbben szerelmesek. Persze Libuli tűnt a csajok közül befutónak, mert mindegyikük közül ő a legszebb. Versenytáncot tanult egy klubban, és így csodálatos lett az alakja. A haja pedig! Aranyszínű, hullámos zuhatag keretez egy igazán kivételes arcot. Címlaplány. Jasmine ovis kora óta szeretett volna így kinézni. De hát, fájdalom és bánat, nem lett. Úgy gondolta, hogy ezek után – gyárilag megbarnítva és elszúrva – csak kívülről, nézőként szemlélheti majd a „menő lányok” életének fordulatait.

Az év eleji osztálykirándulás első estéjén például Mónimével már bent beszélgettek a faházban, az ágyon fekvé, mikor Libuli és a barátnői – akik addig a fiúkkal dumáltak a ház előtt – vihogva megérkeztek.

„Mi történt!? Mondd már!!” – faggatták izgatottan az élő Barbie babát.

„Megcsókolt!” – vágta ki Libuli diadalmasan, és körülnézett: egyenként élvezte ki a lányok arckifejezését. A megdöbbenés,

csodálat, irigység és csalódottság fintorát. Koppány ŐT CSÓKOLTA MEG ELŐSZÖR! Ezzel minden szóba jöhető nőstény egyszer és mindenkorra legyőzetett!

Valamikor Jasmine-nek is tetszett Koppány, mert olyan igazi fiú volt. Külsejével, stílusával, szép árnyalatú hangjával... A különbség a többi srác és ő közte akkora volt, mint mikor az ember végigsétál a lakótelepi parkolók között, s az autókát figyelve a sok szériajárgány között egyszer csak feltűnik egy áramvonalas csúcsmodell. Egy ilyenrel járni státusszimbólum is, nemcsak élvezet! És Libuli azon az estén megütötte (megcsókolta) a főnyereményt, egyértelművé téve a még kételkedők számára, hogy ő a nyerő.

Jasmine az ágyon kuporogva hallgatta Libulit, és összefacsarodott a szíve a fájdalomtól. Pláne, hogy Koppány újabban szadista állat lett vele szemben. Vajon miért viselkedik így? Filmen látta, a lovakat tüzes vassal jelölik meg, hogy összetéveszthetetlenek legyenek. Nahát... Koppány lenéző pillantásai sisteregve égették belé is a jelzést. Neki, Jasmine-nek nem csókolni való csillag jutott, hanem a megalázó „Patkány Etus” név villog majd örök időkig a homlokán.

4.

Szombaton elmesélte Mónimének, milyen kalandot élt át előző nap Kárpáti Zoltánnal együtt.

– Ha láttad volna! – lelkesedett a telefonba. – Tök jó fej! Nem kellene magunkkal vinni ma a koripályára?

Mónimé sajnálta, hogy kimaradt egy ilyen örült kalandból, és beleegyezett a közös programba. Nem bánták meg a döntésüket. Úgy érezték magukat együtt, mint a három muskétás! Főleg amikor a jégpályán menetiránynak ellentétesen beleszáguldottak a tömegbe, így még sohasem próbáltak fogócskázni, de tök izginek bizonyult!

– Rakétazzunk! – üvöltötte Zoli piros arccal, és ők híven követték minden szavát. Maximális sebességre kapcsoltak, csak úgy hasították a jeget. Igaz, az élvezet kellős közepén Jasmine-nek eszébe jutott – halvány dunsztja sincs, miként kell ilyen sebességről lefékezni. Ez a körülmény kicsit kibillentette egyensúlyából, ezért sebes malomkörüzést végezve repdesni kezdett, majd vészfék helyett ráordított egy nagy nyugalomban előtte andalgó kislányra.

– Jaujjj, vigyááázz!

A lányt teljesen leblokkolta ez a váratlan kiáltás, és kitérés helyett inkább hisztérikusan visongani kezdett. Ezt csak akkor hagyta abba, amikor az utolsó pillanatban Jasmine hadonászva kikerülte őt. „A következő generációnak már nem elég stabil az idegrendszere!” – állapította meg szálltában, majd megkapaszkodott a legközelebbi dologban, amit el tudott érni. Ez az izé pedig egy roppant helyes fiú

volt, aki balszerencséjére éppen akkor akart elhúzni mellette. Igencsak meglepett arcot vágott, amikor Jasmine hirtelen megmarkolta a vállánál fogva, majd teljes súlyával nekidőlve csüngeneni kezdett rajta. A lendület által tovasodorva forogtak egy kört, miközben a lány biztosabb fogást talált, közben kétségbeesetten motyogott:

– Jaj, elnézést! Bocsánat! Ne haragudj!

Amint megálltak, a fiú rámosolygott:

– Semmi gond! – azzal leakasztotta magáról Jasmine-t. (A lányt ugyanis annyira elbűvölte a rávillantott mosoly, hogy egyszerűen és hülyén vigyorogva lógva maradt.) Amint a srác folytatta az útját, és megtört a varázs, Jasmine szeretett volna korcsolyástul rátaposni saját lábára. „Hogy lehetek ilyen béna?”

Mónimé és Zoli nevetgélve fogadta.

– Nem is rossz pasifogó technika! – állapította meg Mónimé, és rögtön ki is próbálta barátnője újítását. Igen ám, de akibe belekapaszkodott, az kapsiból továbbpenderítette, szerencsétlen lány csak úgy süvített neki a palánknak!

Zoli és Jasmine egymásnak dőlve röhögtek a látottakon. Korizás után Zoli meghívta őket egy indiai gyorsbüfébe, a Maharániba, ahol a pult mellett állva currys rizst ettek. Kezdték ráérezni egymás gondolataira, humorára, és felszabadultan tudtak semmiségeken nevetni. A háttérben finom indiai szitárzene szólt, és Jasmine jól láthatta barátai arcán, hogy milyen piszok jól érzik magukat vele együtt. Jasmine arra gondolt, hogy ez a közöttük keringő jó, baráti érzés – egyfajta boldogság. És talán kisöpri belőle a magányosan, kínlódva töltött hónapok fájdalmát, mikor annyira, de annyira vágyott barátok után...

– Figyuzzatok, menjünk el moziba! – szólalt meg Zoli már teahörpölés közben. – Nincs kedvem még hazamenni!

– Mit adnak? – kérdezte Mónimé.

– Ez egy klubmozi, ahol csak válogatott filmeket vetítenek... Láttam a plakáton, hogy 18 éven felülieknek szól – mondta Kárpáti Zoltán sejtelmesen. – *Veronika Voss vágyakozása* a címe...

A két lány összenézett: tulajdonképpen, miért is ne?

– Ez olyan szexuális film? – kérdezte Jasmine, miközben azon igyekezett, hogy ne hallatsszon ki hangjából a túlzott kíváncsiság.

– Aha – dörmögte Zoli. – Legalábbis ilyen korhatárral az szokott lenni!

– Beengednek minket? – nyugtalankodott Mónimé.

– Próba szerencse! – válaszolta a fiú.

– Én még sosem láttam meztelen filmet! – bökte ki Jasmine. – Szerintetek milyen egy teljesen pucér férfi? – majd rögtön a szája elé is kapta a kezét, mert eszébe jutott, hogy Kárpáti Zoltán nem lány.

– Nem nagy szám, nekem elhíhetitek! – vonta meg a vállát a fiú.

Jasmine-nek újdonság volt, hogy ilyen témáról szabadon beszélgethet. Szülei ugyanis meglehetősen szemérmesek voltak, ő például már jó ideje Anya előtt sem vette le a pólóját. Pedig annyi minden érdekelte volna! Milyen érzés, hogy valakinek kint himbálózik a nemi szerve, és nincs úgy elrejtve, mint a lányoké? Vajon ez a két nem gondolkodása között is a sarkalatos különbség? A fiúk nyíltan vállalják magukat, míg a lányok általában kevésbé? Kárpáti Zoltán azonban a ráöntött kérdéshalmaz alatt csak tanácstalanul hallgatott.

– Szerintem fiúnak lenni sokkalta könnyebb, mint lánynak – foglalta össze Jasmine a gondolatait, mely megállapításra Mónimé csak helyeselni tudott.

– Ezzel látod nem értek egyet – válaszolta Zoli, s nagyon ciki volt, mert ők nem tiltakoztak. Egy loncsos hajú, megjelenésében nem éppen férfias lénynek valóban nehezebb lehet a dolga, mint mondjuk Koppánynak. Szerencsére éppen megérkeztek a mozi elé, s így elkerülhették a beszélgetés kínossá válását.

A klubmozi meglehetősen gyér látogatottságnak örvendett: rajtuk kívül alig néhányan lézengtek az előtérben. Ilyen körülmények között a pénztárost abszolút nem izgatta, hány évesek, hanem szó nélkül kiadta a jegyeket. A helyüket elfoglalva izgatottan rágsálták a pattogatott kukoricát, és szívták a kólát, Jasmine pedig úgy készült a filmre, mint Élete Első Nagy Eseményére. Már tíz perc után gyanakodni kezdtek, hogy nem stimmel valami az erotikus tartalom körül. Veronika Voss ugyanis egy kábítószeres színésznő volt, aki folyton belötte magát, aztán pedig elmerült heroinista álmaiban. Itt kicsit felélénkültek, hátha a fantáziaképek... De semmi sem történt, még vízióiban sem. Mindenre vágyakozott az a szerencsétlen, csak szexre nem. És ez a tömény depresszió+bánat majdnem három órán át tartott! Mikor végre felgyújtották a villanyokat, mindhárman mély karikás szemmel, körben pattogatottkukorica–morzsás szájjal ültek ott, s azt kívánták, bárcsak meg sem születtek volna.

– De jó film volt! – mondta fahangon Mónimé.

– Az! Full extrás erotika – kontrázott Zoli.

Ezen röhögtek egy kicsit, s elgémberedett tagokkal igyekeztek kifelé a nézőtérről.

– Figyuzzatok! – szólalt meg hirtelen Jasmine, és az előtérben várakozó négy ismerős figurára mutatott. Az Ügyeletes Undokok, vagyis Koppány, Csabi, Ákos és Balázs álldogáltak a filmet reklámozó plakát előtt! Láthatóan azon tanakodtak, váltsanak–e jegyet a most kezdődő vetítésre. A három muskétásnak nem kellett összebeszélnie, mindjárt kihúzták magukat, vigyorgásra igazították megviselt arcvonásaikat, s így, felturbózva találkoztak szembe velük.

– Helló! – köszöntek rájuk, s a fiúk kapva kaptak – információszerzés céljából – az alkalmon.

– Milyen volt? – kérdezték mohón, mire Jasmine mély átéléssel válaszolt:

– Baromi!

– Briliáns! – mondta Mónimé.

– Hmm... Fájn az a nő! – tódította Kárpáti Zoltán, és nem átalott sokat sejtetően kacsintani is.

Az egész csapat beindult a hírre, s rögtön a jegyáros felé fordultak. Ők hárman amilyen gyorsan lehetett, elhúzták a csíkot. Az utcán pedig teli torokból, önfeledt gonoszsággal kacagtak, mert elképzelték a négy nagy majom arcát Veronika Voss összes vágyakozása láttán...

Később felrakták Mónimét a megfelelő buszra, hosszan integettek utána, majd kettesben folytatták az útjukat tovább.

– Szerinted mit fogunk kapni ezért a könnyű kis szívatásért? – kérdezte Jasmine hirtelen támadt szorongással.

– Félsz tőlük? – kérdezte Zoli.

– Naná! Nem láttad, mit művelt velem Koppány?

– A tiktakcélövöldére gondolsz?

– Arra, meg amikor azt mondta nekem, hogy olyan vagyok, mint... egy patkány.

– És? Ettől vagy úgy oda? – nézett rá csodálkozva Zoltán.

– De fura vagy! – tört ki Jasmine. – Hiszen ez súlyos sértés! Megalázás! Ez nem elég egyértelmű neked?

– A KÉRDÉS AZ, TE MINEK ÉRZED MAGADAT! – vágott vissza a fiú. – PATKÁNYNAK?

Ez telitalálat volt. Jasmine elhallgatott.

– Tulajdonképpen... igen – válaszolta némi önvizsgálat után.

Egy darabig némán baktattak egymás mellett, s mindketten gondolataikba merültek.

– Szerinted mit kellett volna tennem ahelyett... hogy magamra veszem?

– A patkányságot?

– Ühüm!

– Azt hiszem, azzal kellene kezdened, hogy jobban megismered önmagad. És ha ez megvan, akkor már nem ülsz fel hülyeségeknek. Koppány azt mondja, patkányra emlékezteted? Kedvesen ránevetsz, és fityiszt mutatsz neki! Vagy megpaskolod az arcát! Mittudomén! Hisz nőből vagy, az isten áldjon meg! Az ilyen trükköket neked kellene tudnod!

– Paskoljam meg az arcát? Megörültél?! Menten agyonvágna!

Kárpáti Zoltán elnevette magát:

– Ilyen vonzó kiscsajokat, mint te, a legritkább esetben szoktak egy kis huncutság miatt kilapítani... Kedvességgel többre mész, mint agresszivitással.

Jasmine-nek szinte lezsibbadtak a fülei a hallottaktól. Ő vonzó? Ő? Patkány Etus? Aki ráadásul nem más, mint egy félvér kis nigró?

– De nem csapsz be, ugye? – kérdezte hirtelen a fiútól.

– Pontosan mire gondolsz?

– Hát arra, hogy nőből vagyok, meg ilyesmi... – mondta Jasmine bizonytalanul.

Zoli összehúzta a szemét, és mivel még csak szürkület volt, jól látszott, hogy úgy néz rá, mint súlyos agybetegekre szokás.

– Kezdjük az elejéről – mondta lassan, és tagoltan. – Te mondtad ma, hogy a nőket az különbözteti meg a fiúktól, hogy el van rejtve a nemi szervük. Neked hol van: kint vagy bent? – Jasmine elnevette magát, azonban Zoli tovább folytatta. – És ha egy művelt, okos lány, mint te, ilyen épületes marhaságokat mond, akkor rá kell kérdezni: nőnek érzed magadat? De őszinte legyél ám!

Jasmine csak pislogott:

– Nem – lehelte válaszul.

– Miért nem? – csapott le Zoli. – Vagy inkább másként... MIT KELLENE TENNED, HOGY NŐNEK ÉREZD MAGAD??

A lány elképedve lépkedett Kárpáti Zoltán mellett. Milyen különös! Az imént ez a meglehetősen furcsa figura tök egyszerű

kérdéseket tett fel neki, és ezek a kérdések most leromboltak a fejében valamit... Mintha fekete, eddig áthatolhatatlannak tartott akadályok dőltek volna össze, és egyszeriben utak nyíltak előtte, és pofon egyszerűvé vált minden!

Zoli le nem vette a szemét Jasmine arcáról, mintha az apró rebbenéseiből nyomon követhette volna a belső dűlást. Láthatóan elégedett volt a végeredménnyel.

– Istenem! Csak ne lennék olyan okos! – mondta mosolyogva, és nem leplezett büszkeséggel kotorta ujjjaival hátra hosszú, zsíros haját.

Jasmine a beszélgetés alatt beállt rövid szünetben magasabb fokozatra kapcsolott, és teljes erőből lelkendezni kezdett:

– Zoli, te egy angyal vagy! Itt nyavalygok, ahelyett hogy cselekednék! Miért nem érzem nőnek magamat? Mert elbújtam! Nézz rám! Apa szerint olyan cuccokat hordok, mintha Godzillára szabták volna, Anya szerint inkább krumplicsák. De ez igazából nem más, mint takarás! Hogy ne bánthassanak, és én elbújhassak az ilyen Koppány-félék elől! De uramatyám! Megvédtek engem ezek a ruhák?! – torpant meg hirtelen. – Nem! Akkor meg? – felelt önmagának mindjárt. – Nyugodtan maszkírozhatom magam nőnek is akár, nem?!

– De! – somolygott Zoli. Közben megérkeztek Jasmine-ék háza elé, az idő pedig későre járt.

– Miként köszönhetném meg... – fordult vele szembe a lány – hogy figyeltél rám?

– Tulajdonképpen... izé... Azt szeretném kérdezni... – kezdett hebegni a lélek eddig olyannyira higgadt tudora.

Jasmine is elcsodálkozott ezen a nagy változáson:

– Mit akarsz kérdezni?

– Se... semmit... – nyögte ki végre a fiú.

– Akkor... hétfőn majd találkozunk! – szólt Jasmine, miközben egy suta kis pusztit nyomott Kárpáti Zoltán arcára. – Még egyszer

köszönöm! – kiáltotta kicsit már távolabbról, azzal megfordult, és besietett a házba.

Jasmine-t másnap Anya ébresztette. Apa bejelentkezett dilis Dióval egy kutyaiskolába, és reggel 8-kor kezdődött az első edzés.

– Legalább vasárnap hagynátok aludni! – nyöszörgött a lány, de szülei kérlelhetetlenek voltak.

– A te kutyád, akkor foglalkozz is vele! Vagy börtönbe akarsz vonulni azért, mert a nevetlen dög megette a szomszéd Árpi bácsit? Még jó, hogy időben fel tudott előle csimpaszkodni a fára!

Ebben igazuk volt. Nagy nehezen kikászálódott az ágyból, s a Daniels család teljes létszámában beült az autóba.

A kutyasuli udvarán már türelmetlenül ugattak, futkároztak és hemperegtek az ebek. Jasmine elképzeltetlenség tartotta, hogy ebből a csaholó gomolygásból rövidesen szervezett oktatás kerekedik. Ekkor azonban megérkezett Gábor, az oktató, síppal a szájában, és néhány, a gazdiknak szóló fütty és parancsszó után máris csökkent a hangzavar. Jó nagy körben felsorakoztak, s megkezdődhetett a tanítás. Az első foglalkozás anyaga a helyes pórázkezelés volt, ami Jasmine számára elég nehéz mutatványnak bizonyult. Anyu ugyanis a kerítés mellől egzecírozta őt:

– Kislányom, ne úgy csináld, mert nem jó! Figyelj jobban!

Dió pedig állandóan Apát leste, hozzá szeretett volna futni, és mivel ezt nem tehetette, fájdalmasan ugatott s nyüszített. A kedélyek csak akkor nyugodtak meg, mikor az oktató odalépett a Daniels szülőkhöz, s közölte velük: egy óra múlva gyermekükért jöhetnek, és higgyék el: sem kislányukat, sem a kutyát nem éri addig semmi bántódás. Gábornak egyébként nagyon tetszett Dió külleme. Megragadta pórázát, a kör közepére vezette, mert rajta mutatta meg a szabványfogást.

– Ez kérem egy tökéletes német juhász! – harsogta. – Se kövér, se sovány! Gyönyörű testalkat, szabályos hátsó lábak... – és közben elismerően csettintett.

Jasmine-nek persze jólesett az elismerés, arról meg mélyen hallgatott, hogy ennek a Kiváló Egyednek jó, ha mindösszesen egyetlen heréje akad az alatt a gyönyörű, zászlós farka alatt...

A továbbiakban minden nagyszerűen ment. Azt leszámítva, hogy egyszer eltanyááltak a „Feküdj!” vezényszó gyakorlása közben, később pedig Dió az akadálypályán folyton a földet szaglászta, ennek következtében úgy nekifejelt egy hordónak, hogy utána hosszasan szédelgett. Az utolsó gyakorlat a csibészélés volt, s mikor Gábor elővett egy ostort, a Tökéletes Német Juhásznak inába szállt a bátorsága. Jasmine háta mögé farolt, onnét ugatott. Nagyon neveltséges látvány lehetett, amint Gábor a lány két lába között kidugott, felháborodottan ugató busa kutyafejet hergeli az ostorral...

Jasmine később – az autó hátsó ülésén, a kutya mellett gubbasztva – ismét felidézte az előző nap eseményeit. Kivételesen szerencsésnek tartotta magát, hogy ilyen baráttra akadt, mint Kárpáti Zoltán.

– Szerintetek én vonzó vagyok? – bukott ki belőle váratlanul a kérdés.

Anya meghökkent, de rögtön felelt:

– Te vagy nekünk a legszebb az egész föld kerekén!

Jasmine elhúzta a száját, mert nem volt elégedett az általa szabványszülő–dumának tartott válasszal.

Apa bezzeg pontosan értette, mit is kérdezett.

– Ha éppen nem vágsz olyan morcos képet, amitől az ember rögtön a falnak megy, akkor igen. Gyönyörű a mosolyod, tudod? Mert szép, szabályosak a fogaid. Hála annak a sok úszóedzésnek, nagyon jó az alakod, főleg ha nem aggatsz magadra mindenféle idétlen rongyokat.

– Kérhetek tőletek valamit?

– Mit, kicsim? – fordult hátra Anya.

– Szeretnék egy-két testhez simuló pólót, tudod, amelyet a múltkor mutattál...

5.

– Nahát! – álmélkodott Zoli, amikor hétfőn a sulis bejárata előtt találkoztak. Jasmine-t mintha kicserélték volna! Göndör haja modern frizurába igazítva, rövid kabátja alatt egy legújabb szériás, fenéknél passzentes nadrág, lábán középmagas sarkú cipő.

– A szüleim tegnap kitettek magukért... Elvégre évek óta nem kértem tőlük semmilyen ruhát! – Kicsit megpördült a tengelye körül, úgy leste a hatást. – Szerinted, jó lesznek így?

– De még mennyire! – nyögte Kárpáti Zoltán, aki nem várt ilyen gyors átalakulást. És hirtelenjében nem is tudta eldönteni: vajon örüljön neki vagy sajnálja, hogy...?

– Neked elárulom: most úgy érzem magam, mint a páncélos lovagok, csatába indulás előtt – suttogta izgatottan Jasmine. – Eddig a krumpliszsák volt a harci mez, most meg ez a nőies külső. Nna, mindjárt meglátjuk, beválik-e a haditerved, és megvéd-e engem ezektől a Koppány-féle hülyéktől...

Zoli elégedetlenül csóválta a fejét, de nem szólt semmit.

Az osztályban a várt hatás elmaradt. Mónimé ugyan megdicsérte, de a többiek mind a helyükön ültek, és a fizikakönyv felett güzültek. Mert a kellőképpen kicsiszolt középiskolás olyan, mint egy jó vadászvizsla: csak feltartja a fejét, beleszíppant a levegőbe, és ezernyi információmolekula közül is kiszűri a szaktanárok legfrissebb, legbüdösebb tervét. Ez ebben az esetben egy húzós nagydolgozat volt. Nem tévedtek. Csengetés után mindjárt

beviharzott Klotild, a vízilóhoz hasonlatos, enyhén kopaszodó matek–fizika tanárnő, és rögtön kiosztotta a fehér lapokat.

– Klotild banya a hétvégén tovább képezte magát – súgta Mónimé, és tollával a papír jobb sarkára mutatott.

Jasmine most vette észre, hogy Klotild megjelölte a papírokat, és egyenként, minden jobb sarokba egy kornyadozó kis virágot rajzolt.

– Így nem tudtok másik lapot beadni, mert rajta van a jelem – állt meg mellettük a tanárnő, aki észrevette a két lány között lejátszódó némajátékot is.

Egész órán körmöltek, és az izzadságszag lassan megülte a termet. Klotild vidáman sétált a két padoszlop között fel–alá. Ez az állandó készenléti őrző, valamint a lyukas padok együttesen azt eredményezték, hogy minden segédeszköz használata kizárt volt.

– Lejárt az idő! Tegye le mindenki a tollat! – szólt az óra vége felé, majd körbejárt, és beszedte a papírokat. Lediktálta még a házi feladatot, aztán megragadta a paksamétát meg a naplót, s ahogy jött, villámgyorsan távozott.

Az osztály le volt sújtva.

– Aszem, nem stimmel valami, mert az utolsó feladatnál 7000 fokos víz jött ki... – mondta bizonytalanul Jasmine. – Van egyáltalán 7000 fokos víz?

– Nincs – mondta Mónimé nyugodtan. – A víz forráspontja 100 fok, később pedig elpárolog.

„Ó, akkor ezt elszúrtam!” – gondolta szomorúan Jasmine, és titokban irigyelte egy kicsit a barátnőjét, akinek mindig is jól ment a fizika. De könnyű neki! Hiszen az apukája is műszaki ember: egy valóságos villanszerelő!

– Nem bánám, ha az irományom valami véletlen folytán nyomtalanul eltűnne! – sóhajtott. Zoli osztozott a kívánságában.

A mögöttük ülő négy fiú is felocsúdott lassan a dolgozat okozta bénultságból, és kezdték visszanyerni a hangjukat.

– Nagyon egymásra találtatok ti hárman! – jegyezte meg vigyorogva Koppány. – Hogy is volt azzal a filmmel szombaton?

– Tök jó volt – mondta Zoli nyugodtan. – Mi minden percét élveztük, nem igaz, lányok?

– Aha! – helyeselt Mónimé. – Nagyon izgalmasak voltak a... dialógusok!

A beszélgetés kiegyensúlyozott volta miatt Jasmine egészen felbátorodott, s eszébe jutott Kárpáti Zoltán tanítása: kedvességgel többre megy, mint veszekedéssel, ezért felkelt a székéről, és Ákos elé állt:

– Te a múlt héten kölcsönkértél tőlem egy tollat – mondta, majd bájosan mosolyogva hozzátette: – Visszakaphatnám?

Ákos megbabonázva pislogott, majd szó nélkül a táskájába nyúlt, és kirázta az említett írószert a tornacsukájából.

– Köszönöm! – mondta a megszokott agresszív rikácsolás helyett egészen puhán, majd visszaült a helyére. Ákos és Csabi elképedve nézett össze.

Koppány persze nem állta meg, hogy be ne szóljon.

– Mit játszod meg magad? Nem ilyen szoktál te lenni! – azzal belelehelt a tenyerébe, és tarkón vágta a lányt. – De jólesett! – mondta aztán.

Ez nem volt más, mint nyílt provokáció. Zoli kicsit aggódott, hogy barátnője összeomlik majd a tockos miatt, de Jasmine-t keményebb fából faragták. Három nappal ezelőtt még a padra borulva zokogásban tör ki, vagy villámló szemmel szidalmazza Koppány felmenőit, de ma... ma nem így reagált. Lassú mozdulattal a nyakához nyúlt, mintha egy láthatatlan szöszmöszt emelt volna le róla, amit aztán jól láthatóan a földre szórt, és megfordult.

– Még mindig ilyen kis maflán bánsz a nőekkel? – kérdezte Jasmine elnéző mosollyal, és hozzátette: – Tanulhatnál Ákostól, ő sokkal udvariasabb nálad!

Kárpáti Zoltán elfordult, hogy ne lássák elégedett grimaszát, a példaként felemlégetett Ákos pedig önkéntelenül is kihúzta magát.

Koppány egy másodpercre teljesen paff lett, majd felpattant a helyéről, megfogta Jasmine karját, felhúzta a székéről, aztán lehajolt, és a tenyerével minden nem létező porszemet lesöpört az ülőkéről, sőt még rá is fűjt, hogy biztos lehessen a dolgában.

– Most már visszaülhetsz! – mutatott a „megtisztított” székre, majd hozzátette: – Udvariasságban senki sem versenyezhet velem, picikém... De azt megjegyezném, hogy TE sosem fogod megtudni, miként bánok ÉN a nőekkel, mert TE SOSEM LESZEL EGY JÓ NŐ!

Jasmine csak legyintett egyet, és leült. Ez már tényleg sok volt neki. Frissen szerzett önbizalma éppen repedezni kezdett belülről, mikor halk hangot hallott a háta mögött.

– Te sosem leszel jó nő! – súgta neki Ákos. – Mert már MOST az vagy!

Koppány majdnem rosszul lett.

– Mit beszélsz, Áki boy?! Eeez? Ez a néember szerinted egy jó nő????

Ákos nem válaszolt, Jasmine pedig elkönyvelte magában: egy ember gyűlöli őt ebben az osztályban, ez pedig Koppány. Vajon miért? De Ákoson őszintén meglepődött, s hogy megemészthesse a szavait, jó időre elhallgatott.

Negyedik órájuk torna volt, és kosármeccset játszottak a másik osztály lánycsapatával. Libuli csúcsformában volt: nagy lendülettel rohant a pályán, és rengeteg pontot dobott. Még Mónimé is pehelykönnyű csuklómozdulatokkal szórta a kosarakat. A többi lánynak is akadtak szép helyzetei, megoldásai, csak Jasmine rohangált ide-oda a pályán, emberfogást mímelve. Igaz, neki is jutott két szenzációs lehetőség: védő sehol, egyedül vezethette a lasztit, már ott járt a palánk alatt, felugrott: és mind a kétszer kihagyta a ziccet. Ezután önbizalmát veszítette, s tiszta dobóhelyzetből is

inkább lepasszolta a labdát, úgyhogy a fiúk (Koppánnal az élen) teli torokból harsogták:

– Húzzál le a pályáról, fakezú!

Belátta, igazuk van, ezért cserét kért, és az öltözőbe vonult. Mivel úgy vélte, nem figyel rá senki, gyorsan átöltözött, s kilógott a suliból. Szerette figyelni az utcán járkáló embereket. Ha lehetősége lett volna rá, akkor szívesen belebújt volna egy kirakati bábuba valamelyik üveg mögé csak azért, hogy észrevétlenül nézegethesse a járókelőket, vagy kihallgathassa a beszélgetéseiket. Amit útja során soha nem hagyott ki, az a sulihoz közeli Szigony kisállat–kereskedés volt a tulaj édes kiskutyája miatt. Az aprócska bassethound kölyöknek akkora volt a füle, hogy futás közben belebotlott. Ebdédelgetés után körbejárt, és mindent alaposan megszemlélte. Mígnem megakadt a tekintete az egyik terrárium szegletében ülő aprócska egéren. Először azt hitte, csak káprázat játszik vele, de nem: az egérke jól láthatóan reszketett. Nem tudta, miért, aztán jobban körülnézett, és az ijedt kis állattól nem messze meglátta az okot is, egy összetekeredett korallpiros kígyó személyében.

Jasmine nagyon megijedt, majd odament az eladóhoz, és megkérdezte:

– Ez a kiséger a kígyó étrendjéhez tartozik, vagy csak az üveg mögé keveredett valahogy?

– Jajám – kukkantott ki autósújságjából a fiatalember. – Ő lesz a mai ebéd.

– És nem lenne emberségesebb, ha elaltatnátok mielőtt...? – próbálkozott tovább.

– Mit tehetnék? A siklók csak a mozgó eledelt szeretik! – vont a vállát a fiú.

Jasmine felvonta a szemöldökét, mert látta, semmire sem megy ezzel az eladóval. Döntött: bármennyibe kerül, de megváltja a kiséget a halál torkából. A zsebében azonban egyetlen fillért sem

talált. Persze, hisz a passzentes új nadrág van rajta! Ebbe mégsem rakhatta bele a tárcáját! Így az a sulistáskájában maradt. Gyorsan köszönt, és rohanni kezdett visszafelé. Fránya magas sarkú cipő! Csak csetlett–botlott benne, és ráadásul még a bokacsontjait is jól összerugdosta. De nem állhatott meg pihenni, mert minden perc drága volt. Annak a szörnyetegnek bármikor ebédelni támadhatott kedve!

Éppen jó volt az időzítése, mert mindenki egyszerre ért be a terembe. Zihálva adta elő a történetet Mónimének, de a többiek is hallották. Az osztály pillanatok alatt két táborra szakadt.

– Minek kellene neked az a bűdös egér? – hallatszott egy fiúhang.

– Nem mindegy, hogy macska eszi meg az egeret vagy egy korallsikló? – kérdezte Koppány.

A lányok őszintén felháborodtak. Libuli és udvartartása lehurrogta a srácokat, Zoli viszont halkán csak ennyit kértett Jasmine-től:

– Tényleg szeretnéd megmenteni azt az egeret? – A lány bólintott, mire Zoli megérintette a kezét. – Akkor megveszem neked... Menjünk!

Az invitálásra nemcsak Jasmine, hanem az egész női különítmény felkerekedett. A folyosón elcsípték Donna Klárát, egymás szavába vágva elmesélték neki a történetet, és könyörögtek, hogy engedje el őket. Donna Klára fel sem ocsúdott egészen, s már bólintott, a lányok ujjongtak, majd rohanni kezdtek az állatkereskedés felé. Jasmine az átkozott cipőben szinte már lépni is alig tudott, úgyhogy Mónimé és Zoli jobbról–balról belekarolt, úgy vitték. Egész úton kétségek között hányódtak, mert nem tudhatták: nem késtek–e végleg el...

Már nem sok hiányzott a véres horrorjelenet betetőzéséhez. Az összetekeredett kígyó ugyanis felébredt, s felemelte a fejét. A kisegér egy ágba kapaszkodva a lehető legmesszebb húzódott tőle, két hátsó lábára állt, miközben a mellsőkkel vadul kaparta az üvegfalat.

– Ezt az egeret szeretnénk! – mutatott a megrémült jószágra Kárpáti Zoltán.

Az eladó odalépett a terráriumhoz, felnyitotta a tetejét, és megpróbálta kihalászni az apró rágcsálót. Aki nem volt felkészítve a mentőakcióra, s abban a hiszemben, hogy újabb ellenséggel kell szembenéznie, teljes erőből beleharapott a felé nyúló kéz egyik ujjába. Az eladó cifrán káromkodott, majd speciális védőkesztyűt húzott, és ismét megpróbálta elkapni az egeret. Szerencsétlen annyira rettegett már, hogy hatalmasakat ugrott, s folyton kicsúszott a fiatalember markából.

– Ez egy ugróegér? – kérdezte Jasmine.

– Nem, csak béna a srác – súgta Libuli, s valamennyien izgulni kezdtek, ugyanis a kígyó megindult az egér felé, s már csak kb. 10 centiméter választotta el őket egymástól. Nem lehetett tudni, ki lesz a gyorsabb: az éhes sikló vagy az ügyetlen eladó?

Vége – éppen a kígyó orra elől – sikerült kiragadni a bátor kis rágcsálót, a fiú erősen szorította, majd elővett a pult mögül egy üres macskavitaminos dobozt, és belezárta az egeret. Mindannyian fellélegeztek. Zoli fizetett, és a 10.-es női deszantegység elhagyta a Rémségek Kicsiny Boltját.

– Ez ám a sértés! – jelentette ki Zoli. – Macskavitaminos dobozba csomagolt egér!

Ezen az észrevételen mindenki felszabadultan nevetett. Jasmine szorongott egy kicsit, mert nem állíthatott haza egy új háziállattal (Musz úr miatt is éppen eleget hallgatott), de szerencsére Mónimé vállalta Arnold Skacegér gondozását.

6.

A lányok másnap is elzarándokoltak az állatkereskedésbe, de az eladó nem volt hajlandó eladni nekik a következő áldozatát. Ellenállása azonban pillanatok alatt megtört Libuli könnyes szempillarezgetése és művészi hajtincsdobálása láttán, így rövidesen megkaphatták a menü aznapi főfogását, egy hófehér bundás, piros szemű kölyökpatakány személyében.

Míg a lányok megalapították a Kisállatmentő Rohamosztagot, addig az osztály fiúkból álló része egyöntetűen megkergült. Nem lehetett tudni, hogy a tavasz hatott károsan az elméjükre vagy a bizsergő hormonok... Volt, aki kimásolta a bioszkönyvből a női nemi szerv metszeti képét, és a papírt lobogtatva körbejárt.

– Pablo Picasso! Hú, de szuper! – nyugtázták a többiek, majd a terem egyik sarkában nekiálltak pornó pokemonképes kártyákkal játszani.

Az egyik órán Grőönlandi Bááálna, a biológia tanárnő például szerette volna kikérdezni Ákost az RNS és a DNS rejtelseiről, de a fiú teljesen használhatatlannak bizonyult.

– Ilyen örökítő anyagod neked is van! – próbált segíteni neki, erre az osztály hangosan nyерítteni kezdett.

A tanárnő megvető pillantásokat lövellt rájuk, mire Koppány megelégette a dolgot:

– Jaj, Ákos, hát tudod, mire gondolt a tanárnő! Mondd már ki!

– A... spermára? – találgatta bátortalanul a felelő, s ekkor végképp elszabadult a nevetés.

Ráadásul ezen a napon volt nőnap. Jasmine szívből utálta ezt az ünnepet, mivel négy évvel ezelőtt, éppen ezen a napon jött meg életében először a menstruációja, és így ez minden március 8-án eszébe jutott. Akkor 12 éves volt, és mivel otthon nem nagyon volt beszédtema a szexualitás, szégyellte elmondani. Észrevétlenül körülmélt a lakásban, betét után, de semmi ilyesmit nem talált, egy doboz – már felbontott – tamponon kívül. Arra gondolt, Anya úgysem veszi észre, ha egyet kicsempész belőle, ezért elgondolását tett követte. A használati utasítást nem találta meg a rudacsák mellett, ezért jobb híján megtekintett egy tamponreklámot a tévében, s mivel ettől sem lett okosabb, a saját fantáziájára bízta magát. Fiatalkora ellenére úgy érezte, a halál vize veri a homlokát az alatt az idő alatt, míg megpróbálta magának felhelyezni, miközben a reklámban üdén kacagó, egy szál bugyiban rohangáló hölgyre gondolt. Végre legyőzött valamiféle akadályt, a tampon kinkeservvel a helyére került, ő pedig holtfáradtan lezuhanyozott, mert mesterkedése közben még a lábán is végigcsorgott egy vékony kis vércsík. Az elkövetkezendő néhány órában azonban azt hitte, elpusztul. Annyira kellemetlen érzés volt a testén belül viselni azt a nyamvadt kis rudat, hogy alig bírta végigülni a tanórákat, tornaórán futni pedig egyszerűen képtelen volt, mert rogyadozott a lába, és hányinger kerülgette. Hazaérve még Anyának is feltűnt, milyen karikás a szeme és mennyire beesett az arca. Aztán persze rövid kérdezősködés és a tünetek taglalása után kitalálta, miről is lehet szó, és nagyón megbántódott, amiért Jasmine nem fordult hozzá őszintén a problémájával. Anya leszaladt a boltba, betétet vett neki, elmagyarázta a használatát, majd elsötétítette a szobát, és hagyta, hogy kislánya zavartalanul kipihenje magát. Annyira jó érzés volt attól a belülről jövő szögesdrótérzéstől megszabadulni! Jasmine

hálásan gondolt anyjára, s ettől kezdve semmi probléma nem akadt. Később, egy felvilágosító jellegű bioszórán aztán rájött, mi volt az a keménynek tűnő akadály, ami visszafogta a tampon útját: nem más, mint saját szűzhártyája. Aminek feltehetően önkezeléssel vetett véget! Miként fogja megmagyarázni ezt a helyzetet élete első szerelmének? És vajon a fiú hisz majd neki? Örületesen szorongott, ha ez a helyzet csak eszébe jutott. Márpedig minden nőnap erre, vagyis saját hülyeségére emlékeztette...

A fiúk mindenkinek vettek – természetesen osztálypénzből – egy-egy csófadtszál virágot. A lányoknak ez az eljárás nem tetszett, de hát semmit sem tehettek ellenük. A hímek ráadásul hangosan és elégedetten röhögtek azon, milyen ügyesek voltak: a csajok pénzén vettek nekik is, meg a tanárnőknek is virágot. Mónimé és Jasmine kapott egy külön kis hóvirágcsokrot Zolitol. Nagyon örültek neki. Sőt, Jasmine az egyik szünetben –miután visszatért a mosdóból – még egy szál rózsát is talált a padjában. Meg a kedvencét: egy nagyobbacska zacskó bonbonmeggyet! Ahogy egyik kezében a szép fejű, illatos virágot forgatta, a másikban pedig a barna stanicliből kilátszó, aranypapírba csomagolt csokiszemeket bámulta, nem győzött csodálkozni: vajon ki lehetett az a gavallér, aki rá gondolt?

– Patkány Etus, a Végzet Asszonya! – röhögött a háta mögött Koppány. – Ki volt az a gügye, aki rád pazarolta a pénzét, he?

– Azt én is szeretném tudni – válaszolta a lány, miközben észrevette a rejtélyesen mosolygó Mónimét. – Mondd el, ki volt! – kezdte kérlelni barátnőjét.

– Nem tehetem! – csóválta meg a fejét Mónimé, pedig a körülöttük ülőket (Zolit, Koppányt stb.) is érdekelte volna a talány megfejtése.

Órák után – mikor már mindenki kitódult a teremből – Jasmine megosztotta barátaival a zacskó aranyzínű tartalmát. A csoki iszonyú finom volt, s mivel a többiek fogyókúrára hivatkoztak, ő

habzsolta be a legjavát. Szervezete (üres gyomorral) nem volt felkészülve ilyen mennyiségű alkohol befogadására, ezért a becsicscentéshez hasonló tüneteket produkált, s virágos jókedve kerekedett. Mónimé elment a következő busszal, ők ketten Zolival pedig hazafelé indultak.

– Mindenben igazad volt! – vigyorgott rá a lány, s hála a bonbonmeggynek, ki merte mondani az érzéseit. – Anyyira boldog vagyok, hogy ilyen barátom lett, mint te!

Kárpáti Zoltán már éppen válaszra nyitotta a száját, mikor váratlanul eléjük lépett egy alak. Ákos volt az.

– Bocsánat, ha zavarnék – mondta, majd a lányhoz fordult. – Szeretnék beszélni veled!

– Gondolom, négyszemközt – köhintett Zoli, kelletlenül búcsút vett tőlük, és elment.

Jasmine mindjárt kapcsolt.

– Tőled kaptam a csokit és a virágot, ugye?

Ákos bólintott, majd teljesen elképedt, mert Jasmine hangos kacagásban tört ki.

– Mi... mi olyan mulatságos? – kérdezte elvörösödve.

– Hát tudod! – ütötte háton a lány. – Te voltál a legutolsó, aki eszembe jutott!

– Kösz! – mondta Ákos elkomorulva, majd felvette a katonák bevetés előtti elszánt arckifejezését. – Csak azt szeretném tudni, hogy... izé... járnál velem?

Jasmine ezek hallatán a szája elé kapta a kezét, úgy nevetett.

– Legalább ne röhögnél! – mondta méltatlankodva a fiú.

Jasmine megpróbálta visszaszerezni a kontrollt józan esze felett, ezért magyarázkodni kezdett:

– Ezer bocs, de megettem az összes bonbonmeggyet, és azt hiszem, megártott...

Ákos megnyugodott e magyarázat hallatán, mert már kezdte azt hinni, hogy az ő személye ennyire mulatságos a lány számára. Így lélekben megerősödve folytatta.

– Tudod, évek óta tetszel nekem, de most ért meg bennem ez az érzés annyira, hogy megkérdezzelek. Mi a válaszod: igen vagy nem?

– Évek óta tetszem neked? – nevetett rá a kislány. – Pedig én még három nappal ezelőtt is olyan csúnya voltam!

– Te, csúnya? – nézett rá csodálkozva Ákos. – Mit gondolsz, miért kepesztek itt, melletted? – kérdezte, miközben határozott mozdulattal visszarántotta egy élesen túlkölő autó elől a lányt. – Nem látod, hogy jönnek? – szólt kétségbeesetten, mert ezután nem sokkal Jasmine majdnem nekiütközött egy vele szemben szabályosan közlekedő, babakocsit toló anyukának is. Jasmine nem tudott uralkodni az arcvonásain, továbbra is lükén vigyorgott.

– Furcsa ízlésed van! – szólalt meg. – Mert azonkívül, hogy három napja még csúnya voltam, és ma sem vagyok szép, ezenkívül még akaratos és hisztis is vagyok! Tudtad te ezt rólam?

– Úristen! Pont egy ilyen szédült csajba kellett beleszeretnem! – szakadt ki egy őszinte sóhaj a fiúból.

Jasmine a meglepetéstől megtorpant:

– Tessék? Mit mondtál?

Ákos zaklatottnak tűnt.

– Jól értetted! Én... én beléd szerettem! – mondta újra.

A lány egy pillanat alatt kijózanodott ennek a vallomásnak a hallatán. Ami eddig könnyű, izgalmas játék volt, az most komollyá változott. Szerelmes a szerencsétlen! Jaj, ezt igazán nem lenne szabad éreznie... Jasmine csak feszengett, mert nem volt szíve megmondani, hogy ő nem, és valószínűleg sohasem fogja viszonyszeretni...

– Hú, hát... én nem tudtam, hogy ennyire vagy! – nyögte végül.

Ákos elfordította a fejét, hogy ne látsszon, mennyire elgyötörtté válik az arca, s gépiesen ismételte:

– Mit gondolsz, miért kepesztek én itt melletted?

Jasmine sóhajtott egyet, és belevágott:

– Tudod, nekem hosszú időre van szükségem ahhoz, hogy valakibe beleszeressek...

– Mit gondolsz: ha pár órát beszélgetünk, belém szeretsz? – kérdezte a fiú reménykedően.

– Nem erre gondoltam – hökkent meg a lány. – Egyébként... ilyenről, hogy udvarlási periódus, nem hallottál még?

– Ugyan! Vagy talán azt akarod, hogy vigyelek el moziba meg pizzát enni, amikor azt sem tudom, hogy fogsz-e velem járni, vagy sem? Csóró vagyok én ehhez!

Jasmine kiakadt ettől a szövegtől, s mivel éppen megérkeztek az Orgona utca elejére, ezért együtt érzően veregette meg Ákos vállát:

– Köszönöm a csokit és a virágot, de tovább ne kísérsz! Szia!

Nem fordult hátra, hogy integessen, bár tudta: Ákos még sokáig bámul utána.

7.

– Jó, hogy jössz, csillagom! – üdvözölte Anya. – Mindjárt indulnom kell dolgozni, de Musz úr kilógott a kertbe. Amíg megmelegítem az ebédedet, fogd meg ökelmét!

Míg Dióval együtt a nyulat hajkurászták a kertben, maradt annyi ideje, hogy elrendezze a gondolatait. Nahát! Kínzóinak egyike szerelmes lett belé! Utoljára 7 éves korában volt efféle vágyak tárgya, még általános iskolában. Még ma is élesen emlékezett a jelenetre: odalépett hozzá az a kisfiú, akivel akkoriban sokat játszott együtt, és megkérdezte:

„Mondd, Jasmine, te cigány vagy?”

A kislány őszinte megdöbbenéssel válaszolt:

„Éééén? Nem!”

A gyerek bólintott, mintha ő is így gondolta volna, majd folytatta:

„Ha nem vagy cigány, akkor szeretnék mondani neked valamit: sze-ret-lek!”

Jasmine-nek valahogy nem esett jól ez a vallomás, s alig várta, hogy hazamehessen, s megkérdezhesse anyjától:

„Mamii! Mit jelent az, hogy cigány?”

Anya akkor elővette a Magyar Értelmező Kéziszótárt, és felolvasott valamit egy indiai eredetű, vándorló népcsoportról, amelyet cigánynak neveznek.

„Nem értem, miért kérdezte tőlem a Tibiké, hogy cigány vagyok-e? Hisz mi nem megyünk sehová sem!”

Anyu mélyet sóhajtott, majd türelmes hangon magyarázni kezdte:

„A börzsíned miatt, kicsim. Tudod, hogy Apa erősen különbözik mindenkitől, akit csak ismersz. Nem itt, Európában, hanem nagyon messze, Jamaicában született, s ezért te... te félvér lettél.”

Jasmine végre meglelte Musz urat. A nyúl bebújt egy fekvő vödörbe, amit Dió kutya vigyorogva, lógó nyelvvel görgetett maga előtt. Ebéd után együtt pihentek egy kicsit, aztán nekiálltak tanulni. Musz úr persze csak az íróasztalon gubbasztott, és sejtelmesen mozgatta az orrát, de Jasmine tényleg nekiveselkedett, mert Donna Klára nagy felettetést ígért másnapra magyarból. Ez nem volt könnyű feladat, mert a gondolatai újra és újra visszakanyarodtak az Ákossal folytatott beszélgetéshez. Olyan hihetetlennek tűnt számára: a „menő fejek” közül egy beleszeretett! Ő pedig visszautasította! Átfutott rajta a sanda gyanú: lehet, hogy szerelem dolgában nem olyan fontos a börzsín? És attól, hogy ő karamellbevonatú, még nem jelenti azt, hogy csökkent értékű is egyúttal?

Töprengését a telefon éles csengetése szakította meg. Zoli volt az.

– Na, mi történt? – kérdezett rá mindjárt, nem is palástolt nyugtalansággal.

– Képzeld, szerelmet vallott! Nekem! – lelkendezett Jasmine. – Hát nem csodálatos?!

– De, az – hangzott a válasz a túloldalról, kevésbé lelkesen.

– Most mi bajod van? – hökkent meg barátja hangulatesésétől a lány.

– Semmi, csak aggódom érted... Nem lenne jó, ha... – a mondatát nem fejezte be, mégis érezni lehetett, mit szeretne mondani.

– Ne félts te engem! Csak nem gondolod, hogy elfelejtettem azt a sok kínzást?! És különben is, nem akarok jární senkivel sem! Most mondd meg őszintén, hiányzik neked az, hogy egy idegen emberrel nyálcserét végezz? Mert nekem nem!

– Ó, nekem sem, persze! – helyeselt álságos hangon Zoli. – Nincs kedved császkálni egyet délután?

– Ha befejeztem a magolást, és Apu elenged, miért ne? Elviszlek uszodába, jó? – kuncogott Jasmine. – A pocakod miatt úgy is rád férne egy kis sportolás!

Ötkor találkoztak az uszoda előtt, megváltották a belépőket, majd felcsattogtak a lépcsőn. A páras meleg, a klóros víz szaga rögtön az arcukba csapódott, s ez így – egyelőre még ruhában – nagyon kellemetlenül hatott.

– Öltözzünk át gyorsan – lóbálta meg a kulcsát Jasmine, s feledve, hogy ez barátja első látogatása az uszodában, mindenféle útbaigazítás és magyarázkodás nélkül eltűnt.

Kárpáti Zoltán egy darabig tanácstalanul álldogált, aztán feltalálta magát, s a kulcskarikán fityegő bilétszám alapján elindult, hogy megkeresse a szekrénykáját.

Jasmine összerezzen az öltözőfülkében, amikor meghallotta az első sikítást.

– Segítsééég! Már megint egy perverz! – harsogta egy éltes női hang. Altjához még egy óvodáscsoport sokféle kiabálása és nevetése is csatlakozott, s ez már igazán felkeltette a lány figyelmét.

– Buli van odakint? – csodálkozott, majd gyorsan eligazította magán az úszódressze pántját, felnyalábolta a ruháit, és kilépett a kis fürkéből. Az elébe táruló látványra azonban nem lehetett eléggé felkészülve. Nem messze tőle egy termetes, vászonotthonkás takarítónő ugyanis egy piros partvisnyéllel hadonászva hajkurászta a lobogó hajjal és rengő hájjal rohanó Kárpáti Zoltánt, akinek összes ruházata csupán az ágyékára szorított keze volt.

– Segítsééég! – kiabálta a takarítónő.

– Segítsééég! – kiabálta a megriasztott Kárpáti Zoltán.

– Hahaha! – ugrabugrált a folyosón ujjával mutogatva legalább negyven kisgyerek.

Zoli végre észrevette a tátott szájjal álló Jasmine-t plusz a mellette lévő, nyitott fürkét, s arra vette az irányt. Beszáguldott, majd berántotta maga mögött az ajtót. Sőt, a kattanásból ítélve biztos ami biztos alapon igénybe vette a biztonsági zárat is.

– Azt a pucér seggű mindenségít! – tajtékozott az idős nő, majd szikrázó szemmel állt meg a lány előtt. – Maga ismeri ezt a kis szatírt?

– Igen! – felelte kuncogva. – Cseppet sem szatír, csak másik városból jött, és még nem ismeri az itteni szokásokat...

– Aha! – mondta a hölgy gyanakodva, és elvonult. De azért a későbbiekben folyton úgy söprögetett, hogy szemmel tarthassa őket.

– Mi történt? – kopogott be a fürkébe Jasmine, amint kitisztult a levegő.

– Mi... történt? – szipogott odabent Zoli. – Azt hittem, itt is külön szektorban vannak a férfi- meg a női rekeszek... Megtaláltam a szekrényemet, kinyitottam, már éppen levetköztem előtte, és fel akartam venni az úszónadrágomat, amikor oldalra néztem, és elmasírozott mellettem egy csomó kisgyerek. Óvó nénivel együtt. Aztán jött ez a szörnyű asszony, a partvissal, és a többit már magad is láthattad.

Jasmine szörnyű lelkiismeret-furdalást érzett:

– Ne haragudj! Figyelmeztethettek volna!

– Most már mindegy – hangzott belülről. – Viszont nagyon hálás volnék, ha idehoznád legalább az úszógatyámat, mert ijedtemben leejtettem valahol...

Rövid keresés után a tárva-nyitva álló szekrényke mellett megtalálta a nadrágot. A zárban maradt kulccsal gondosan bezárta Zoli értékeit, majd az úszót, egy törölközőt és a kulcsot becsúsztatta jogos tulajdonosához egy résen át. Két perccel később a fiú rákvörös arccal bújt elő.

– Ne is nézz rám, kérlek – mondta. – Iszonyú zavarban vagyok...

Jasmine azonban nem állta meg rötyögés nélkül:

– Mindig is szerettem volna tudni, milyen egy meztelen fiú közléről... Hát most láthattam!

Ezen persze Kárpáti Zoltán nem tudott tiszta szívből kacagni.

– Ha-ha – mondta fanyarul, mire a lány igyekezett fegyelmezni önmagát.

Beléptek a medencék óriási csarnokába, s itt körülölelte őket a párás langymeleg. Mielőtt beugrottak volna a vízbe, a fal mellett álló zuhanyrózsáknál – a szabályok szerint – leverették magukat. Jasmine még a fentről zubogó víz függönyén át is jól láthatta Zoli arcának minden rezdülését, mely a leplezni próbált grimasz alapján nagy lelki kínokról árulkodott. Hát igen, ez a nap egyáltalán nem volt Kárpáti Zoltán nagy napjai közé sorolható. Igazán sajnálta, s amint elzárták a csapot, és ott álltak egymással szemben, együttérzően megsimogatta barátja karját.

– Ne bánkódj, hisz nem történt semmi baj...

Amint ez a mondat elhagyta a száját, hirtelen eszébe jutott, hogy úszódresszének nedves anyaga a testére tapadt. Sőt, a langyos víz elzárása után a levegő hőmérséklete most hidegebbnek tűnt, így a mellbimbói egy kicsit össze is húzódtak. Mindez Kárpáti Zoltán tekintete miatt villant belé, a fiú ugyanis kissé merev pupillákkal bámulta testének ezt a területét. „Ááá, biztos csak nem mer a szemembe nézni...” – hessegette el kényelmetlenséget okozó gondolatait.

– Mi... mi a baj? – szólalt meg ismét. – Rosszul vagy?

Zoltánt az uszoda valahogy kiforgatta megszokott, higgadt viselkedéséből, mert hirtelen fejbe ütötte önmagát, sarkon fordult, s a közeli pádhoz rohant. Gyorsan leült, és – mintha csak fázna – az ölébe emelte a törölközőjét.

Jasmine csodálkozva követte.

– Mi a baj? – kérdezte, miközben odaült a barátja mellé.

– Hömmm... ízé... Semmi, csak piszkosul hideg volt a víz, és én most... fádom.

– A válladra terítsem? – nyúlt a fiú combján pihenő fürdőlepedő felé, mire az meglehetősen undokul ráförmedt:

– Nem!

– Jól van, jól van! Azért be ne kapjál! – méltatlankodott Jasmine.
– Jössz? – mutatott áliával a medence felé.

– Most hagyjál! – Zoli vacogó fogakkal próbálta minél messzebb hessegetni magától a lányt. – Majd később... én is megyek!

„Szegényke, teljesen kinyúvadt” – gondolta Jasmine, és ruganyos léptekkel közelített a medence felé, miközben még mindig magán érezte Zolinak azt a fura pillantását. Felállt az egyik rajtkőre. Mély lélegzetet vett, és szép ívű mozdulattal belevetette magát a vízbe. Ami nem is volt annyira hideg, mint amennyire az emlékezetében élt. Egészen mélyre merült, s míg a víz alatt tempózott, úgy érezte, mintha egy szürke, sűrűn szövött pókfonálgubót hagyna maga mögött éppen. Feljött levegőt venni, majd ismét lemerült. „Egy-két-hár-négy” – a hosszú évek alatt belésulykolt ütem most ismét felébredt a belsejében, s ezektől a rutinmozdulatoktól teljesen megnyugodott. Úgy vélte, ha megfordulna, talán még látná is a maga mögött hagyott szürke fáradtságot lebegni a víz színén, de aztán mégsem nézett hátra. Szerencsére üres volt előtte a pálya. Úgy vélte, ezzel a megkönnyebbült testtel akár fénysebesség-gyorsasággal is képes lenne úszni, s valahogy jól is esett átdolgoztatni az izmait. Kedves úzásnemét, a pillangót választotta, s rövidesen felvette az utazósebességet. A szabályos karcsapások közben, a freccsenő cseppek sűrűjében hirtelen boldognak érezte magát. „Hát nem furcsa? Egy boldog Jasmine Daniels!” – gondolta, s igyekezett kiélvezni ezt a ritka pillanatot. Nem tartott sokáig, mert pár hossz után fáradni kezdett, s amint elérte a medence falát,

megkapaszkodott, és megállt. Lehunyt szemmel, szaporán szedte a levegőt, és csak lebegett, lebegett...

Halk csobbanás szakította meg pihenését: Zoli ereszkedett a vízbe. Egy darabig némán áztak, míg Jasmine légzése szabályossá nem változott. Amint kinyitotta a szemét, tekintete az egymás mellett kapaszkodó kezeikre tévedt.

– Mennyivel sötétebb a bőröm a tiedhez képest! – sóhajtott fel, mire Zoli bólogatni kezdett:

– Valóságos hipóreklám vagyok melletted... Úgy cserélnék veled!

– Jasmine–nek egészen magasra szaladt a szemöldöke a csodálkozástól. – Mit vagy úgy kiakadva ezen? – folytatta Zoli, majd odanyúlt a lány karjához, és a mutatóujjával nagyon finoman végighúzott rajta, egy nagyobb vízcsepp útját követve. – Olyan gyönyörű aranybarna vagy, hogy egészen belekábul az ember...

Jasmine–nek mindegyik jólesett: az érintés és a szó is, de azért egy icipicit odébb húzódott Zolitól. Olyan fura érzései támadtak, melyekkel nem is tudott mit kezdeni.

– Ez az önbizalom–fejlesztő program újabb állomása? – kérdezte aztán, látványos elhúzódását enyhítendő.

– Ühüm – válaszolta Zoli, lehajtott fejjel.

– Kitaláltam valamit! – mosolyodott el Jasmine. – Te lendítettél rajtam, s én elkezdtem változni belülről... Ezt úgy tudom meghálálni, ha segítenek neked megváltozni – kívülről! Na, hogy tetszik az ötletem?!

– Klafa! – mormogta Zoli, még mindig lehangoltan. – De most gyere, inkább ússzunk egyet...

8.

Másnap reggel a Kisállatmentő Rohamosztag újabb bevetésre indult. A lányok beözönlöttek a kereskedésbe, ahol az eladó már meglehetősen stresszesen várta őket.

– Az egér nem eladó! – mondta nekik mindjárt. – Nem akarom, hogy éhen haljon a kígyóm! Már egészen apatikus lett!

Hiába volt minden: Libuli színjátéka, könyörgés, aztán pedig szidalmak, a fiatalember hajthatatlan maradt.

– Hát jó! – mondta Mónimé felvetett fejjel. – Gyertek, lányok! Megkeserüli még azt, hogy visszautasított minket!

A sulis felé tartva elhatározták, hogy a Rohamosztag tényleges akcióba lép.

– Készítsünk „Le a ragadozókkal!” és „Éljenek a kisegerek!” táblákat! – szolt Jasmine.

– Ülősztrájkoljunk az üzlet előtt! – javasolta egyikük.

– Terjesszük róla mindenfelé, hogy beteg állatokat árul – mondta Mónimé.

Ebben aztán megegyeztek. A számtechteremben írtak is egy figyelemfelkeltő, nagyobb méretű tacepaót, amit kifüggesztettek az iskolai falújságra.

– Leányzó, beszélni szeretnék veled! – lépett oda a lányok között ácsorgó Jasmine–hez Ákos.

A csajok összesúgtak a hátuk mögött, s vihogva figyelték, amint a folyosón egy ablakmélyedésbe húzódtak.

– Miként döntöttél? Igen vagy nem? – kérdezte remegő hangon a fiú.

Jasmine-nek egy kicsit összeszorult a szíve, mert igazán nem akart megbántani senkit sem, de hát az érzéseiről ő sem tehetett...

– Nem – mondta végül határozottan. – Ugye nem haragszol? – nézett fel rá szorongva.

Ákos úgy reagált a visszautasításra, mint az akadálypályán Dió, amikor nekifejelt a hordónak. Egy kicsit megtántorodott.

– Miért nem?

Jasmine igazán kínban volt: mit lehet erre mondani? Egy olyan fiúnak, akit sem külsőleg, sem belsőleg nem talál vonzónak?

– Mert nem – nyögte ki végül, mindenféle indoklás helyett.

Ákos az ablak felé fordult, és kezével a szeméhez nyúlt. „Csak nem könnyezik?” – futott át a lány fején. Nem állta meg, és sajnálatból megérintette a hátát.

– Hú, ne haragudj, én nem tudtam, hogy ennyire fáj! – nyögte, ismételve csak tegnapi önmagát.

Ákos ezt a szánakozást nem bírta idegekkel, ezért megfordult, és elszédelgett a vécé irányába.

Az osztályteremben Mónimé és Zoli izgatottan várták. Mindketten elég jól informálóknak tűntek leánykérés ügyben.

– Visszautasítottam – szolt Jasmine, a kérdő tekintetekre válaszul.

– Patkány Etus! – szolt hozzá a háta mögül egy csodálkozó hang.

– Aki boy tényleg szerelmes beléd? – Koppányt láthatóan nagyon meglepte a hír.

– Igen – válaszolta a lány. – Most kint van a vécében, mert kiborult. A barátja vagy, nem ártana, ha megvigasztalnád...

Koppány – mintha álmodna – hitetlenkedve csóválta meg a fejét, majd szó nélkül kiment az osztályteremből. Csengetésre mind a ketten visszatértek, és ami ezután következett, az Jasmine számára maga volt a pokol. Rendkívüli órarendváltás miatt át kellett

vonulniuk az audiovizuális terembe, ahol megtekinthettek egy környezetvédelemről szóló filmet. Koppány eddig sem volt úriembernek mondható, de most teljesen megvadult. Ráadásul Paranoia Püpi, a felügyelő tanár a nagyméretű terem hátsó részébe húzódott vetítés alatt, így az első padok teljes mértékben felügyelet nélkül maradhattak. Bosszúhadjáratát azzal indította, hogy a lábával addig tolta előre Jasmine székét, míg a lány teljesen neki nem nyomódott a padnak. Mikor a kislány a két karjával megpróbálta a székét eredeti helyére visszaállítani, – hogy esetleg levegőt is kapjon, mert a pad éles pereme összepasszírozta mellkasa alsó részét, és a gyomrába is belevágódott – valóságos szkanderpárbaj kezdődött kettejük között. Még szerencse, hogy a pad le volt csavarozva a padlóhoz, különben nagy robajjal messzire röptült volna... Később – amikor a tanár előresétált – a fiú abbahagyta az erőteljes nyomást, de akkor meg előrehajolt, és tollal összefirkálta Jasmine nyakát.

– Állítsd már le magad! Nem vagyunk az óvodában! – fordult hátra a kislány suttogó–dühösen.

– Ide nézz, Ákos – hallotta a háta mögött. – Milyen undorító szőrös a tarkója... Vajon máshol is, ennyire...?

Annak ellenére, hogy a felügyelő tanerő éppen mellettük haladt el, Jasmine méltatlankodó arccal fordult hátra.

– Te nagyon hülye! – sziszegte a fogai között.

Koppány ártatlan kék szemekkel nézett szembe a rátekinző Paranoia Püpüvel, majd mikor az elfordult, hirtelen Jasmine-re pillantott:

– Nyald ki a fenekem! – és békésen malmozott az asztalon nyugvó keze két hüvelykujjával tovább.

A lány azt hitte, szétrobban a dühtől. Kezén az ujjak karomná görbültek, és szerette volna úgy istenigazából végighúzni a körmeit ennek a szemtelen, elkényeztetett bunkónak az arcán.

– Ne molesztáld a fiúkat, inkább a szelektív hulladékgyűjtésre figyelj! – szolt rá a tanár úr, és figyelmeztetően megkopogtatta Jasmine feje búbját.

Ez volt ám mindennek a teteje! Még hogy őóóó piszkálja ezeket a majmokat? A lány csak tátogni tudott, úgy kiakadt ennek az igazságtalanságnak a hallatán. És ez a fejbúbkopogtatás! Micsoda megalázó helyzet!

Paranoia Püpi azt sem vette észre, hogy ekkor egy bődületes erejű rúgás érte a lány székének az ülökéjét, közvetlenül az ülógumói mellett úgy, hogy ő is alaposan részesült belőle. Koppány megengedhette magának ezt a durvaságot is, mivel a tanár visszatért a félhomályos terem legtávolabbi szögletébe, és leült. Jasmine nem bírta tovább idegekkel a testi és lelki kínokat: kicsordult a könny a szeméből.

– Hagyd már békén, te állat! – súgta dühösen Zoli, és ki tudja miért, de Koppány visszavonulót fűjt.

Óra után Jasmine nem mert két lépést sem tenni a barátai nélkül.

– Annyira köszönöm, hogy megvédtél! – mondta Zolinak remegő szájjal, ugyanis minden erejét latba kellett vetnie ahhoz, hogy ne törjön ki belőle a zokogás. – És nem felejtettem el, amit ígértem neked! – azzal Móniméhez fordult. – Szerinted, mit tehetnénk azért, hogy jobb legyen a külseje?

A lány összehúzott szemmel méregette Zoltánt.

– Az első pont: sörénynyírás. Ez a csapzott, elől kettéválasztott rockerhaj rég kiment a divatból. Második: kozmetikus. Rendezünk egy kis Vietnámot a pattanásaidnak.

– Aztán kunyizd pénzt a szüléidtől, és nézünk neked egy-két jó ruhát... A mostaniakat már nagyon égő lehet hordani...

– Miért? Mind tiszta és rendes! – méltatlankodott Zoli.

Barátnői összenevettek.

– Ne haragudj, de ilyen cifra mintás cérnazoknikat honnan szereztél? A nagypapám is ezt a típust szereti! Műbőr makkos cipővel!

– És ezek a pólók!

– Rajtad kívül ki hord még ebben az iskolában csíkos és kockás nacikat?

– Anyukád nem figyel oda, mit veszel fel reggel? – kérdezte végül Jasmine.

– A szüleim három éve különváltak – válaszolta Zoli. – Azóta ketten vagyunk csak Apámmal.

A két lány mindjárt abbahagyta a vihogást.

– Ne haragudj, nem tudtuk...

– Á, semmi gond... megszoktam már.

– Mi van, ütődöttek?! Összegyűltetek babazsúrra? – hallatszott a hátuk mögül egy nyegle hang. Koppány állt ott vigyorogva, zsebbe akasztott hüvelykujjal. – Gyere csak, csoki baba, szeretnék dumálni veled – vetette oda Jasmine–nek.

A lány szíve mindjárt hevesebben kezdett verni. Itt semmi jó nem várható.

– Szállj le rólam! – vetette oda, és elfordult, mintha Koppány jelen sem lenne. Ő viszont nem hagyta annyiban: megfogta a lányt, és megpróbálta erőszakkal elhúzni. Kárpáti Zoltán azonban furcsa dolgot művelt: kihúzta magát, amitől érezni lehetett, hogy ebben a zömök testben robbanékonny és elég jelentős erő feszül, majd jobb vállával meglökte Koppány kinyújtott karját.

– Hagyd békén – mondta jól érthetően, rezzenéstelen szempillákkal.

Koppány egy pillanatra meghökkent, és elengedte Jasmine–t. Arcjátékából szinte olvasni lehetett a gondolatait. A meglepetést hamarosan felváltotta benne egy másik érzés: csak nem hagyja egy

ilyen kis nyavalyástól – mint amilyen ez a rockergyerek – zavartatni magát?!

– Húzzál odébb, nyomorék! – vetette oda Zolinak, miközben ököllel mellkason lökte.

Erre a baljóslatú felszólításra a sulibeli srácok döntő többsége behúzott farokkal odébb kotródott volna, de Kárpáti Zoltán nem ezt tette. Karba fonta a kezét, és úgy állt, hogy (szinte felmagasodó) testével eltakarta Jasmine-t. Ezen a tartáson akkor sem változtatott, amikor Ákos, Csaba és Balázs is Koppány mellé lépett. Mónimé érkezettnek látta az időt, s megszólalt:

– Ott jön Donna Klára! Ha nem takarodtok el mindjárt, ide hívom!

Telt idomú, bombázó jellegű osztályfőnökük valóban éppen arra sétált, s elmélyülten beszélgetett Paranoia Püpi tanár úrral, aki láthatóan minden férfiúi csáberejét bevetve próbálta meggyőzni valamiről. Donna Klára fél füllel hallgatta csak a széptevést, mert közben észrevette tanítványait, és feléjük tartott.

– Jó hírem van! – mondta nekik. – Az igazgatónő megkérte az osztályt arra, hogy segítse a délutáni öregdiák-találkozó előkészületeit. És így a következő két magyar órámról is lóghattok!

– Éljeen! – szakadt ki a köréje gyűlt 10.-esekből az önfeledt kiáltás. A filmvetítés után ez a rendkívüli pakolászás! Micsoda örületes lehetőség! Így elmarad a Donna Klára által beígért, vérengzéssel összekötött magyar feleltetés!!

Jasmine nem osztotta a többiek örömét, mert tudta: újabb két óra következik, szigorú tanári ellenőrzés nélkül...

9.

Az ódon iskolaépület padlásáról kellett lehordaniuk az öregdiák-találkozóhoz szükséges tablóképeket. Egy-kettő alaposan megrongálódott az idők folyamán, és olyan is volt, amit lejtak a galambok.

– Majd örül az illető, ha meglátja szétfolyva az arcán! – jegyezte meg Zoli vigyorogva, de pechükre ezt a megjegyzést Donna Klára is meghallotta.

– Igazad van, Zolikám! Gyere velem, szerzünk a takarítónőktől ultrás vizet vödörkben meg szivacsot, és letisztítjátok az összes tablót!

Kárpáti Zoltán máskor örömmel ugrott volna, de most nem szívesen hagyta egyedül a barátnőjét. Aztán megnyugodott, mert Jasmine és Mónimé sem maradtak a padláson. Ők ahhoz a padsuvíckoló különítményhez kerültek, amelynek a beragasztott rágógumikat és a padok tetejére rajzolt irkafirkákat kellett eltüntetniük a fogadóteremből.

– Kérsz egy mentolos rágót? – nézett Jasmine-re Mónimé kérdően, miközben alumíniumvödreikkel vízért igyekeztek.

– Valamilyik pádról? – kuncogott Jasmine. – Kösz, nem!

– Jaj, de vicces! – tartotta elébe Mónimé a rágószacsit. – Vigyázz, mert nagyon erősek! – tette hozzá figyelmeztetően.

Beléptek a vécébe, s Jasmine bekapott egy szemet az említett cukormentes kis párnácskából. Kellemes, édes íz ömlött végig a nyelvén.

– Ez erős? – nézett barátnőjére nevetve. – Akkor te egy kakaós csigától talán bizony tüzet okádsz?

Mónimé éppen a csap fölé hajolt, és nagyokat kortyolt a vastag sugárban zubogó vízből, nem állta meg: benedvesítette a tenyerét, és jól lefröcskölte a csúfolódót.

– Nesze neked! – kiáltotta, s ezzel mindjárt kezdetét vette egy jó kis locspocsparti. Jasmine a vízi csata miatt csak nehezen tudta megtölteni a vödörét, aztán kevert bele egy kis habzó mosogatószert, majd ő is a csap fölé hajolt. Amennyire tudta, teletöltötte a száját vízzel, s az ajtót becsapva maga mögött futva távozott.

„Vajon hová is kell menni?” – nézett körül, majd bekukkantott egy közeli osztályba, mely szokatlan módon üres volt. – „Aha, ez lesz az!” – állapította meg elégedetten.

Egyedül volt a teremben, gyorsan biztonságos helyre rakta a vödört, majd meglapult az ajtófélfánál, és kifelé fülelt. Alig bírta visszafojtani a kuncogását, és fél kézzel törölgette a pattanásig feszült szája sarkából kiszivárgó vizet, mikor meghallotta a közeledő lépéseket.

„Egy-két-három... MOST!” – kiáltotta magában, s amint kinyílt az ajtó, a száját célra tartva, kilőtte magából az egészet! Rágóval együtt! Valósággal kirobbant belőle, és hiába bandzsított rémulten a zuhatag után, már nem lehetett visszaszívni... úristen! A csurom vizes fejű Koppány állt vele szemközt, akinek ráadásul a rágó keményen visszapattant az orráról! Egy pillanatra ez az egész olyan muris volt! És mégis... annyira ijesztő!

Koppány behajtott maga mögött az ajtót, és vészjóslóan közeledett Jasmine felé. A lánynak mindjárt az ajkára fagyott a

vigyorgás, igyekezett fele akkorára húzni magát, mint amekkorára nőtt, és egyre hátrált.

– Mi volt ez? – kérdezte a fiú, az arcát törölgetve.

Jasmine már nem tudott továbbhátrálni, mert szokásos helyére került, vagyis a falhoz szorítva a sarokban állt.

– Bocsika, de nem neked szántam – rebegette, és érezte, amint Koppányban nőttönő valamiféle feszültség. „Jaj, nekem! Mindjárt agyoncsap!” – gondolta lesunytt fejjel.

Koppány ott állt vele szemben, fél kézzel a falat támasztva. Mivel zárta a szöveget, lehetetlenség lett volna kimenekülnie ebből a helyzetből.

– Nem neked szántad? – kérdezte lassan, összeszűkült szemekkel.

– De azért örültél neki, ugye?

Jasmine fejében villámgyorsan cikáztak a lehetőségek. Van olyan helyzetben, hogy igazat mondjon? Ha elmondja a véleményét, mi a legrosszabb, ami megtörténhet vele? Háát... megüti. Mi több: egyenletesen kiklopfolja, míg olyan lapos nem lesz, mint a panírozásra váró disznóhús. Na és! Ki fogja bírni! Különben is, itt a páratlan alkalom, hogy elmondhassa neki, mennyire... mennyire...

– Gyűlöllek! – vágta keményen a fiú szeme közé. – Soha életemben nem láttam még ilyen rohadt alakot, mint te!

– Miért vagyok én rohadt? Azért, mert néhanapján szórakozom veled?

Jasmine alig kapott levegőt.

– Ez neked szórakozás? – Egyszerűen nem bírta visszafogni magát, akár mennyire próbálta, így hatalmas, duzzadt könnyeket hullatva folytatta. – Mindjárt lehidalok! Soha senki nem alázott meg úgy, mint te! Napról napra szórakozol velem, nem csak néhanapján! Szépen lassan elérted, hogy nem bírok rád nézni sem! Legszívesebben... legszívesebben...

– Mit tennél?

– Lekarmolnám a fejedet! – vágta a szeme közé a lány.

– Rajta! – mondta Koppány, és odatartotta a fél arcát!

– Nem ettem meszet! Aztán meg laposra vernél!

A fiú hátrakulcsolta a karjait:

– Ígérem, nem teszem... Sőt, védekezni sem fogok! Na, csináld már! Itt a soha vissza nem térő alkalom!

Annyira álomszerű volt ez az egész! Koppány hatalmas, kék szeme egészen zölddé változott, és csillogott a mélyén valami, amit nem tudott mire vélni. Megbánás? Vagy éppen ellenkezőleg: kaján vidámság? Miként hihetne neki? Lehet, hogy most kap tőle egy irtózatosan nagy verést, de mégis... ennek a lehetőségnek képtelen volt ellenállni. Felemelte remegő jobb kezét, és lassan a fiú arca felé közelítette. A bőréhez érve azonban megállt.

– Bátran! – biztatta Koppány.

– Nem... merem – suttogta (még mindig könnyezve) a lány.

– Nem bántalak, nyugi, csináld már!

Jasmine csak gyengén feszítette meg az ujjait, és körmeit a bőrnek irányozva, fentről lefelé húzott velük egyet.

– Ez nagyon gyatra volt! – mondta Koppány. – Erősebben!

A lány felbátorodott. Ismét felemelte a kezét, s kicsit határozottabb nyomást gyakorolva elindult a járomcsonttól, fehér csíkokat húzva keresztülhaladt az arcon, s ügyetlen mozdulattal lecsusszant még a nyakra is.

Koppány szembefordult vele, és annyira különösen nézett rá, amitől Jasmine egyszerre kezdett dideregni és öntötte el a forróság.

– Ha akarod, akkor... itt a másik is.

Bal oldalon a fehér csíkok már pirosra váltottak, míg a jobb arcfél hívogatóan üresnek tűnt. Jasmine érezte, hogy nem kellene ezt tennie, mert megjelent a levegőben valamiféle veszély... Mégis tehetetlen volt, mert mintha mágnes vonzotta volna karmolásra görbült ujjait újra ellensége felé. Amíg végigszántotta Koppány

arcát, megbabonázva, mintegy kívülről figyelte a történéseket. Ő ez itt, valóban? És milyen furán rebtent a fiú szempillája! Hogy szűkül és tágul az orrlyuka! Vajon mi ez a zsibbadás, ami lassan úrrá lesz magán? Nahááát!

A nyakat már nem merte érinteni, hanem amint kisujjával a szájjughoz ért, valami sohasem tapasztalt gyengeségtől lehanyatlott a karja. Koppány tekintetét látva megremegett, s szűkölni kezdett a gyomrába zárt félelem. Hirtelen a macskák jutottak eszébe. Az, hogy ők sötétben a bajszukkal és finom szőröcskéikkel érzékelik a külvilágot. A másodpercek kitágultak, s ő ebben a különös időben szintén a testének finom pihéivel érezte a feléje vibráló meleg hullámokat. És a legkülönösebb az egészben az volt, hogy elmúlt belőle a gyűlölet, és nem tudott másra figyelni, nem tudott mást tenni, mint dobogó szívvel örülni, mikor Koppány feje feléje mozdult, s szája egyre közelebb került az övéhez... Szóval EZ a csók! Ó, de jó! A csodálkozáson kívül kitörlődött a fejéből minden gondolat, mert lehunyt szemmel átengedte magát neki. Ő, a vadóc, átengedte a száját egy fiúnak! Nahááát!

Koppány először csak óvatosan, lágyan érintette, aztán észrevétlenül egyre szenvedélyesebbé vált, miközben finoman magához vonta és átölelte a lányt. Jasmine ebben a borzongató és váratlan ölelésben nem tudott mást tenni, mint hű tükörképként, lüktető fejjel viszonzni minden mozdulatát. Ám ekkor, valami nem tudni miféle csikorgás állt be az eddig zavartalanul vibráló erőterben: egyszerre kapták fel a fejüket, s néztek oldalra.

Tágra nyílt szemmel bámulva a megdöbbsent Kárpáti Zoltán állt a küszöbön.

– A... aggódtam – dadogta. – De látom, már minden rendben van – azzal megfordult, és halkán betette maga mögött az ajtót.

Még mindig összeölelkezve álltak; Koppány csak megvonta a vállát, s figyelme ismét Jasmine felé fordult.

– Jaj, ez a csók! – súgta. – Nagyon finom volt! Neked is ízlett?

A lány úgy érezte magát, mintha valaki egyetlen, fehér krétával húzott vonallal kettéosztotta volna a testét. Míg zavarodottság és szégyenkezés bujkált az egyik oldalon, addig boldog lebegés a másikon. Ki a fene érti ezt? Mindenesetre, mikor Koppány ismét feléje hajolt, hogy folytathassák a csókolózást, Jasmine elfordította a fejét.

– Zavar, hogy meglátott minket? – kérdezte Koppány, s egy pillanatra sem engedte elhúzódni magától a lányt.

– Igen – lehelte Jasmine, és nem tudta, miért, de megint sírni kezdett.

Koppány nem próbált ráerőltetni egy újabb csókot, hanem megfogta a kezét, és egy székhez vezette. Leült rá, majd Jasmine-t az ölébe vonta. Meglepő dolgot művelt: arcát a könnyes archoz dugta, és így, összekarmolt bőrével simogatta a lányt, míg teljesen meg nem nyugodott.

10.

– Ez nem lehet igaz! – ingatta a fejét Mónimé. – Veled beszélgetek? Te vagy az, Jasmine?

– Nekem ez éppen olyan hihetetlen, mint neked – mondta. – Pár nap alatt feje tetejére fordult körülöttem az egész világ! Miért van az, hogy úgy érzem, mintha eddig nem is éltem volna?

Kasból kiözönlő méhekként rajzottak elő belőle a kérdések, amelyeket hangosan kimondani sem mert, úgysem várhatott barátnőjétől feleletet. Miért tudja most erősebben megélni az életét? Miért nem vette eddig észre, hogy a világ ilyen különös és ragyogó? A játszótéren nevetve fogócskázó gyerekek, az ég, a park fái, a körülöttük csiripelő madarak! És ez a harsány fűszag! A park egyik padján ültek ők ketten, s Jasmine ámulva figyelte, amint a napsugár különös zölddé varázsolta az ujjai között forgatott vékony fűszálat...

Az a változás, amit Zoli elindított benne, most teljes pompájában kibontakozott. És nemcsak a belsejére, hanem külsejére is hatott.

– Furcsa lettél! – méregette oldalról kritikus szemmel Mónimé. – Tudod, hogy szép vagy? – aztán mindjárt pontosított is. – Nem úgy szép, mint Libuli, olyan Barbie babásan...

– Hanem? – faggatta Jasmine, mert tudta, Móni mindig maradéktalanul őszinte hozzá.

– Sugárzik belőled – összegezte végül barátnője a megfigyeléseit.

Aha! Ezt ő is észrevette. Mintha felébredtek volna arcában a rég áhított, elrejtett színek. Abból tudta, hogy az utcán mellette elhaladó

fiúk egy pillanattal tovább felejtették rajta a szemüket. Vagy ez eddig is így volt, csak ő nem vette észre?

Később, már hazafelé tartva tovább gondolkozott. Ez lehet a szerelem? De miként lehet, hogy ez az érzés, ami ilyen erővel dübög benne, nemcsak Koppánynak szól, hanem mindennek és mindenkinek? Amint ezt a kérdést latolgatta magában, lassan kibontakozott a válasz: azért lehetséges, mert éppen most fogadta el önmagát a világban. És már nem fél! Csak most tudta felfogni, hogy évek óta szorongás lakozott benne, váltakozó erősséggel! És most egyszeriben megszűnt a gyomrát mardosó félelem! De mitől tartott ennyire? Mitől rettegett? Hogy kiközösítik? Megjegyzéseket tesznek a külsejére? Megvetik, lenézik mássága miatt? Mindent megélt, és nem halt bele! Nagyon rossz volt, az igaz, de... de már azt is megtapasztalta, milyen az, ha elfogadják! Kellett hozzá Zoli figyelme, Ákos szerelme, Koppány csókja, Mónimé barátsága, a szülei állandó szeretete, az iskola, és az egész világ! Sosem gondolta volna, hogy ilyen jó dolog élni!

A lelkét áradó, aranyfényű valaminek érezte, amelynek sugárzását ámulva élvezte. De amint tovább kukucskált befelé, észrevett a ragyogó fényesség aljában egy fekete, bűdös plecsnit. Mintha egy nagy madár pottyantott volna bele. Mi lehet ez?

Hazaérkezett, szórakozottan megsimogatta Diót, aztán a házba érve egyetlen, óvatlan lépésével utazó nagykövetté tette a szép ívben repülő, majd hengerbucskázó Musz urat. A fülén átfolytak Anya szavai, és nem érezte az elé tálalt ebéd ízét sem. Anya csak legyintett, majd küldött egy SMS-t Apának, ezzel a szöveggel:

– „Ma nagylány lett a kicsikédből! Úgy látom, életében először szerelmes!”

Jasmine felrívült mosollyal anyjára nézett, megköszönte az ételt, majd eltűnt a szobájában, s az ágyra heveredett. Aztán váratlanul felült, mert eszébe jutott a felelet: a nagy fényesség aljában az a

fekete kakadarab, amely megrontotta az összhangot, nem volt más, mint büntudat! Sajnálkozás! Bánat! Kárpáti Zoltán fájdalommal teljes pillantása ott az ajtóban! Miért bántja őt ez annyira? Miért fáj neki a fiú fájdalma? Miért érzi azt, hogy... megsalt valakit azzal a csókkal?

Ezeket a kérdéseket el is hessegette mindjárt. Ugyan, kit csalt volna meg? Zolinak nem tartozik semmivel, hiszen csak barátok! Az érzés mégis tovább sajgott... Ha nem Zolit csalta meg azzal a csókkal, akkor ugyan kit? Hiába tépelődött, ez a kérdés továbbra is nyitott maradt.

A szokatlan, megerőltető agymunka közben el is szundított kicsit. Mobilja Kárpáti Zoltánt jelző dallamára riadt aztán fel.

– Szia! – köszönt bele mindjárt, s őszintén remélte, hogy hangjával pusztán csak örömet közvetít.

– Helló! – köszönt vissza a fiú. – Na, áll még a mai ajánlatod, vagy másként alakult a programod?

Azt a mindenit! Erről a nagy kavarodás közben teljesen megfeledkezett! Hiszen bejelentette Zolit a fodrászhoz!

– Persze hogy megyünk! Hány óra? Jesszum Pepi, futás, mert elkészünk! Hol találkozunk?

Miután megbeszélték a részleteket, villámgyorsan előkotorta a képes újságjait, mert az egyikben látott egy fiút, akinek az arcformája hasonlított Zoliéhoz, s akinek a frizuráját le akarta másoltatni az ügyes kezű fodrásszal...

Amint szemtől szemben álltak egymással az utcán, kicsit megnyugodott. A zavar legkisebb jelét sem látta barátja arcán. Lehet, hogy AKKOR, OTT csak a szeme káprázott?

A fodrásznő hümmögve tanulmányozta a képet, aztán Zoltánt, majd munkához látott. Háromnegyed órán keresztül csattogott az olló a fiú bozontos, rendetlen feje körül, egészen addig, míg minden szál

haj a helyére nem került. Az eredmény láttán Jasmine elbámult: a csúnyalány–formájú Kárpátiból egészen helyes fiút hámozott elő!

– Egy jól megválasztott, rövid frizura csodákat tud tenni! Végre látszik az arcod! – mondta hangosan, véleménye második felét pedig inkább megtartotta magának.

Fizetés után átsétáltak a következő helyiségben lévő kozmetikushoz, akivel időpontot egyeztettek, de találkozásukig jó tanácsokkal látta el Zoltánt:

– Semmi cukros üdítő, kóla, csoki és péksütemény! – mondta szigorúan. – Tilos a hamburger és a tej! Meg a fehér kenyér! Ha ezt betartod, két–három hét alatt kitisztul az arcod, és ledobsz pár kilót. A jövő keddi vizontlátásra!

Zoltán katonásan tisztelgett, majd nevetve elhagyták a termet.

– Komolyan mondom, ilyet még nem láttam! – hitetlenkedett Jasmine, még mindig az új frizurát bámulva. – Ez tényleg csoda!

– Nem ügy – vonta meg a vállát a fiú. – Egy–két csodával már én is találkoztam...

Mikor ezt kimondta, Jasmine gyomra megremegett: itt van ni, amitől félt, most bekövetkezik. Biztosan az őt illető átváltozásra céloz... Miért fél ettől a beszélgetéstől ennyire?

Kárpáti Zoltán elkomolyodott, és mesélni kezdett:

– Egyszer Párizsban jártunk Apámmal, és megnéztünk egy csodálatos katedrális. A nevére pontosan már nem emlékszem. A hangulata annyira megragadott, hogy a belső, gyenge fények ellenére megpróbáltam fényképezni. Amint a gépemmel bajlódtam, hirtelen megjelent velem szemben egy férfi. Nem tudtam meghatározni a korát, mert egészen különös figura volt. Albínó fehér, hosszú hajú, fehér öltönyben. A béna gépem helyett a szemem fotografált: még azt is megjegyeztem, hogy barna cipő volt a lábán, s hátul, az összekulcsolt kezei között barna kalapot tartott. Komolyan mondom, félelmetes volt, amint halvány világoskék szemével az embereket

figyelte, mert a templomot mintha már jól ismerte volna... Rám mosolygott, mert észrevette, hogy figyelem, aztán továbbment. A sötét terembe egy festett üvegablakon keresztül sugárzott be a fény, egy darabig megvilágította az útját, aztán eltűnt! Egy pillanat alatt! És végigkérdeztem a csoportot – senki sem látta rajtam kívül! Szerinted léteznek angyalok?

Jasmine elnevette magát.

– Apám jamaicai, és ott komolyan hisznek az emberek a szellemekben meg a varázslásban. A válaszom – igen. Hiszek az angyalokban, főleg azért, mert ismerem is egyet.

– Igen? Álmodban találkoztál vele?

– Nem talált! – nevetett a lány. – Egészen valóságos, húsos angyalkáról beszélek: rólad!

Zoltán elpirult, és úgy tűnt, mintha kellemetlenül érintette volna ez a kijelentés.

– Úgy tudom, az angyaloknak nincs nemük – mormolta.

– Tessék? – kérdezett rá Jasmine, mert a motyogásból nem tudta pontosan kivenni a szavak értelmét.

– Semmi – zárta le a beszélgetést Zoltán, s azonnali kérdésváltással elterelte a számára fájdalmas területől a lányt. – Voltál már Jamaicában?

– Nem, de nagyon szívesen megnézném egyszer... Apu egy kis, elmaradott faluban született, sokat mesélt róla. Egy égszínkéék vizű folyó vezetett el a falu mellett (ők pataknak nevezték), oda jártak le szigonyyal halászni a gyerekek. És nem volt se villany, se tévé... Helyette egy hatalmas, cölöpökön nyugvó nádtető alatt gyűltek össze esténként a kisgyerekes anyák. Egy öregember ült a tűz mellett, aki addig mesélt nekik, amíg az utolsó kicsi is el nem bólintott az anyja ölében...

Jasmine gondolatban Jamaicában járt. Apa neki is elmesélte azokat a meséket: állatokról, emberekről, szellemekről...

– Apu szerint, mielőtt a családjukban meghalt volna valaki, azon az éjszakán egy furcsa madár jelent meg a kunyhó ajtaja előtt, és kotyogott. Mintha a csibéit hívná. Kotlósszellemnek hívták, és azt mondták, hogy valamelyik üknagyanyám gyűjti így szárnyai alá a gyerekeit. És ő is hallotta egyszer ezt a kotyogást, nagyapám halálának estéjén...

Jasmine szeretett volna visszamenni oda, felkutatni a gyökereit, de félt is a találkozástól, mert tudta, hogy a modernizáció miatt a falu többé nem lehet az, amit a történetekből megismert. Kényszerítenie kellett magát, hogy visszatérjen képzeletéből a jelenbe, s amint felnézett, észrevette, hogy a fiú őt figyeli. Sőt, mintha mondani is akart volna valamit... Kérdően nézett rá, de Kárpáti Zoltán inkább összeszorította a száját, és hallgatott.

Később, már a szobájában, az ágyán hasalva, álla alá gyűrt kispárnával hitetlenkedve bámult a zsebtükrébe, mert olyan tusakodásfélét élt meg éppen. Mintha a régi Jasmine Daniels, a sokszor megalázott, esetlen gyerek küzdött volna benne az új Jasmine-nel: a Lánnal, akit egyik napról a másikra elismernek az ellenkező neműek. Zoli szemén át figyelte a tükörképét, azt az arcot, azt a bőrt, amire Kárpáti Zoltán azt mondta, olyan aranybarna, hogy belekábul... És elidőzött azon a szájon, amit Koppány annyira finoman csókolt... Most mi az igazság? Melyik lény ő? Az új vagy a régi? És lehetséges visszaesés? Ha nem, vajon annak a szorongó, ijedt gyereknek meg kell halnia ahhoz, hogy a vonzó, nőies Jasmine élni tudjon a lehetőségeivel?

11.

A fertelmes hangú ébresztőórára riadt fel, és rögtön belényilallt, amiről tegnap este megfeledkezett: nem készült a mai magyar órára semmit sem! Pedig Donna Klára vérengzést ígért! Mit tegyen? Lógjon el az óráról? De hová is mehetne?

– Anyuuu! – kiáltott fel, s kócos hajjal kirohant a szobájából.

– Jó reggelt! – mondta Anya, bevásárlókosarával a karján. – Hozzak neked valamit a boltból? Müzlis szeletet?

– Nem! – vágta rá Jasmine izgatottan. – Citrompótlót!

– Mi a frásznak neked citrompótló, édes gyerekem? – kérdezte Anya gyanakodva. – Csak nem akarsz befesteni vele a hajad? Vagy... szipózáshoz kell?

Jasmine röhögőgörcsöt kapott édesanyja találgatásától, aki kicsit elszégyellte magát, s jobbnak látta, ha nem beszél tovább zöldségeket, hanem inkább megbízik a kicsinyében. Sajnálatos módon azonban csak egy meggyes müzlivel tért vissza.

– Nincs! – mondta Jasmine-nek, akin e hír hallatán kitört a pánik. Éppen befejezte az öltözködést, felkapta a zsákját, futó, csengős csókot lehelt édesanyja fülébe s elrohant.

„Jeszus Mariska, már 7.15!” – gondolta, és gyalogkakukk-fokozatra kapcsolt. Berohant a két sarokkal arrébb lévő ABC-be – hasztalan. Innét tovább száguldott a lakótelep szélén álló kis tejboltba, ami tömve volt iskolásokkal. Mindenki tejet és kiflit óhajtott vásárolni, úgyhogy élénk derültséget váltott ki soraikból,

mikor meghallották, hogy Jasmine csak egy doboz citrompótlót kér. Kapott is. Boldog ujjongással rohant a buszmegálló felé, és éppen elcsípte a buszöbölbe beforduló csuklós járművet. Ezt a mázlit! Igen ám, csak egy probléma akadt: a nagy sietségben otthon felejtette a bérletét, ezért a sofőr külön engedélyével leugrott a következő megállóban, hogy anyókákat félrelökve buszjegyet vásárolhasson a kijelölt standnál. A buszvezető nagyon rendes volt, mert megvárta. Vörös fejjel, zihálva állapotodott meg végre a bőrfogantyúba kapaszkodva. Ez aztán a pörgős reggel, a mindenségit! Vére forrón lüktetett az agyában, s azt hitte, elterül. De hiába nézett körül üres ülőhelyért, a nyugdíjasok (plusz a maguk mellé helyezett szatyraik) minden széket lefoglaltak. A „Bezzeg a fiatalok!” – pedig ott rogyadoztak mellettük 15-gyos iskolatáskáik nyomása alatt.

A reggeli lidércnyomás a későbbiekben csak tovább folytatódott. Leszállt a buszról, és versenyt futott az idővel. Pontosabban, futni (miniszoknyában) az utcán mégsem mert, ezért inkább csak szaporázta a lépteit. Az egyik bolt mellett elhaladva néhány fiú támasztotta a falat, akik a közeledtére halkán, szemtelenül füttyültek. Jasmine iszonyú zavarba jött, de jólesően nyugtázta is a tetszésnyilvánítást. Miután elhaladt mellettük, a füttyögetés azonnal röhögésbe fulladt. „Mi, mi van?” Jasmine a továbbiakban meglehetősen kényelmetlenül érezte magát, s amikor végre eltűnt a közeli saroknál, egy kirakatüvegben – oldalvást fordulva – megszemlélte magát. Majdnem elájult, amint észrevette, hogy hátul a miniszoknyájából kilátszik a fél feneké! Mert az a fránya suliszsák a farmerkabátjával együtt felhúzta a szoknyáját is! Bakker! Szégyen égette, és míg helyére rángatta a rakoncátlan szoknyát, megfogadta magában, hogy soha, de soha nem fog többé végigmenni az utcának ezen a szakaszán.

Szívdobogva lépett az osztályterembe, mert nem tudta, miként viselkedjen Koppánnal. Vagyis ők most járnak? Ha igen, akkor a

kapcsolatukhoz mit fog szólni Ákos? A lányok? Kárpáti Zoltán? Mi lesz belőle: megdicsőülés vagy kiközösítés? Ó, annyira ciki ez az egész!

Végre padja tetejére ereszhette „pehelysúlyú” cuccát, s tekintetével Koppány kék szemét kereste. A fiú az irodalomkönyvet olvasta éppen.

– Szia, Etus! – vetette oda neki, fel sem tekintve a sorokból.

– Helló! – lehelte Jasmine, és az arcából lassan kifutott a vér. Mónimé székét (tulajdonosával együtt) finoman félretolta, s a helyére araszolt.

– Készültél? – kérdezte a barátnője.

– Nem! – ingatta a fejét, s próbált úrrá lenni csalódottságán.

Mónimé magyarázkodás nélkül is tudta, mi baja.

– Mit vártál? Hogy a nyakadba ugrik? Azután, hogy tegnap egy órán át vigasztalta miattad az egyik legjobb barátját?

– Igaz! – nyugodott meg mindjárt, s figyelme rögtön az irodalomfelelésre terelődött. Előkotorta a táskájából a citrompótlót, s udvariasan megkínálta vele a padtársát. – Öregdiákoktól hallottam, hogy klasszul kiszáritja a torkot, és így elmegy a hangod. Vagyis, ha felszólítanak, nem tudsz felelni! Tuti dolog!

Mónimé az éhen halók mohóságával kapott a doboz után, és mindketten négy-öt szemet is befaltak. Éppen ekkor ért a helyére Kárpáti Zoltán, s elképedve figyelte dülledt szemű, beesett arccal cuppogó barátait.

– Kérsz? – nyújtotta felé a citrompótlót Jasmine, de Zoli nemlegesen csóválta a fejét.

– Kihányom a belem! – takarta el kezével az öklendezést Mónimé.

– El kellett volna vennie a hangunkat... – hörögte Jasmine, s olyan vadul nyáladzott, hogy képtelen volt folytatni a magyarázkodást.

– De süketek vagytok! – mérgelődött Zoltán. – Reggeliztetek ma?

A két lány egyszerre csóválta meg a fejét. Úgy érezték, hogy üres gyomrukát egy felbőszített tigris marcangolja belülről foggal és körömmel. Jasmine nem bírta tovább, felpattant a helyéről, és kifelé igyekezett. Éppen az ajtóban futott össze a sértődött Ákossal, aki pedig a mai napot azzal az elhatározással indította otthon, hogy a legjobb taktika számára az lesz, ha egyszerűen keresztülnéz Jasmine-n. Ez a szent fogadalom már a belépése pillanatában befuccsolt, ugyanis Jasmine nem figyelt eléggé futás közben, s egyszerűen elgázolta őt.

– Bocs! – nyögte, s rohant tovább.

A folyosón aztán Donna Klárával találta szemközt magát.

– Elnézést tanárnő, de iszonyú hányingerem van! – hadarta, szájára szorított kézzel.

Donna Klára rögtön visszarántotta a karjánál fogva.

– Csak nem vagy terhes? – susogta diszkréten, mire Jasmine kirántotta magát a szorításából, és felelet nélkül elrohant. Donna kétségek közt hányódva maradt a folyosón, s elképedését csak fokozta, mikor a csendes, szerény tanulóknak megismert Mónimé csapta ki az osztályterem ajtaját, s köszönés nélkül vágta az el mellette, szintén a toalett irányába. Érdeklődve sétált utánuk. Be sem kellett mennie, mert az, hogy mit műveltek a lányok odabent, a kiürült folyosón is jól hallatszott.

Kis idő múlva hideg víztől csöpögő arccal, sápadtan kerültek elő mindketten.

– Halljam! Betegek vagytok? – kérdezte a tanárnő aggódva.

Mivel Mónimé csak lesütötte a szemét, így Jasmine kénytelen volt átvenni a szóvivőszerepkört, és mindent bevallott Donna Klárának. Aki meglehetősen furcsán reagált: szigorú pedagógusviselkedés helyett jóízűt kacagott.

– Lükék! – mondta barátságosan. – Én meg már azt hittem, hogy...
– nem fejezte be mondandóját, hanem legyintett egyet, s a „két kislibát” – így nevezte őket – betelgelte a terembe.

Donna Klára már éppen a napló vészterhes lapozgatásánál tartott, mikor kopogtak az ajtón, s az igazgató–helyettes kukkantott be rajta.

– Ó, elnézést kérek! Jasmine Danielst várják az igazgatói irodában!

Elképedt mormogás szaladt végig a sorokon.

– Csak nincs valami baj? – kérdezte a tanárnő aggodalmas hangon.

– Á, semmi! – nyugtatta meg az igazgatóhelyettes. – Egy újságíró szeretne beszélgetni velem!

„Újságíró, és velem... ?” – képedt el a lány, s örvendezve követte a tanár urat. Ha ezt tudja, nem kísérletezik citrompótlóval! Ritka mázlistának érezte magát. „Újra eszükbe jutottam volna?” – töprengett.

Jasmine két évvel ezelőtt (a Másik Iskolába járt akkor) még élsportoló volt. Kiemelt versenyző, aki előtt Nagy Jövő Áll. Életében nem volt olyan magányos, mint akkor. Minden megszerzett érem után bemondták a nevét a hangosba, aztán be kellett mutatni az osztály előtt, míg a többiek kényszeredetten tapsoltak. Szerepelt a tévében és az újságokban, a többiek pedig beképzelt kis hülyének könyvelték el. Senkinek sem tudta elpanaszolni, mennyire elege volt az egészszöböl: a sulis légköréből, az állandó kemény fizikai munkából és a benne dolgozó, örületes bizonyítási kényszerből, hogy megmutassa: igenis, ugyanannyit ér, mint a többi ember... Aztán egy napon véglegesen belefáradt az egészszöbe. Nem akart bizonyítani többé semmit sem, mert rájött: hiába vannak eredményei, ha nincs, aki együtt örüljön vele. Anya és Apa persze büszkék voltak rá, de az ő szeretetük egy tinédzser számára már édeskevés... Abbahagyta az úszást. Edzője azt mondta, hogy ezt a döntést meg fogja bánni, és

csak elmenekül a problémái elől... De ő nem így vélekedett. Eleget lett a bizonyításból, a folytonos küzdelemből: feladta. Nem jó utat választott önmaga elfogadtatására. Aztán új iskolába került, ahol senki sem tudott sportkarrierjéről, vagyis nem lógott ki annyira a sorból – s mindjárt barátira is lelt. Sőt! Életében először úgy érezte, dolgai a legjobb irányban haladnak.

– Készüljön fel rá, hogy a kislány nagyon okos – hallotta az igazgatónő büszke hangját az ajtó előtt várakozva. – Ó, már itt is van!

Jasmine kezét rázott a riporter nővel, aki elővette a diktafonját, és röviden felkérte arra, válaszoljon a kérdéseire. A lány feszült arccal bólintott, mert egy kicsit összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy a múltja utánanyúl.

– Akkor kezdjük – mondta az újságíró. – Ért már téged hátrányos megkülönböztetés a bőrszíned miatt?

Jasmine úgy érezte, pofon ütötték.

– Nem értem a kérdést – mondta, miközben védekezően összefonta maga előtt a karjait.

Az újságíró mélyet sóhajtott, majd értetlenkedő pillantást vetett az igazgatónőre: „Még, hogy ez a fruska kiemelkedően okos?! Piha!” Jól tagoltan – mintha lassúbb felfogású lényel beszélne – ismételte önmagát:

– Ért már téged hátrányos megkülönböztetés a bőrszíned miatt?

Jasmine pislantott kettőt, majd felkelt a helyéről.

– Nem értem a kérdést – válaszolta, gépiesen köszönt, és kiment az igazgatói szobából.

„Nem kellene ennyire érzékenynek lennem” – mondogatta magában, és minden ízében remegett. Egyszerűen nem tudott uralkodni magán: meghúzódott az osztályterem közelében egy csendes zugban, és sírni kezdett. Lefoszlott róla az a magabiztosság,

amit az utóbbi egy-két napban már magáénak tudhatott, és újra a kis fekete, ronda Patkány Etusnak érezte önmagát. Pedig annyira szeretett volna egy reggel arra ébredni, hogy az ő szép, szőke hajú anyukája a karjába veszi, és azt mondja: „Semmi baj, kincsem, csak rosszat álmotál!” – De ez az átkozott reggel csak nem akart beköszönteni. Miért piszkálják folyton a bőrszínével? A gyerekektől megszokta már... de hogy a felnőttek is? Ők sem különbek? A rasszizmust nem lehet kinőni?

Az Animal Planeten látta, hogy a gondozók hogyan próbálják megnyugtatni a menhelyre bekerült kóbor állatokat. A hölgy egy cicát fogott a lábai közé, lágyan simította előre a két szürke fülecskáját, majd körkörös mozdulattal kezdte dörzsölni az állat száját. Állítólag itt olyan idegközpont található, amely megnyugtatja a felzaklatott agyat. Jasmine nem tudott jobbat kitalálni, mint hogy körkörös mozdulattal kezdte dörzsölni saját ajkait, mert úgy érezte, ha nem kezd sürgősen magával valamit, megbolondul. Másodpercek teltek el így, s lassan érezni kezdte a fogás hatását: elernyedtek megfeszült izmai, légzése kiegyensúlyozottabbá vált, és felszáradtak a könnyei. Néhány perc múlva úgy vélte, képes újra gondolkodni és visszamenni a terembe, hogy folytassa az órát. Testi tünetei enyhültek ugyan, de szomorúsága mit sem változott.

12.

Ráadásul a szünetben Koppány tovább folytatta a szemétkedést.

– Na, mi volt, Etus? – kérdezte gúnyos hangon. – Nyilatkoztál a médiának? Elmesélted, milyen volt az, mikor még királylány voltál?

Ákos, Csaba és Balázs vele röhögtek, majd egymás után kivonultak a teremből, hogy iganak egy pohár kólát a büfében. Mónimé és Zoli is látták, hogy Jasmine–nel gond van.

– Mi történt? – kérdezték.

Jasmine nem válaszolt, mivel a többiek is érdeklődve kagylóztak feléjük. Kárpáti Zoltán elérte a pillantását:

– Gyertek, menjünk!

Úgyis át kellett cuccolniuk a fizika–előadóba, mivel a következő óra – Klotild ígérete szerint – egy elektromos kísérlet taglalásával telik majd.

– Mesélj, mi történt! – faggatta Mónimé, miután átértek, és elfoglalták a helyüket.

– Én olyan szerencsétlen vagyok! – kezdett bele Jasmine.

– Hülye vagy te, nem szerencsétlen! – intette le Mónimé, és kinyitotta a fizikakönyvét.

Zolinak nagyobb türelme volt barátnőjéhez.

– Bántottak?

Jasmine bólintott.

– Megkérdezték, ért–e már engem hátrányos megkülönböztetés a børszínem miatt... Erre én felkeltem, és kijöttem onnét.

– Miért? – kérdezte Mónimé.

– Nem érted? – csodálkozott Jasmine. – Ez a kérdés önmagában is hátrányos megkülönböztetés! Miért pont engem kérdeztek meg? Miért nem téged?

– Egyszerű: neki nem jamaicai az apukája – válaszolta Zoli higgadtan. Jasmine erre összehúzta a szemöldökét, és meglehetősen utálatosan nézett rá. – Már megint Patkány Etus lettél – állapította meg a fiú, nagyot sóhajtva.

– Még valamit? – mondta a lány. – Taposs csak a földre te is! Rajta!

– És butuska is vagy! – folytatta Zoli, és megsimogatta Jasmine haját. A lány egyetlen karateütéssel messzire csapta a vigasztaló kezét, de olyan erővel, hogy lendületétől a fiú karja a szomszédos pad peremének vágódott.

– Óujj, ez fáj! – jajdult fel Kárpáti Zoltán. – Teljesen megbolondultál?

– Fáj?! – kérdezte Jasmine csillogó szemekkel. – Azt kívánom, hogy fájjon jobban! Akkor legalább tudnád, mit érzek nap mint nap!

– Túlzás! – jegyezte meg Mónimé, és szorgalmas eminensként olvasni kezdte a tananyagot.

– Senki sem ért meg engem! – suttozta Jasmine elkeseredetten, és a padra borulva két karjába temette a fejét.

– Ha végighallgatnál, esetleg – dörzsölte fájó végtagját Zoli. – És nem viselkednél úgy, mint egy megbokrosodott csikó, akkor tudnád: nincs gáz.

– Nincs gáz?! Mikor butának és Patkány Etusnak nevezted? – kérdezte gúnyosan Jasmine.

– Hát Hercegnőnek nem nevezhettelek... Vele az uszodában találkoztam. Most akárhol is keresem, csak hült helyét találom, mert Patkány Etussá változott megint.

Jasmine-ben enyhült a sértettség, és felemelte a fejét. Elgondolkozva nézett a barátjára.

– Ezt úgy gondolod, hogy olyan vagyok, mint Dr. Jekyll és Mr. Hyde?

Zoli bólintott:

– Azt nem mondom, hogy tudathasadásod van, de képzeld el ezt az egészszet úgy, mint a szemedet. Ha fény éri, a pupilla összehúzódik. Ugyanígy, külső hatásra beszűkülsz, és Hercegnőből egy csapásra Patkány Etussá változol, akit mindenki csak bánt. És ráadásul – valahol legbelül – úgy érzed, jogos a bántás, mert tényleg csak egy csúfság vagy, ezért még külön is haragszol. Próbáld meg, lazulj vissza! Sokkal jobb abban a másik állapotban, nem?

Jasmine hátradólt székén, és lehunyta a szemhéját.

– Gondolj arra, hogy gyönyörű a színed – suttogta Zoli szinte hipnotizáló hangon. – Belülről is vonzó vagy, és képes arra, hogy szeretetet ébresszél másokban...

– Ez biztos? – sandított fel fél szemmel Jasmine.

– Biztos! – nyugtatta meg Zoltán. – Én leszek az első, aki fenékbe billent, ha rossz felé változol!

– Akkor jó – sóhajtott a lány, és teljesen megnyugodott. Mikor kinyitotta a szemét, látható volt némi zavar az arcán.

– Már megint mi van? – kérdezte Zoli.

– Hú, nagyon hülyén viselkedtem az igazgatóiban! És most szégyellem magam...

– Legközelebb kétszer is meggondolják, hogy...

Mónimé fél füllel követte az eseményeket, de erre a rögtönzött terápiára már ő is kíváncsi volt. Félretette a magolnivalót, és kerek szemekkel figyelt, mikor észrevette, hogy egy szépen fejlett, derék kis pók vándorol a Jasmine háta mögötti pad tábláján. Mivel a másik kettő teljesen elmerült a diskurzusban, nem figyelték Mónimé vad arcjátékát, mely nyomon követte a pók minden megmozdulását.

Vagyis, a nyolclábú elunta a pad síkját, s egy hirtelen jobb kanyar után kipécézte magának Jasmine székét, így átmászott arra. De ez sem volt elég a kalandokból, mert a hang nélkül tátogó Mónimé pillantásától kísérvé felmászott a kislány hátán, aztán hopsza! Egy hirtelen mozdulatától becsúszdázott a ruhája alá.

– Ááááá! – sikított fel váratlanul Mónimé, a frászt hozva barátaira.

– Mi történt? – kérdezték egyszerre.

– Nem akarok... pánikot kelteni, de... de – hebegte. –Egy bazi nagy pók tűnt el hátul a nyakadban!

– Ááááá! – sikított már Jasmine is, barátnőjével kánonban, mivel neki is rovariszonya volt. Lehet, hogy odabent a kis fickó is sikoltott egy nagyot, mindenesetre jól érezhető volt, hogy rémült cikcakkban futásnak eredt a gerinc mentén. Ami most következett, az feledhetetlen látvány volt az osztálybeli fiúk számára. Jasmine ugyanis felugrott a székéről, egyetlen rántással kitepte betúrt pólóját a nadrágjából, és legyező mozdulattal egyre magasabbra cibálta. Közben toporzékolt, forgott és jajgatott.

– Vedd ki! – könyörgött Mónimének, aki azonban képtelen volt legyőzni az undorát.

Kárpáti Zoltán bezzeg szíves örömet lépett a tettek mezejére.

– Ne ugrálj! Hanem irányíts! – dugta be a kezét a lány pólója alá.

– Balra! Balra – visította Jasmine kicsit előrehajolva.

Zoli vigyorogva simította a lány hátát, de a fránya kis pók még mindig nem került elő. Ebben a pillanatban viszont kinyílt az ajtó, és megérkezett a büféből Koppány, Ákos, Csaba és Balázs. Mivel nem ismerték az előzményeket, földbe gyökerezett a lábuk. Sőt! Míg Ákos lefehéredett, Koppány valósággal bordóvá változott. Ha szemvillanással ölni lehet, Kárpáti Zoltán most minden bizonnyal miszlikbe kaszabolva elterül.

– Mi van itt? Élő szexshow? – kérdezte Koppány gúnyos hangon.

– Pók van a ruhájában! – adta meg a kellő felvilágosítást a még mindig zaklatott Mónimé.

Kárpáti Zoltán mit sem sejtve, lelkesen tapicskolt:

– Megvan! – rikoltotta, majd végre kiséperte a betolakodót a földre. Aki azonnal tovafutott, s eltűnt a katedra irányában.

Jasmine leengedte a pólóját, és végre megnyugodott:

– Köszönöm! – rebegette, és hálából egy pusztit nyomott Zoli arcára.

A négy fiú ezalatt a helyére ült. Koppány meglehetősen zajjal dobálta könyveit a padba. A lányok is helyet foglaltak, és Jasmine szerette volna befejezni a megkezdett beszélgetést.

– Honnan tudsz te ennyit a lélekről? – kérdezte barátját.

– Volt alkalmam tanulmányozni, mert... Anyám elköltözése után legalább két évig kellett pszichológushoz járnom...

– Ó – mondta sajnálkozva Jasmine.

Koppány fizikakönyve olyan nagy puffanással esett a földre, hogy mindketten odakapták a fejüket. Mivel egy óvatlan rúgás után Zolihoz közel is került, a fiú ösztönösen nyúlt utána, hogy felemelje.

– Vedd fel! – mondta ezzel egy időben, parancsoló hangon Koppány.

Ennek a hangsúlynak a hallatán Zoli megszakította mozdulatát, s inkább ismételten Jasmine felé fordult. Megpróbálta ott folytatni a beszélgetést, ahol az imént abbahagyták.

– Sose sajnáld – mondta. – Sokat profitáltam belőle... És legalább neked is tudok segíteni.

– Nem hallottad, mit mondtam, köcsög? – hallatszott Koppány kemény hangja.

– De, hallottam! – fordult hátra Zoli. – Ha szépen megkérsz, felveszem, de különben engem te ne kutyáztass...

Aki hallotta e rövid párbeszédet, s régóta ismerte Koppányt, abban megfagyott a vér. Mindenki biztosra vette, hogy ennek nagy pofozkodás lesz a vége!

– Gyere ki a folyósóra, beszédem van veled! – mondta. – Ti csak maradjatok! – intette le ugrásra kész barátait.

Zoli bólintott, s követte a folyósóra ellenfelét.

– De izgi! Csata lesz! – kiabálták egyesek, és résnyire nyitva az osztályajtót, megpróbálták kilesni az eseményeket.

– Mi történik? – kérdezte aggódva Mónimé.

– Lökdösődnek! – válaszolta Libuli. – Nahát, ez az új gyerek! Egyáltalán nem hagyja magát!

A szünet végét jelző csengő éles berregése szakította félbe a villongást, s a két fiú kénytelen–kelletlen visszatért az osztályterembe. Koppány dühösnek látszott, míg Kárpáti Zoltán inkább elgondolkodónak. Nemsokára követte őket kacsalábain Klotild is, így a továbbiakban csak suttogva beszélgethettek egymással.

– Mit akart tőled? – kérdezte Jasmine izgatottan.

– Azt akarta, hogy... – mondta Zoli, de hirtelen lenyelte a mondat befejezését: „...szálljak le rólad”, s inkább csak legyintett, mintha semmiség lett volna az egész.

13.

Ez a nap érzelmekkel telítettnek bizonyult. A kémia tanárnő például könnyes szemmel bizonygatta nekik, hogy az ő életének az ad értelmet, ha diákjai képzetten hagyják el az iskolát. Vagyis tudják: nincs intelligens molekula a mosóporban, és a sampon pH-ja sem 5,5. Ez az emelkedett hangulat persze nem akadályozta meg abban, hogy újabb, rajtaütésszerű röpdolit írasson.

– Tök rossz lett! – állapította meg beadás után Jasmine. – Olyan szépen összekevertem az oldódási egyenleteket, hogy egy mixer sem csinálhatta volna különbül! Ráadásul az egyik egyenletmegoldást áthúzgáltam, és csak az utolsó másodpercben jöttem rá – mégis jó, ezért fölébe írtam: „Nem érvényes a firka!” Szerintetek elfogadja?

A kémia tanárnő esetében ezt senki sem tudta eldönteni, ezért maradt az enyhe szorongás. Utolsó óra ének volt. Valamiféle ősi szertartást kellett végighallgatniuk, s a cédén állítólag majmot, tukánt és disznót utánoztak az emberek. Mónimét (akinek az édesanyja egy elmeosztályon dolgozott) az ápoltakra emlékeztette a felvétel dilibogyó beszédese előtt. Egyébként nagyon rendes volt a tanárnő, mert engedett az osztály óhajának, s a Donna Klárával megbeszélte időpontban bekapcsolhatták a rádiót. Donna Klára ugyanis az egyik rádióadón debütált éppen, ahol irodalmi kvízkérdéseket tett fel.

– „Kedves hallgatóink, valósággal égnek a vonalaink a hívásoktól!” – csicseregte osztályfőnökük az éter hullámain. – „Munkatársaim be is adnak egyet! Halló!”

Érdes férfihang szólt a telefonba:

– „Adjátok mán' a sportot, te majom!”

Az osztály nagyot röhögött ennek hallatán, de Donna Klárában bennakadt a lélegzet, és nem tudta feltalálni magát. Dadogott valamit arról, hogy nem éppen ezt a választ várta, s a rádiósok gyorsan lekeverték.

Míg a többiek a tanárnő gyorsan kettétört rádiós karrierje felett sajnálkoztak, Jasmine Koppányon töprengett. Ennyi volt? Csókolóztak, és kész? Lehet, hogy csak begyűjtötte a skalpját? Elvégre Libulit is megcsókolta már... és ki tudja, az osztályból még hány lányt?! Alig bírta kivárni a kicsengetést, mert úgy gondolta: suli után egyértelművé válik minden. Ha utána megy, akkor szeretne vele járni. Ha nem, akkor ő, Jasmine ezután hanyagolja a kérdést.

– Merre mész? – kérdezte a lépcsőn lefelé Kárpáti Zoltán.

– A szokott úton – vont a vállát a lány, s nyugtalanul tekintett körbe. Koppány sehol. Hát jó!

Nehéz szívvel hajtotta be maga mögött a nagykaput: amint döngve becsukódott, mintha lezárult volna az életében egy fejezet. Hercegnőnek is olyan rövid pályafutás jutott, mint Donna Klárának?

– Várj csak, a szokott gyros helyett müzlis szeletet veszek! Te is kérsz?

Jasmine bólintott, s kint az utcán, táskáját a földre eresztve várta meg az üzletben eltűnő fiút.

– Szia! Ugye, rám vársz? – csendült fel a háta mögött az óhajtott, szívét összerántó hang. Koppány volt az. Jasmine nem tudta rögtön eldönteni, mi lenne a leghelyesebb viselkedés, ezért csak azt tette, amit érzett.

– Helló! – köszönt, és napsugarasan Koppányra mosolygott.

A fiú egy-két másodpercig nem szólt, csak nézte a lányt, majd szavak helyett inkább a kezét nyújtotta.

– Kimegyünk az Állatkertbe? – kérdezte.

Jasmine megfogta a kezét, és bólított. Ekkor lépett melléjük Kárpáti Zoltán.

– Kimegyünk az Állatkertbe – ismételte meg zavartan Jasmine, miközben alig mert Zoli szemébe nézni. Mi ütött belé? Mi köze Zolinak ehhez? Miért szégyenkezik miatta?

– Jó szórakozást! – mondta Kárpáti Zoltán kedvesen, s mivel Koppány birtokolta Jasmine egyik kezét, a másikkal pedig suliszsákja pántját markolta, így nem maradt más lehetőség: a lány farmerkabátjának a zsebébe csúsztotta a neki szánt édességet. Azzal megfordult, s pillanatok alatt felszívódott a tömegben.

Jasmine megpróbálta erőnek erejével kiséperni a lelkén átsuhanó szürke, rossz érzést, s figyelme most már teljes egészében Koppány felé fordult. Elindultak. Nem figyelte az utat, sem azt, miről is beszélgettek, mert szíve a torkában dobogott. Egymáshoz igazították a lépteiket, és Jasmine-nek teljesen kitöltötte tudatát az az egyszerű tény, hogy Koppány fogja a kezét. Az ő kezét! Annyira büszke volt rá, s eszébe jutott az autók közül a csúcsmodell. Ha ezt Libuli látná! Az összes csajjal együtt lepadlózna rögtön.

– Mire gondolsz? – kérdezte hirtelen a fiú. Már megint túl váratlanul ahhoz, hogy Jasmine mérlegelni tudjon, ezért rögtön kimondta, amit érzett:

– Azt figyelem, hogy fogod a kezemet!

Most már mindketten figyelték, ezáltal az érintés jellege is megváltozott. Jasmine sosem gondolta volna, hogy mennyi érzést lehet közvetíteni egy egyszerű kézszorítással! A bőre simaságán, tenyerének apró rezdülésein keresztül érezte, mi zajlik a másokban. Olyan volt, mintha ölelkeztek volna az ujjaik! Jasmine ettől egészen zavarba jött, hisz csókolóztak anélkül, hogy a szájuk összeért volna! Vagy csak a fantáziája játszott vele? Emiatt alig-alig tudott figyelni Koppány szavaira, csak lépkedett mellette, s közben csodálkozva

figyelte magát: úgy tűnt számára, hogy a fiúnak csupán testi közelsége elegendő ahhoz, hogy túhegynyivé szűküljön az agya.

– Tegnap megellett a kutyám! – lelkendezett Koppány. – Hét szép kölyke született...

– Milyen fajtájúak? – próbált legalább színleg bekapcsolódni a beszélgetésbe.

– Az előbb mondtam már: magyar vizsla... Hat fiú lett és egy lány! Este kezdett az én Dikim erőlködni, gyorsan berohantam a konyhába, kifőztem anyám szabóollóját, és száguldottam vissza. Ha láttad volna, olyan érdekes volt! Diki sírt, nagyon fájhatott neki... Mire visszatértem az ollóval az ólhoz, már két kiskutya megszületett. Az egyik élt, nyávogott és szopott. A másik viszont bent ragadt a magzatburokban...

– Hogy néz ki egy ilyen magzatburok? – kérdezte a lány, miközben úgy érezte, menten szárnyakat bont és elrepül: ennyire hatott rá Koppány lelkesedése.

– Egy csúnya, kékeslila, véres tok. Először nem is mertem hozzányúlni, de a kiskutya egyre ritkábban mozgott benne. Gyorsan felnyírtam az ollóval, de nem tudtam elég steril lenni, mert az okos kutyám feltúrta a gondosan előkészített almot, és a puszta földet találta a legalkalmasabbnak... Elvágтам a köldökzsinórt, de a kicsi nem lélegzett, és egészen hideg volt.

– Ó, meghalt? – szomorodott el Jasmine.

– Én is arra gondoltam, de azért előrehúztam a kis nyelvét, és mesterséges légzést adtam neki.

– Szájon át?

– Nem, dehogy! – nevette el magát Koppány. – Lóbáltam a hátsó lábainál fogva, ritmusra nyomogattam a szívájékát, és masszíroztam a hasát. Az első jel kb. 5 perc múlva mutatkozott: vett egy mély lélegzetet. Aztán félpercenként egyet, majd egyre többet. El is

vernyákolta magát, és a nyelve is kipirosodott. Én olyan boldog voltam!

Ekkor már maguk mögött hagytak mindenféle tömegközlekedési eszközt, s az Állatkert bejárata felé bandukoltak.

– Ezalatt Diki kirohant az ólból, és az udvar minden szögletébe pottyantott egy kiskutyát. Úgy kellett összeszednem őket, pedig már egészen sötét volt!

– Ugye mindet megtaláltad?

– Reggel, nappali fénynél átfésültem mindent, de többet nem találtam. Ha van kedved, egyszer megnézhetnéd őket!

Jasmine boldogan mosolygott, mert ez azt jelentette: Koppány szívesen találkozna vele máskor is. De jó!

Murisak voltak az aprócska majmok, az egyik a péniszét a markában tartva fel-alá rohangált a rácsok mentén.

– Mintha téged látnálak, édesem – jegyezte meg félhangosan egy mellettük elhaladó hölgy a férjének. Koppánynak és Jasmine-nek iszonyú nehéz volt megállni, hogy rögtön ki ne pukkadjon belőlük a nevetés.

Később továbbsétáltak, ez a nevetés Jasmine elfogódottságán is oldott egy keveset, így egyre jobban felbátorodott.

– Mióta tetszem neked?

– Mindig is tetszettél, az első pillanattól kezdve, hogy megláttalak.

– Ez komoly? – csodálkozott a lány. – Akkor miért mondogattad olyan gyakran, hogy „Az első pillantástól kezdve ellenszenves voltál, és az első benyomásnak mindig igaza van!”

– Hazudtam – vont a vállát Koppány. – Mégsem mondhattam azt, hogy „Komállak, bébi!”

„Miért nem?” – kérdezte magában Jasmine, de ezt a gondolatot hangosan nem merte kimondani.

– Ugyanezen okból vertél is? Minden megnyilvánulásod fordítottn igaz?

– Azt hiszem, igen... Ezen sosem gondolkodtam. De könnyebb megütni valakit, mint megsimogatni, nem?

„Na, ja” – állapította meg Jasmine, és gondosan elraktározta magában ezeket a válaszokat, amelyek nem nyerték el teljes mértékben a tetszését. De ki törődött ezekkel a sanda árnyakkal, mikor gyönyörűen sütött a nap, csiviteltek a madarak, Koppány pedig éppen magához húzta őt, hogy megint csókolózzanak?

A fiú szájának érintésétől légpárna költözött a talpába: egyáltalán nem érezte, hogy a földön áll. Egyáltalán nem érezte, hogy van lába, van teste, mert egyetlen, hatalmas buborékká tágult a lénye, mely szabadon lebegett. Ezt a buborékot pedig Koppány száján, az ő csókján keresztül töltötte fel lélegzettel... Az időérzéke cserbenhagyta, s fogalma sem volt róla, hány percet töltött ebben a fellazult, szabadsággal teljes állapotban, de mintha mély álomból ébredt volna, szinte fájtn felnyíló szemének a világosság, mikor végül elváltak egymástól.

– Megörjítesz! – lehelte Koppány, s egy nagyot sóhajtott.

Éppen a tigrisketrec előtt álltak, s pislogtak, mert az iménti élmény mindkettejükre nagy hatással volt. A hatalmas, csíkos ragadozó azonban nem volt ennyire ellazult, hanem kifejezetten idegesnek tűnt: ide-oda járkált egy szűk területen, majd kitérte a száját, és olyan irtózatoss erejű ordítást engedett ki magából, hogy belezendült az egész Állatkert.

– Menjünk! – rázkódott össze a bömböléstől Jasmine. – Én félek!

– Mitől? – nézett rá értetlenül Koppány. – Hisz rács mögött van! Nekem a tigris a kedvenc állatom!

– Én viszont gyűlölöm a ragadozókat – mormolta a lány.

A vadállat ott állt velük szemben, s amint befejezte az üvöltést, egyik mellső mancsának hatalmas erejű suhintásával megcsapta a rácsot.

– Ó, de csodálatos! – lelkesedett Koppány. – Micsoda izomzat! Gyönyörű, nyers erő!

Jasmine lába alatt már égett a talaj, mert benne nem a győzők és ragadozók lelke élt, hanem a megalázottaké, az örökös zsákmányállatoké, ezért ősi ösztöne s minden kis porcikája jelezte a veszélyt.

– Menjünk! – mondta már nyomatékosabb hangon.

– Mindjárt! – intette le Koppány. – Hadd szemléljem ezt a bestiát...

A tigris – talán a kutyákhoz hasonlóan megérezte a lányból kipárálló félelmet – szembefordult vele, s egyenesen ránézett, miközben felpúposította a hátát, és kissé előrehajolt.

– Menjünk! – kiáltotta Jasmine egészen elvékonyuló hangon. – Kipécézzet magának!

– Dehogysis! – csitította Koppány. – És légy szíves, ne kelts feltűnést!

A látogatók közül ugyanis többen feléjük fordultak, s volt, aki mosolygott a kislány ijedelmén. Jasmine azonban nem tudott uralkodni az idegein, mert a tigris jelentőségteljes pillantása még mindig az övébe fúródott, miközben halkán, de sokat sejtetően morgott.

– Mindjárt... támad! – mondta emelt hangon Jasmine, s úgy érezte, nem bírja tovább, és Koppány nagy szemét, hogy nem hallja meg az ő könyörgését, nem esik meg rajta a szíve, és ez a hatalmas tigris itt, rögtön, mindjárt nekiugrik, kitör a rácson át, hogy aztán...

– Jaaaj, nekem!

– Szépen kérlek, hallgass! – szólt rá már erősebben a fiú.

A tigris hörgése azonban egyre erőteljesebbé vált, s már a füleit is hátrasunyta.

– Én megyek! – futott volna el halálra váltan Jasmine, Koppány azonban nem engedte el a kezét, és visszarántotta.

– Hová futnál, örültke? – kérdezte, amit Jasmine külön is sérelmesnek tartott. – Nem vagy te egy kicsit paranoiás? Nézz már körül alaposabban: ez a tigris nem támad, hanem éppen minden izmát megfeszítve... a nagydolgát végzi!

Jé, tényleg. Amint Jasmine kijött sündisznótartásából, s túhegynyivé zsugorodott agyába végre némi vér és érdeklődés került, már ő is láthatta a VALÓSÁGOT. Hát ez nem lehet igaz! Fejben átélt egy komplett tigristámadást!

Ezen az eseten később is sokat gondolkodott. Vajon hányszor járhatott így az élete folyamán? Hányszor sértődött meg igaztalanul? Lehet, hogy sokkal kevesebbszer bántották szándékosan, mint amennyit ő megjegyzett magának? Lehet, hogy nem is annyira borzasztó a világ, mint ahogy Beszűkült Tudatú Patkány Etusként érzékelte eddig?

14.

Otthon alapos fejmosásban részesítették a szülei, ugyanis elfelejtette értesíteni őket, hogy sulis után még csavarog egyet.

– Már a legrosszabbra gondoltunk! – korholta Anya.

– Legalább egy nyamvadt SMS-t megereszthetnél volna! – morgott Apa.

Jasmine lehajtott fejjel hallgatta őket, aztán bocsánatot kért, és gyorsan a szobájába húzódott. Tanult egy kicsit, majd leült a számítógépe elé, hogy megnézze a postafiókját, nincs-e benne üzenet. Nyert. Mónimétől kapott egy e-mailt.

„Éppen most ment el tőlem a szomszéd kiscsaj, aki arról panaszkodott, hogy nagyon magányos, és szeretne járni valakivel...” – írta – „Üssünk két legyet egy csapásra, és segítsünk neki! Mi volna, ha összehoznánk Kárpátival? A pénteki sulibulin király lenne! Elhívhatom rá? Beszélj Zolival?”

Ez a fordulat alaposan meglepte Jasmine-t. Zoli és egy lány?! Tulajdonképpen jó ötlet! Így legalább megszabadulhatna a kínzó lelkiismeret-furdalástól! Nem Patkány Etusként, hanem Hercegnőként próbálta megfogalmazni, mi is bántotta a fiúval kapcsolatban. Felengedte a tudata legmélyére száműzött gondolatokat, s szembenézett velük. Igen, ha őszinte akart lenni magához, akkor a Hercegnő tudta – Kárpáti Zoltánnak ő tétszik. Sőt, egészen odavan érte, s a múltkor az usziban, mikor egymás mellett zuhanyoztak, s a fürdőruhája úúúgy rátapadt, akkor Zolinak – ezt

még önmagában is csak suttogva merte kimondani – *merevedése* volt. Nem mert odanézni, de Zoli fura, takarózó viselkedéséből MOST kikövetkeztette. Milyen érdekes! Elég végiggondolni a történéseket, s máris megjelenik a megoldás! De vajon Patkány Etusként, csökkent önbizalommal miért nem képes ugyanerre a teljesítményre?

Némi töprengés után – vajon miként találja mindezt Zolinak? – odalépett a telefonhoz, és tárcsázott.

Zoli egy kicsit lihegett a vonal túloldalán.

– Képzeld, most jöttem a konditeremből! – újságolta. – Amilyen pechem volt, kifogtam a tulajdonost, aki végig ott állt mellettem minden gyakorlatnál, és nem tudtam lazszálni. Két és fél óra merő gyötrelem!

– Rossz vége lesz ennek, meglátod! – nevetett Jasmine. – Izomláz!

– Ajaj, már most alig bírok mozogni... De miért hívtál?

– Ööö... és be tudod tartani, amit a kozmetikus javasolt? Semmi csoki, miegymás?

– Naná! – mondta egy árnyalattal sötétebb hangon a fiú. – Betartom a *magamnak tett* ígéretemet! Elegem van a zsírpárnákból! Egyébként már egy nap alatt is érezhető a változás...

– Huhú! Mi lesz itt egy hónap múlva! – lelkesedett a lány. – Te... izé... Mónimé emilezett nekem az előbb... és kérdi: volna kedved egy vakrandihoz a barátnőjével?

Jasmine beharapott szájjal várta a választ, mert attól félt, Zoli mindjárt elküldi őt melegebb égtájakra azzal, hogy keres őt nőt magának, ha akar, ne buzgólkodjanak körülötte annyira... És éppen Jasmine mondja el neki, hogy kerestek számára valakit?! Ez nem megalázó?...

Egy-két másodpercnyi hallgatás után – Zoli hirtelen nem kapott levegőt – egészen kiegyensúlyozott hangon válaszolt.

– Nagyszerű! Mennyi gondot levesztek a vállamról, lányok!

– Úgy gondolod? – kérdezte bizonytalanul Jasmine, és Hercegnőben nagy recsegés–ropogással megingott az addigi szilárd vélemény, miszerint Kárpáti Zoltán halálosan szerelmes belé.

– Még vili! – nevetett Zoli. – És milyen a kiscsajszi? Kedves? Aranyos?

– Semmit sem tudok róla – motyogta Jasmine csalódottan, majd erőt véve magán, hangosan, műlelkesedve folytatta. – De holnap alaposan kifaggathatod Mónimét! Pénteken pedig találkozhattok is a sulibulin!

– Tök jó! Csütörtökön el tudnál jönni velem gatyót venni? És kellene valami klassz ing vagy póló is! Mit hordanak a fiúk?! Eddig sosem figyeltem!

Jasmine mindent megígért, majd rövid úton búcsút vett Kárpáti Zoltántól.

Azért meglehetősen csúnya dolog Hercegnőtől, hogy bizgatja a tény: elveszíti az egyik hódolóját. Leült a tükre elé, grimaszolt, majd kiöltötte magára a nyelvét. Aztán villogó fogú mosolyra igazította az arcát, hogy gyakorolja, miként örüljön barátja örömének.

Másnap biológia volt az első órájuk, melyre Gröönlandi Báálna tanárnő meglehetősen bosszús hangulatban érkezett.

– A közeli Szigony kisállat–kereskedés tulajdonosa azzal a panasszal fordult az igazgatónőhöz, hogy a 10.–es lányok terrorizálják, és azt a rémhírt terjesztik róla, hogy pestises állatokat árul. Mivel saját szemünkkel is láthattuk a kiírást a faliújságon, így az iskolának el kellett ismernie a vállalkozó állításait, s megígértük, hogy elővesszük a felelősöket. Akiket ebben az osztályban kell keresni, ha nem tévedek.

A Kisállatmentő Rohamosztag képviselőjében Jasmine felemelte a kezét.

– Tessék, mondjad – adta meg a szót a tanárnő.

– Mi kegyetlennek tartjuk azt az állatkereskedőt! Eleven kiségekkel eteti a kígyóját!

– És megfizettük volna értük a váltságdíjat! – szólt bele Libuli is.

– De ő nem óhajtott eladni közülük egy darabot sem!

– Ilyen egy rohadék! Gonosz! – zúgták a lányok.

– Arra nem gondoltatok, hogy ez a természet rendje? – kérdezte a tanárnő. – Csupa ilyen eseményből áll a táplálkozási lánc... Melynek a végpontján éppen az ember áll!

– Mi nem eszünk kígyót! – kottyintotta Mónimé.

– De vannak olyan kultúrák, ahol igen. Mi kígyó helyett helyes kiskacsákat és borjakat eszünk, a bárányokról, halakról, csigákról, csirkékről, malacokról nem is beszélve... Vegyétek tudomásul: ez egy olyan bolygó, ahol a lények saját testükkel táplálják egymást! Mi is – halálunk után – részei leszünk ennek a körforgásnak! És ez csodálatos dolog! Gondoljátok el: kis virágok, fák szívják majd magukba a színeinket, vagy részecskéink tovarepülnek egy szárnyas hangyában! Anyag nem vész el, csak átalakul! S ez csak a testünkkel történik! A sarkalatos kérdés inkább az, mi történik a lelkünkkel. És van-e nekünk olyan egyáltalán? Ezen egy életen át lehet gondolkodni...

A Kisállatmentő Rohamosztag tagjai érezték, hogy Grönlandi Báálnának igaza van, s nem született újabb ellenvetés.

Szünetben Jasmine úgy vélte, csak a semmit markolássa, s nem talál fogódzóra. Koppány megint úgy viselkedett, mint tegnap, mintha semmi sem történt volna közöttük délután. Igaz, nem piszkálta legalább, egy-két élesebb megjegyzéssel megelégedett, s a tettegességig fajuló ugratásokról leállt.

– Neked nem furcsa? – kérdezte Mónimétől.

– Hááát – mondta bizonytalanul barátnője. – Biztosan ciki neki Ákos előtt.

– Jó, ezt értem... de miért nem mondja el neki? Nem lenne egyenesebb vállalnia engem? Nem bujkálhat örökké!

Mónimé csak félrehúzta a száját, és felvonta a vállát, mert nem tudott mit válaszolni. Jasmine azonban Mónimé segítségével nélkül megpróbálta nyugtatgatni magát:

– Ó, biztosan idő kérdése az egész. Még nem bírta összeszedni a bátorságát... Pedig legkésőbb a buliig rá kell szánnia magát, vagy nem?

Mónimé helyeselt, de válaszolni már nem tudott, mert nagyokat nyögve Zoli ült mellé, a padra.

– Rettenetes izomlázam van! Menni alig tudok! – panaszkodott.

– A szépségért meg kell szenvedni! Egyébként látszik, hogy kezd lemenni a hasad! És a pattanások is jócskán megfogyatkoztak!

Zoli mindjárt kihúzta magát.

– Ugye? Én is észrevettem, de azt hittem, romlik a szemem... Mesélj! Milyen a lány?

– Szakközépbe jár, ápolónőnek tanul – kezdte sorolni a paramétereket Mónimé. – Szőke hajú, kb. olyan magas, mint te, és aranyos arca van. Nagyon rendes lány. Jókat lehet dumálni vele...

– Az fontos! – mondta elgondolkodva Zoli. – A közös hullámhossz!

– Reméljük, meglesz! – szólt közbe Jasmine. – Csütörtökön feltuningoljuk a ruhatáradat! Velünk jössz? –fordult Móniméhez.

– Még nem tudom! Mindenesetre ne feledkezzünk meg valami menő illatról sem!

Jasmine a tanítási órák alatt szinte 10 percenként pislantott az órájára, s úgy vélte, olyan lassan araszolnak a percek, mint lajhár az ágon. Jó nagy pihenővel, szundikálással... Vagy csak a vekker állt meg? Sajnos, nem. De a szabadulásig még rengeteg minden várt rá. Földrajzórán például 30 mondatban kellett arról írni, hogyan lehetne India túlnépesedési gondjait megoldani. Ott gubbasztott az írólap

fölött, s arra gondolt, hogy nem tud 30 mondatot kiizzadni magából, mikor szerinte két szó is elegendő lenne: „Használjanak kotont.”

Kiosztották a matekdogákat – minden puskamesternek ötös lett. Megfogadták Mónimével együtt, hogy eztán tesznek az elvekre, miszerint meg kell szerezni a tudást, ha egyszer a pofátlanok kitűnő bizonyítványt kapnak év végén, ők pedig nem.

– Lehet szabadkézzel is rajzolni? – kérdezte a geometriaanyag tábláról való másolásakor Libuli a matektanárnőtől.

– Lehet, de ha akarod, meg is bilincselhetlek! – hangzott az elmés tanári válasz, s a diákok persze nevettek a vérszegény poénon.

Kint gyönyörűen sütött a nap, melegen tűzött az arcukra, Jasmine és a többiek is nehezen bírták a fegyelmezett üldögélést. Történelemórán már sustorogtak, leveleztek, amőbáztak, míg egy felelő kint szerencsétlenkedett a tábla előtt.

– Mik voltak Széchenyi legjelentősebb gyakorlati alkotásai?

Ákos, akire rájárt újabban a rúd – a levegőbe bámult, hátha onnét kiolvashatná a választ.

– Tudományos Akadémia, Lánchíd és a... molylepke–tenyésztés! – vágta ki végül.

Az osztály hisztérikusan kacagott, majd egy emberként lélegeztek fel, mikor felhangzott a nap végét jelző, megváltó kicsengetés.

Barátai vele tartottak az iskola kapujáig.

– Nagyon éhes vagyok! – mondta Zoli.

– Én is! – vágta rá Mónimé.

Jasmine nem szólt, hanem hátrafordult, azt lesve, mikor jelenik meg végre Koppány. Mónimé és Zoli jelentőségteljesen összenéztek, majd megegyeztek abban, hogy belógnak a közeli zöldségesbe.

– Olyan éhes vagyok, hogyha valaki megvenné előttem az utolsó szem almát, akkor elgáncsolom és rátérdelek! – jelentette ki vigyorogva Zoli.

– Amíg akciózol, addig kicsavarom a kezéből az almát, és elfutok vele! – toldotta hozzá Mónimé.

– Én a nyitott szájába dugom a zsákmány árát, mert nem vagyunk mi *olyanok!*... – folytatta Zoltán.

Ezen az elképzelt jeleneten jókat kuncogtak, aztán elköszöntek Jasmine-től, és beléptek a zöldséges ajtaján. A lány csak hunyorogni tudott a csodálkozástól. Azt a paszta! Őt nem is hívták! Megrántotta a vállát, és továbbment. Egyre közelebb ért a buszmegállóhoz, ahol már messziről ismerős alakot látott ácsorog–ni. Apu volt az! Mosolyra húzódott az arca, és éppen integetni akart, amikor trappolást hallott a háta mögött.

– Végre utolértelek! – lihegte Koppány. – Még meg kellett beszélnem egy–két dolgot a haverokkal! Mi csináljuk a bulin a zenét...

– Aha – mondta Jasmine, és kicsit vonakodva hagyta, hogy a fiú megfogja a kezét. Aztán lassított a léptein is, mert nem akarózott túlságosan hamar odaérni a buszmegállóba. Szorongani kezdett. Csak jönne már az az átok busz! Nagyon gáz volt Apa előtt, hogy sráccal van, és nem óhajtotta bemutatni őket egymásnak... Ó, de miért? Hisz Apa tök jó fej, vele mindent megbeszélhetett! Akármennyire titkolta az érzést, be kellett vallania magának: amennyire szégyellj Koppányt Apa előtt, legalább annyira szégyellj a fiú előtt Apu külsejét. Vajon elveszítené őt, ha szembesülne a ténnyel, hogy az ő apja egy koromfekete néger? Nem merte megkockáztatni. Nagyon cikiii! Lassan ment hát, mert egy olyan csigának érezte magát, akit kihúztak a házából. Tekerhető, fényes és puha valamivé változott, akiben nincs semmi tartás, és abszolút sebezhető. És egy csiga csak elhajlani tud, de képtelen vállalni önmagát...

Mint mindig, Apa most is kilógott a tömegeből. Apró fonásos raszta hajával, a feje tetejére biggyesztett színes sapesszel, fekete bőrével... Tulajdonképpen szép férfi volt, még így ruhán keresztül is

látszott, hogy duzzadnak az izmai, pedig soha életében nem sportolt. „Ilyen nőtt!” – szokta nemes egyszerűséggel megállapítani, ha végigtekintett önmagán. És Jasmine imádta. De most ezzel a lassított felvételszerű, vontatott közeledéssel mégis megtagadta őt.

A busz nem érkezett meg idejében, ezért ők is beálltak a megállóba, Apától kb. háromméternyi távolságra. Jasmine úgy tett, mintha észre sem venné, holott ehhez vaknak kellett volna lennie. És Apa igazodott a lányához, mert úgy tett, mintha nem látná őket. Koppány pedig egyáltalán semmit sem érzékelt Jasmine hangulatváltozásából, csak saját mondandójára figyelt.

– Alig várom a második epizódot. Képzeld, mi lesz benne, ha már az első részben levágta a sógun három szolgának is a fejét, a főszereplőt pedig élve elásatta, csak a feje látszott ki, aztán meg föléje állt és rávizelt!

– Hú de izgi! – mondta fanyar mosollyal Jasmine. – Szappanopera fiúknak...

– Én nagyon szeretem az akciófilmeket meg a horrort... Te nem?

Hát ő nem. És őszintén remélte, hogy Apa nem kagylózta ki a beszélgetésüket. Egy pillanatra végigfutott rajta egy fura érzés: mintegy kívülről figyelte magát és Koppányt. Egyáltalán semmit sem érzett abból a fiús varázsból, amely eddig megremegettette a térdeit, s hirtelen vágyakozni kezdett a Zolival folytatott beszélgetések után. A francia angyal és a jamaicai mesék! Előtte bátran merte vállalni magát! „A közös hullámhossz fontos!” – jutottak eszébe Zoli szavai. De szerencsére tényleg csak egy szempillantásig tartott ez az egész, mert megérkezett a busz, s ők (tisztos távolságra Apától) felszálltak rá.

15.

Apa egyébként nem tette szóvá a történeteket. Tapintatossága miatt Jasmine különösen piszoknak érezte magát. Apa mindig ilyen volt: ha kisebb korában valami ártatlan csínyt követett el, például fogócskázás közben lesodorta Anya kedvenc vázáját, akkor biztosan tudhatta, hogy Apa nem fogja beárulni. Csak kacsintott egyet, s összesöpörte a cserepeket. Aztán megpróbálta idejében, még a botrány kitörése előtt pótolni a hiányt. Ez a dolog azonban ott, a megállóban Jasmine részéről már több volt, mint gyerekes csínytevés. És úúúgy fáj! Képtelen volt magában tartani a bánatát, töredelmesen gyönnia kellett. Sokáig habozott Mónimé és Zoli telefonszáma között, aztán mégis barátójét pötyögtette be, és elpanaszolta neki, milyen nagyot csalódott magában. Mónimé nem vágott közbe, hanem megértően végighallgatta a sirámokat, végül megjegyezte:

– De Jasmine, miért baj az, hogy nem vagy tökéletes?

Erre nem tudott érdemben válaszolni, csak tovább szidta magát:

– Én egy ronda dög vagyok, érted!? Egy nagy rakás szerencsétlenség!

Mónimé kezdte elveszíteni türelmét.

– Figyelj ide: komolyan mondom neked, ez legyen a legnagyobb gondod! Megtörtént, fáj, de tanultál belőle, és legközelebb másként cselekszel. Ha ez sem elég: kérj bocsánatot. De mi értelme annak, hogy pocskondiázd magad? Tudod, mi a te legnagyobb bajod? Az,

hogy a szüleid burokbán neveltek, és semmit sem látsz abból, mi az IGAZI tragédia! Van egy ötletem: holnap úgyis együtt leszünk Zolival... Mi lenne, ha utána elmennénk Anyuhoz az elmeotthonba? Klubdélután lesz, s elkél ott egy kis segítség... Zoli ugye tud hangszeren játszani? Megpróbálom rádumálni, hogy zenéljen! Mindjárt fel is hívom!

Mónimé ezzel a dinamizmussal kirántotta Jasmine-t az önsajnálattól és a punnyadásból. Milyen izgi lesz! Holnap látogatást tesz egy igazi elmeosztályon! Okulva a múltkori fejmosásból, még idejében bejelentette a szüleinek, hogy másnap csak este ér haza. Anya talányos pillantására elmosolyodott, s elmesélte, hogy Mónimé anyukájának fognak a diliházban segíteni.

– Aztán vigyázz magadra, kislányom! Nehogy kárt tegyenek benned azok a beteg emberek! – aggódott Anya. – Ha végeztetek, telefonálj, Apu értetek megy kocsival!

Jasmine persze mindent megígért. Másnap az iskolában is akadt gyötrődnivaló. Egyszerűen nem tudta felfogni, a hideg és a meleg miért váltakozik egymással. Miként lehetséges, hogy Koppány délutánonként gyengéd, kedves, odafigyelő, tanítás alatt pedig a megszokott bunkó? Nyilván szerepet játszik a többi srác előtt. Vajon melyik lehet az igazi arca? Úgy gondolt a pénteki bulira mint vízválasztóra: akkor minden kiderül majd.

Zoli két pólóra és egy nadrágra való pénzt hozott magával: egy új ruhatár megalapozásához éppen elegendő. Végigbumliztak néhány boltot, kiválasztották a legmegfelelőbb színeket, anyagot és fazont. Közben kioktatták Zolit a legfontosabb szempontokra: mely színek illenek egymáshoz, miért fontos az anyag minősége a póló nyakkivágásánál, s hogy fehér zoknit csak sportcipőhöz vehet fel, félcipőhöz sohasem.

Az elmeotthon autója a megbeszélrt helyen várakozott rájuk. A csomagtartóban már ott lapult Zoli szintetizátora erősítővel és

hangfalakkal, valamint a hátsó ülésen kuporgott a másik meghívott vendégművész: a bűvész. Jasmine oldalról szemlélte a csenevész kis figurát, s nem tudta elképzelni, miként fogja meggyőzni bűverejéről a közönséget. Mónimé anyukája már a murvás kocsifelhajtónál várta őket, néhány férfi ápoló társaságában, akik segítettek becipelni a bűvész kellékeit s Zoli zeneszerszámát. Odabent már nagy volt az izgalom és a nyüzsgés: a betegek (férfiak és nők vegyesen) a székeket rendezték sorba, hogy az otthon nagy ebédlője legalább egy kicsit emlékeztessen egy színházteremre.

Az ápolónők fánkot sütöttek a konyhán.

– Gyertek csak lányok! – hívták őket kedvesen. – Rakjátok tálcákra az elkészült fánkokat, kenjétek meg baracklekvárral, és szórjátok rájuk porcukrot is!

Zoli összeszerelte a hangszerét, s türelmesen várákozott a háttérben. Nyüzüge útitársuk átvedlett fekete cilinderes, palástos krampusszá, mindenki elfoglalta a helyét, s elkezdődhetett a MŰSOR! Jasmine-t nem érdekelte az előadás, sokkal inkább a nézőközönség. Oldalt állt, így végiglátott a sorokon: egyszerűen nem tudott betelni a látvánnyal, annyiféle különleges arcbereendezésű embert láthatott. Akik hálás közönségnek bizonyultak, mert teljesen átadták magukat a bűvész játékának. Jasmine csak egészen kicsi gyerekeknél látott ilyen tágra nyílt szemű és szájú, önfeledt csodálkozást, amivel az ósdi trükköket fogadták. A varázsló egy 65 körüli asszonynak például fémpénzeket csavart ki az orrából, az érmék csengve pottyantak az odatartott tálcába. Elfordulása után többen is megpróbálkoztak a varázslással, vagyis alaposan megtekergették szegény asszony orrát, de a várt pénzeső elmaradt.

– Ördögös egy ember! – mondogatták egymás között, s vastapssal adóztak a különös tehetségének.

Az elmeotthoni KI MIT TUD viszont Jasmine-ékre gyakorolt nagy hatást. Igyekeztek kulturáltan viselkedni, s eleinte bírták is

fegyelemmel. Volt olyan idős bácsi, aki a hegedűjét nyekergette, de olyan hosszú ideig, hogy a közönség is megelegelte, s bekiabálták neki, hogy húzzon melegebb égtájakra. A bácsika azonban kellő művészi öntudattal rendelkezett, tehát nem hagyta abba a játékot, végül két ápoló inkább a hóna alá nyúlt és kivitte. Következett egy két méter magas férfi, aki magyar nótákat énekelt... volna, de már az első két sornál belesült, majd zavarában könnyezett, őt mindenki teljes szívvvel megtapsolta. A harmadik műsorszámnál szakadt el a lányoknál a cérna. Egy hisztériás nőbeteg, Cunika lépett a színre. Piros körömcipőt és fekete neccharisnyát viselt, valamint hófehér, teljesen passzos miniruhát. A férfiak hangos ovációval fogadták, Cuni láthatólag nagy közkedveltségnek örvendett körükben. Meghajolt, majd a bekövetkező, áhítatos csendben eldalolta (zenei alap nélkül) a *Sohase mondd!* című számot, amelynek hallatán Mónimé és Jasmine rángógörcsöt kapott a visszafojtott féktelen röhögéstől.

Mónimé édesanyja csúnyán nézett rájuk, így jobbnak látták, ha kisurrannak a konyhába kuncogni. Mikor kezükben a fánkkal megrakott tálcákkal visszatértek, már befejeződött az előadás. Mindenki felkelt a helyéről, újabb széktologatás kezdődött (most már táncplaccot igyekeztek kialakítani), a lányok pedig süteménnyel kínálgatták a ténfergőket. Jasmine lassan megértette, mit akart neki a barátnője mondani, s kibontakozott benne egy stabil érzés: elkezdte *értékelni önmagát* Nem túlértékelné, hanem megbecsülné azt, amit genetikai adottságként a szüleitől kapott. Ahogy körülnézett, látta: könnyen alakulhatott volna másként is...

Zoli munkához látott, s közismert dallamokat kezdett játszani a szintetizátorán. Cunika körül támadt némi lökdösődés, de aztán hamar kialakultak a párok, és elkezdődhetett a tánc! Jasmine tálcáján már csak egyetlen fánk árválkodott, mikor hirtelen hozzáfordult egy alacsony homlokú, őseember külsejű férfi, és feléje közelített. A lány

öszönösen hátrált egy-két lépést (már megint egy sarokban találta magát), és tettetett mosollyal nyújtotta a tálcát az ősembernek. Az megállt előtte, megcsóválta a fejét, majd felemelte a kezét és Jasmine felé nyújtotta. Elhaladt a fánk felett, tovább nyúlt, s egyenesen a kislány nyakát célozta meg. Jasmine újra zsákmánynak érezte magát, mint ott, az Állatkertben, s hirtelen nem tudta eldönteni, sikoltson-e vagy sem. Bár abban a zajban úgy sem hallotta volna senki! Ott pislogott hát rémülten, s eldöntötte, hogy nem marad passzív áldozat: még 10 centiméter és úgy fejbe vágja az ápolót a tálcájával, hogy attól koldul. Összerándult, s már emelte a tálcát, hogy lecsapjon vele, s a lábát, hogy rúgjon, mikor a bütykös kéz elérte a nyakát.

Az ősember kedvesen rámosolygott:

– Elcsúszott a... gallér! – nyökögte, majd gondosan kisimította a lány felsőjét.

Jasmine azt hitte, elájul, s az ősember távozása után gyorsan megette az elárvult fánkot, hogy végre lejárjon a szolgálata. Még egy ilyen találkozást nem bírt volna idegekkel! Amint falta az édes süteményt, hirtelen eszébe jutott egy álom, talán tegnap éjszakáról. Háborúban menekült Kárpáti Zoltánnal együtt. Valami sérülés érte a jobb csuklóját, amit Zoli megvizsgált és azt mondta: „Srapnel.” – Jasmine ekkor elküldte magától. Hagyja csak egyedül, úgy sem képes arra, hogy vele tartson, és ő engedett a kívánságának, s elment. Aztán szürke ruhás vietkongok jelentek meg, Jasmine nagyon megijedt tőlük, egyszeriben feltámadt, átlendült egy szögesdróton és utolérte Zolit. Ismét felidéződött benne az a jóérzés, amit akkor érzett a fiú mellett: az ellenséges környezetben az abszolút biztonságot jelentette számára... Most is hozzá menekült, s odaállt a háta mögé: figyelte, miként mozognak kezei a fekete-fehér billentyűsoron. A betegek boldognak tűntek, mindenki táncolt, még a tolókosiban ülők is ritmusra mozgatták a kezüket, vagy ha az sem ment, akkor a fejüket. Olyan büszkeség öntötte el! Az ő barátja dobta fel ezeket az

embereket a játékaival! Milyen különös... Miért van az, hogy ő csak otthon szokta úgy érezni magát, mint most, Zoltán közelében? Erről eszébe jutott, hogy felhívja Apát. Kisomfordált a csendesebb előtérbe, s tárcsázott.

– Induljak? – kérdezte Apa.

– Ha van kedved, jöhetsz – válaszolta Jasmine.

A háttérből szóló zene Apa érdeklődését is felkeltette.

– Ki játszik?

A kislány elmesélte a körülményeket, s leírta, milyen boldogságot hozott ezzel a zenével Zoli az otthonba.

– Rögtön megyek én is! – mondta Apa furcsán, s azzal letette a telefont.

Talán fél óra telhetett el, mikor megállt autójukkal az udvaron, s kiemelt valamit a csomagtartóból. A szaxofont! Jasmine mélységes örömet érzett, ugyanis Apa csak különös alkalmakkor játszott hangszerén, de akkor mindenkinek a bőre borsózott a gyönyörűségtől. Bevezette a terembe, ahol először Mónimé anyukájának mutatta be, majd Zolinak. A fiú szakadatlanul ütötte a taktust a lábával, míg zenélt, s mosolygott.

– Sam Daniels – mutatkozott be neki Apa, azzal a nyakába akasztotta a szaxofon bőrpántját, s finoman, szinte észrevétlenül rácsatlakozott a dallamra. A buli hangulata egyre emelkedett, már az ápolónők és az ápolók is beálltak táncolni, konfettit, színes szalagokat dobáltak, s az egész mulatság egyre inkább egy vidáman zsvijgó karneválhoz kezdett hasonlítani.

16.

Jasmine az ágyában feküdt, s nem jött a szemére álom. Nahááát! Annyira jó volt látni Apát és Zolit önfeledt zenélés közben! Mikor befejezték a bulit, az ápoltak nagy csapatokban, csillogó szemmel kísérték ki őket a kocsihoz, és kiabáltak: „Köszönjük! Köszönjük! Ugye máskor is eljönnek hozzánk?”

Másnap reggelinél Dió olyan erőszakosan ugatott a teraszon, hogy Anya inkább beengedte, csak fogja be végre a száját. Jasmine morgott valamit arról, hogy Dió teljesen a szülei fejére nő, de a „büdös dögnek” hosszú távon ő sem tudott ellenállni. A kutya ugyanis megállt az előtt a szekrény előtt, ahol Anya a csokit tartotta, és leült. Halk hangon fuvolázva nyüszíteni kezdett, majd felemelte a jobb mancsát, s ügyetlen mozdulattal bár, de úgy tett, mintha tisztelegne. Az egész család kész volt ettől a produkciótól, s a körmönfont Dió jól tudta ezt.

– Gyere, te csibész! – dünnyögte neki Anya, s elővett a szekrényből egy kis jutalomfalatkát, amely egyetlen kaffantással tünt el a hatalmas szájban. – Kifelé! – utasította az ebet aztán, s ő engedelmesen megfordult, majd egyetlen oldalszökelléssel elkapta a szék alatt gubbasztó Musz urat, mert távozását csakis egy nyúllal a fogai között tudta elképzelni.

– Köpöd ki! – rivallt rá Apa nyomban, mire Dió ijedtében kitátotta a száját. Ez a bungey jumping gumikötél nélküli verziója volt, ugyanis Musz úr fejével lefelé zuhant ki a fogak közül, hogy aztán nagyot

koppanva terüljön el a földön. Szédülve felpattant, majd villámgyorsan Jasmine-hez futott, s lábai mögül kukucskált a barna szőrű rém felé.

– Nagyon tetszett a barátod, kislányom – mondta

Apa olyan váratlanul, hogy Jasmine félrenyelt, és köhögni kezdett.

„Melyik?” – szerette volna kérdezni, de nem tette, mert tudta, csakis Zoliról lehetett szó. Hirtelen eszébe jutott, hogy a mai délután lesz a Vízválasztó. Ezen a bulin kiderül majd, meri-e őt vállalni Ákos előtt Koppány. Illetve ez lesz az a nap, mikor összehozza Zolit Mónimé beleváló barátnőjével.

Általában szerették a pénteki tanítási napokat, mert lazábbak voltak, mint az egyszerű hétköznapok. Rajzon választani lehetett a katedrán felhalmozott tárgyakból. Jasmine egy koponyát kapott. Mikor megérintette, jött csak rá, hogy igazi!, és kicsit kitorste a frász ettől a tudattól. Az elhunyt illetőnek gyönyörű volt a fogsora, csak az egyik hátsó őrlőjét kellett kihúzatnia, jól látszott begyógyult, heges helye. Vajon hogyan kerülhetett ilyen fejvesztett körülmények közé? Szívesen megkérdezte volna tőle.

Jasmine szeretett rajzolni: gyakran álmodozott arról, hogy egyszer kiköltözik egy magas ház cseréptetejére, ahol vázlatfüzettel az ölében üldögélne, és a felhőket figyelné.

Zolinak egy kicsi, kitömött bagoly jutott. Félelmetes szörnyképet akart róla alkotni, de óra végére mégis csak egy cuki kis madár lett belőle a papíron. Magyaron a szomorú Donna Klárával együtt kivégezték *Hamletet* Pontosabban nem ők, hanem a király, aztán biológián Libuli felelt a szavannák életéből. Libuli szerint a hím oroszlán egész nap nem tesz mást, mint „Eszik, iszik, nöstényezik” – s ezzel a megjegyzésével élénk derültséget váltott ki az osztályból.

Mikor véget ért a tanítás, nem a megszokott fáradtságot érezték, hanem mindenki felpörgött egy kicsit. Úgy várták a délutááánt! Megbeszélték, hogy buli előtt Jasmine-éknél találkoznak, ott

mutatják be egymásnak Zolit és Csengét, hogy aztán négyesben jöjjenek vissza.

Jasmine alaposan kitakarította a szobáját, aztán finom gyümölcssteát készített. Letusolt, majd a lehető legnagyobb műgonddal igazította a haját, s felvette az erre az alkalomra vásárolt, szűk ruháját. Anya segített neki a leheletfinom smink elkészítésében, sőt még a szempilláját is hangsúlyossá tette szempilla-göndörítővel és némi spirállal.

– Nem is igaz, hogy ilyen gyönyörű gyerekem van! – csettintett elismerően.

A „gyönyörű gyermek” frissnek, szépnek és zaklatottnak érezte magát. Most nemcsak Koppány miatt, az a probléma még távolinak tűnt... Csenge és Zoli vakrandija volt az oka annak, hogy a gyomra gombócnnyira gyűrődött. Vajon tetszenek majd egymásnak? Ugye nem sérti meg durva visszautasítással Zoltánt a lány?

Mónimé és Csenge érkezett meg először. Jasmine nem merte szemtől szembe végigmérni Csengét, hanem serénykedni kezdett, hogy legalább fordulások közben alaposan megsaccolhassa őt. Felakasztotta a fogásra a kabátokat és a táskát, váltópapucsot vett elő, majd a szobájába tessékelte őket. Csenge – aranyos arcoskájával – nem volt feltűnő jelenség, ez egy icipicit vigasztalta, de korántsem hozott teljes nyugalmat számára. Míg hellyel kínálta a lányokat, s kiment, hogy tálcán behozza a kikészített csészéket a teáskancsóval együtt, próbálta megérteni a helyzetet. Most mit van úgy oda? Hisz örülnie kellene, hogy... minek is? Éppen most passzolja le a legjobb barátját! „Hú, de önző dög vagy, Jasmine!” – korholta magát, mert amint belegondolt a reá váró, Zoli nélküli jövődőbe, hirtelen iszonyú magányosságot érzett. Soha senkivel nem tudott még úgy együtt lenni, hogy csupán a beszélgetésüktől elfolytak a körülöttük lévő tárgyak körvonalai, mert az egész külső világ hirtelen jelentéktelenné vált... S ez Zoltán és öközte már kétszer

is előfordult! Leginkább a Koppánnal való csókolózáshoz tudta volna hasonlítani ezt az érzést, de a csók csak percekig lebegett a fejében, ez az önfeledt, kibeszélt állapot pedig órákig is eltartott akár. A lélek olyanná válik ilyenkor, mint a többször átgyúrt kenyértészta, mert az embernek már megszólalni sincs kedve, csak felrívult arccal mosolyog. Igen, a Zolival való együttlétben az volt legjobb, hogy a fiú figyelt rá. Nemcsak a fülével, hanem a szemével, egész lényével, s rögtön reagált az ő legkisebb rebbenésére is. ÉRTETTE Jasmine-t, mint senki más. És ezt a kincset most *ki kell engednie* a kezéből, mert megtartani, kénye–kedve szerint kínoztatni – nem volt szíve hozzá. Hiszen ő másba szerelmes!

Összerezcent, mikor csengőjük rázendített az „Ó, te drága Klementína” című dallamra. Gépiesen vendégeire mosolygott, váltott velük néhány mondatot, de igaziból kifelé figyelt. Anya beengedte Zoltánt, aki hamarosan megjelent a szoba előtt.

– Kopp, kopp! – mondta kedvesen, azzal belépett.

Jasmine egészen meglepődött a megjelenésétől. A fiú most vette fel először az együtt vásárolt ruhákat, s az összhatás!... Sokkal jobb lett a vártnál. Kárpáti Zoltán egyáltalán nem tűnt esetlennek. Érvényesült széles válla, és nem látszott kövérkésnek sem. Az arca kicsit piros volt, s egészen csinosnak hatott gödröcskés állával. És az illata! Mónimé az alkotók elégedettségével pillantott Jasmine-re, mintha azt akarta volna mondani: „íme, a művünk!” Jasmine is elismerően bólintott, s figyelme rögtön Csenge reakciói felé fordult. Első ránézésre azt gondolta róla, aranyos az arca, de nem nagy szám, s most, hogy jobban megszemlélte, észrevett rajta egy s mást. Csengének gyönyörű az alakja és a lába! És láthatóan megnyerte a tetszését Kárpáti Zoltán. Váltottak néhány suta mondatot, Jasmine pedig megpróbálta a jó házigazdát alakítani. Ki tudja, miért, a torkában dobogott a szíve, a keze pedig úgy remegett, hogy mellélötykölte a teát. Mónimé látta barátñoje zavarát, rögtön ugrott,

és segített neki. Mikor Jasmine kiszaladt törlőkendőért, akkor egy pillanatra utána lépett.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte mohón.

– Klassz csaj! – mondta Jasmine. – Te, én olyan ideges vagyok, mintha a saját randimról lenne szó! Szerinted normális ez?

Kuncogtak, majd visszatértek a szobába. Szerencsére nem kellett erőltetni a beszélgetést, mert Zoltán az órájára nézett, s kiadta a parancsot:

– Indulás!

Vízipók igazgatónő – akit azért hívtak így, mert olyan feje volt, mint Vízipók csodapóknak a mesében: felül lapos, hátul csúcsos – az egyik tévéműsorral együtt azt az örülséget szerette volna bizonyítani, hogy a mai internetes korosztály már nem igényli a bulikat. Ezért kivonult egy stáb, hogy lefilmezhessék a zenére már csak unatkozni tudó fiatalokat. És látszólag igazuk lett! Ugyanis hiába dübörögtek a hangfalak a tornateremben, alig egy-két fiú lézengett csak odabent. Naná! Az operatőr láttán mindenki elpárolgott onnét! És kint táncolt meg szoronkodott a folyosón inkább. Szerencsére hamar véget ért a forgatás, a tömeg visszaáramolhatott a terembe, s indulhatott a bulizáááás!

– Büszke transzvesztita fiataként ünneplem iskolánk születésnapját! – üvöltötte ki az udvari ablakon Koppány. Látni lehetett, hogy egy-két tanár (akik éppen kint beszélgettek) megrökönyödve tekintett fel, de a hang tulajdonosát nem tudták beazonosítani, mivel az még idejében lebújt a párkány alá. Később – miután Tanármentes Övezetté vált az udvar – néhány kémiamegszállott 11.-es kióvakodott, hogy saját készítésű petárdájukkal emeljék az est hangulatát. Senki sem volt felkészülve a detonáció méreteire, melynek erejétől megszólalt a közeli parkolóban állomásozó autók riasztója, illetve két ablakot is betört a légnyomás. Vízipók igazgatónő Koppány nyomdokaiba lépett, de ő persze nem

büszke transzvesztita–mivoltáról üvöltött az ablakban. A két elkövetőt pillanatok alatt előállították. Ez a közjáték azonban nem fékezhette meg a tombolást. A diákok vigyorogva közlekedtek a folyosón, s tűntek el az elsötétített, itt–ott villogó tornaterem felé. Jasmine nyugtalanul pillogott körbe, és a szembejövő arcokat fürkészte. Volt egy fiú, aki kopasz fejét bekente csillámporral – olyan volt a közlekedő gyér fényében, mintha izzadna. Aztán megtalálták Balázst, aki a fal mellett üldögélt, mert az osztályban fellelhető összes üdítőt (kóla, narancslé, baracklé, vilmoskörtenektár stb.) összekeverte, s jó liternyi megivott ebből a kutyulékból. Miután letette az üveg–kancsót, bejelentette:

– Ez finom volt! – majd röviddel ezután ellentmondott önmagának, mert lehányta a falat. Azóta Csaba ott strázsált mellette, és figyelte, hogy szilvakék arcú barátja mikor fordul le végleg a székről.

Jasmine kiskorában szeretett elrejtős játékot játszani. „Hideg, most langyos... Tűz, tűz!” – mondta a játékvezető, ha az eldugott ajándék közelébe került. Most újra ezt az izgatottságot érezte: ha a négy lakli majomból kettőt már megtalált, akkor Ákos és Koppány sem lehet távol. „Tűz, tűz!” – dobolt a fülében egy hang, s rögtön előntötte a forróság, mert a folyosón hullámozó tömegben hirtelen Koppánnyal találta magát szemközt. Jasmine szája mindjárt mosolyra húzódott, s ragyogó szemmel tekintett fel rá.

– Szia! – köszöntötte őt a fiú sietősen, s a kezébe nyomott egy szatyrot. – Izé, mi csináljuk a zenét! – magyarázta zavartan. – Majd még találkozunk! – azzal egy gyors puszit nyomott a kislány arcára, s már ott sem volt.

– Mi van? – kérdezte Mónimé, aki szemtanúja volt a jelenetnek.

– Nem tudom – válaszolta kicsit elszomorodva Jasmine. – Valami olyasmit mondott, hogy mindjárt visszajön... Azt hiszem.

Ketten maradtak barátnőjével, mert Kárpáti Zoltán és Csenge besodródtak a tömeggel együtt a tornaterembe, és elvegyültek a táncoló párok között.

– Legalább nézd meg, mit kaptál! – biztatta Mónimé a barátnőjét, aki láthatóan a sírás és a bizakodás vékony határmezsgyéjén egyensúlyozott.

Jasmine sóhajtott egy nagyot, s kinyitotta a micimackós ajándéktáskát. Egy kis szürke színű plüsselefánt lapult benne, amelynek a fenekére kellett paskolni, s akkor trombitált. Egy levél volt piros szalaggal az ormányára kötve:

Kedves J.!

Szeretném, ha ez az elefánt vigyázna rád, míg nem vagyok veled.

Koppány

– Ez azt jelenti, hogy ma sem leszünk együtt? – kérdezte Mónimétól, de a lány nem válaszolt. Már két lépéssel távolabb, neki háttal állt, s egy helyes, 10/A-s fiúval dumált. Látszott a srác tartásán, hogy nagyon fűzi valamire Mónimét, aki természetesen soha nem állt ellen az effajta kísértéseknek. Intett Jasmine-nek, majd a fiúval kézen fogták egymást, s eltűntek a fekete teremben.

Jasmine magára maradt. Most mit tegyen? Képtelen volt feltalálni magát. Körülötte mindenki vidám volt, a fiúk csapatokban röhögtek, a lányok kettesben, hármásban kóborolva próbálták „vadászni” – csak ő állt ott esetlenül, egyedül. Mielőtt eluralkodhatott volna rajta a mélabú, Ákos lépett oda hozzá.

– Ugye nem baj, hogy idejöttem? – kérdezte olyan hangon, mint aki már nem lepődik meg azon sem, ha a lehető legdurvább hangon visszautasítják.

Jasmine megérezte ezt a remegő árnyalatot a hangjában, és megsajnálta érte.

– Miért lenne baj? – nézett rá csodálkozva, aztán nem állta meg, s csak úgy, önmagának szánva a megjegyzést még hozzátette: – Legalább szól valaki hozzám...

– Ilyen jó nők, mint te, nem szoktak sokáig parlagon heverni! – válaszolta Ákos. – Ma is észbontó, ahogy kinézel!

Jasmine megköszönte a bókot, aztán csend következett, mert egyiküknek sem jutott eszébe használható téma.

– Menjünk és táncoljunk! – javasolta Ákos.

A lány megadóan bólintott. Fogason lógó kabátja alá rejtette a micimackós táskáját, és követte őt a terembe, noha nem sok kedve volt hozzá. Gyűlölte az efféle halántékrezgető, hangos zenét. Az ajtó közelében észrevette Zolit és Csengét. Most nem táncoltak, hanem egymás fülébe ordítva beszélgetni próbáltak valamiről. Jasmine csak mosolygott ezen a képtelenségen, s ha lehet, egy fokkal még lehangoltabbá vált. Ha Mónimé is behapszik, akkor az ő jövője kész. Totális lesz számára a magány. Ebben a pillanatban rettenetesen sajnálta önmagát.

– Jó a zene, mi? Koppány a DJ! – harsogta Ákos, egész közel hajolva az arcához.

Követte a fiú tekintetét, s egy kupac drót, hangfal és szerkentyű közepén észre is vette titkos barátját.

– Táncoljunk! – javasolta Ákos, és mivel jobb ötlete neki sem volt, így beálltak. Imádott táncolni. Zavarta ugyan a túl nagy hangerő, de próbálta kiszűrni a felesleges zajt, hogy csak a ritmusra figyelhessen. Sosem járt különóra vagy tánciskolába, rendkívüli mozgékonyaságához elegendő volt az óceán felett terjengő ködbe vesző jamaicai származás.

– Atya-gatya! – kiáltott fel Ákos, miután le sem tudta venni róla a szemét. – Te aztán tudsz!

Jasmine mosolygott, bár nem igazán törődött vele. „Ringasd el magad, ringasd el magad, ha senki sincs, ki elringasson, ringasd el magad!” – ez a dal jutott eszébe. A *Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról* című cédé Anya kedvence volt. Jasmine a belső hangnak engedelmeskedve rákapcsolódott a külső hangokra. Tánc közben minden porcikája élt, s ezektől a mozdulatoktól új hangsúlyt kapott a csípője, a lába, a karja... Normál körülmények között zárkózott volt és tartózkodó, a zene hatására azonban felnyíltak benne a zárok, s oldódott a merevsége. Félszeg kamaszlány helyett érett, kívánatos és hívogató fiatal nőnek tűnt. Ákost lenyűgözte ez a sosem látott változás, és eszébe sem jutott, hogy nem más, mint délibáb. Nem neki szóló tünemény. Jasmine–nek pedig halvány sejtelve sem volt arról, milyen érzéseket vált ki azzal, hogy – ha másként nem is – legalább mozgásban megmutatta önmagát.

Amikor Koppány felkeverte a következő számot, Jasmine úgy érezte, egy másik dimenzióból kell visszatérnie. Az új zene túl fémes, túl gépies volt számára, így mozdulatai is visszafogottabbakká lettek, s elment a kedve az önringatástól. Nézelődni kezdett, s amit meglátott, attól földbe gyökerezett a lába. Koppány állt a DJ–pultnál, fején fülhallgatóval, a fél könyökkel rátámaszkodó Libulival az oldalán! Jasmine–en egyszerre pörgött végig a felismerés. Nem Ákos, hanem Libuli miatt tartotta titokban a vele való kapcsolatát! „Nyílj meg föld, és nyelj el engem: hogy lehettem ennyire buta?” – ostorozta önmagát. Szája kiszáradt, szemébe mintha homok került volna, szúró fájdalommal égett. Nem tudta tovább nézni őket: a Barbie–szőke nevető lányt s mellette Koppányt. Nem, nem maradhat tovább!

– Bocs, de mennem kell! – vetette oda Ákosnak.

– Mi történt? – csodálkozott a fiú. – Ne menjél! – megfogta Jasmine karját. – Olyan klasszul mozogtál! Kérlek, táncolj még...

– Elment a kedvem – vetette oda fakó hangon, és megpróbálta elrántani a kezét. Ákos azonban szorosan markolta, s nem engedte el őt. Jasmine-nek ettől sötét köd szállta meg az agyát. – Szállj már le rólam! – förmedt rá, s ettől a nyerseségtől mindjárt lehanyatlott Ákos keze.

– Te dög! Ezt még nagyon megbánod! – sziszegte neki a fiú. – Kelleted magad, felhúzol, aztán pedig megjátszod a primadonnát!

Jasmine meg sem hallotta a mocskolódást, mert eltöltötte a mellkasában lévő feketeség. Kóborolni vágyott, ki a sötét utcákra, hogy addig menjen, míg elhagyja ezt a furcsa fájdalmát valahol. Odabent fekete lángokkal égett, s ettől legszívesebben hangosan nyöszörgött volna vagy megtépi a haját. Iszonyú erejű volt a csalódás. Alvajáróként tört át a tömegen, s nem is emlékezett rá, hogyan ért ki a folyosóra. Felvette a kabátját, automatikusan leakasztotta a micimackós tasakot, majd kitámolygott az ajtón. Nem volt ereje megtartani a hatalmas iskolakaput, ezért az döngve zúdult be mögötte. Meg sem hallotta a csattanást. Hirtelen ellenállhatatlan vágy tört rá: azt a templomot óhajtotta látni, amely előtt naponta haladtak el a többiekkel. Mikor feleszmélt, már a templom előtt állva találta magát. Úgy érezte, lebeg egy kicsit, s rácsodálkozott a sötétségben reflektorokkal megvilágított kettős toronyra. Megpróbálta magába szívni az épület szépségét. Lenyűgözve bámulta a magasba vetülő fényt, melynek éles kévájében egy hatalmas pille repült, egészen fehérnek tűnve, fittyet hányva a csípős hidegre. A lepke csapongó szárnyait követve lebegő puhasággal telt meg a belseje, s ez kicsit érzéstelenítette fájdalmát. Most már tudott gondolkodni is. Eszébe jutott, hogy valószínűleg nagyon ki van borulva, hisz ő sosem szokott egyedül kóborolni az éjszakában. Örültségnek tetszett, de egyszerre fájt és jól is esett az érzés, hogy repülni szeretett volna a templom két tornya között, ráülni az egyik szentszobor fejére, hogy onnét rugaszkodjon aztán tovább. „Haza

kellene mennem” – futott át rajta a gondolat, s most erősen vágyakozott szobája meghittsége után. Erőt vett magán, s elszakadt a templom bűvös látványától. Újra az utcákat rózta, kirakatok előtt haladt el, teljes agyi tompaságban.

Már a lakótelep elhagyatott, külső pereménél járt, mikor átfutott rajta a sejtés: valaki követi őt. Először csak nyugtalan lett, de még erősebb volt benne a bizakodás: ezen a területen mindig sok a kutyasétáltató, biztosan találkozik valakivel... Nem így történt. A lakótelep és a kertváros között egy sötét fasorral keretezett, hosszú úton kellett áthaladnia, melyet csak egy-két lámpa világított meg, mert a többi égőt kicsúszlizták a lakótelepi kiskölykökből verbuválódott bandák. „Telefonálok” – jutott eszébe, de aztán letett szándékáról, hiszen már csak pár száz méternyire volt az otthonától. És különben sem akarta a szüleit megriasztani azzal, hogy egyedül bandukol az úton. Jobb, ha csak becsönget majd, és azt füllenti, hogy taxival érkezett... „Igen, ez jó lesz” – határozta el magát, s kicsit szaporázni kezdte a lépteit. Különben máris meghallotta Dió öblös ugatását. „Mindjárt otthon leszek” – mondogatta, s hátrapillantott. Ekkor azonban a rossz érzése testet öltött. Hátrapislanva egy magas alakot látott, aki lendületes, hosszú léptekkel közeledett felé. „Ááá, biztosan csak egy járókelő, már megint rémeket látsz, Jasmine” – próbálta még mindig nyugtatni magát, s jobbra húzódva kitért, hogy a sietős figura bőven elférjen mellette. A lépések egyre közelebb és közelebb értek hozzá, a vér már a fülében dobolt, s ő még mindig abban reménykedett: mindjárt elkerüli, elhalad mellette, most, most... Egy másodperccel később, odabent egy hang sikoltozni kezdett, mikor az az alak fél könyökével átkarolta, s hátrarántotta a nyakát. Olyan volt az egész, mintha álmodna.

– Dió, segíts! – hallott meg egy kiáltást, amit nagyon furcsának talált, mert ez a saját valódi, rémült hangja volt.

Az ismeretlen közben a másik kezével megfogta, megszorította és dörzsölni kezdte Jasmine mellét, miközben furcsán nyöszörgött. A lány visszanyerte a lélekjelenlétét, mert a mellének szorongatásától rettenetes, pusztító düh támadt fel benne.

– Most, mindjárt agyonverlek! – üvöltötte, s valóban képesnek is érezte magát erre. Minden erejét kezébe és lábába koncentrált, hátrarúgott, alaposan eltalálva támadója sípcsontját, könyöke hegyével pedig behúzott a gyomorszájába. Dühöngése tovább folytatódott, s ebben híven szolgálta őt az a sok, hosszú évek alatt kidolgozott izom. Magából kivetközve ütött, csak ütött, miközben szinte férfiasnak tetsző, mély hangon fenyegető szavakat bömbölt. A tigris támadt fel benne, s ez megdöbbenetette a támadót. Hirtelen elengedte Jasmine nyakát, megfordult, és futni kezdett a sötét úton visszafelé, amerről érkezett, a lány pedig nem tudott parancsolni magának, s a rettenetes, gyilkos indulattól vezérelve utána iramodott. De mivel magas sarkú cipőben volt, egyszerűen nem bírta elkapni sehogy sem. A futástól azonban oszlani kezdett elméjében a köd.

– Jesszum Pepi! – torpant meg hirtelen. – És ugyan mit tennék, ha utolérném?! – Ettől a kijózanító gondolattól gyorsan megfordult, és hazafelé vette az irányt. Megint félni kezdett, mert mi lesz, ha az az örült rádöbben, hogy ő nem más, csak egy nagy hangon kiabáló kislány? Majdnem sírt, főleg, mikor meglátta, hogy egy hatalmas németjuhász pördül ki az Orgona utcából, és elnyújtott ugrásokkal, hörögve közelít felé. Megállt. Nem tudott parancsolni remegő lábainak. Megadta magát a sorsának, mert tudta: egy felbőszült állattal szemben hasztalan a pszichikai ráhatás. Ahogy közelebb és közelebb ért a fenevad, lassan feltámadt benne a gyanú: „Csak nem... csak nem Dió?”

– Kiskutyám! – jajdult fel sírva, s magához ölelte a farkát csóváló, már körülötte tekerdő ebet, aki maga után vonszolta elszakított, hosszú láncát. – Meghallottad, hogy hívlak? – zokogta, és amint

simogatta a kutyát, észrevette, hogy csupa vér lett a tenyere. Tiszta kezével gyorsan megtapogatta magát, mert hirtelen nem tudta eldönteni: belőle jön-e? De az utcai lámpa fénye alatt hamar észrevette, hogy Dió nyakából, a nyakörve alól szivárog. Míg a láncsal birkózva szabadulni próbált, az erős bőrszíj olyan mélyen a húsába vágódott, hogy a bőre is kettényílt.

Jasmine szipogva tekercselte fel a hosszú láncot, majd lecsatolta az állatról a nyakörvet. Elindultak hazafelé. Dió szorosan a lábához simult, időnként azonban hátrafordult, és fenyegetően morgott. Jasmine ebből tudhatta, hogy támadója még nem ment el, hanem kicsit távolabbról, a fák törzse mögé bújva figyelte őt.

Mielőtt belépett volna a bejárati ajtón, megpróbálta összerendezni magát, mert nem akarta elárulni szüleinek, mi történt. Csengetésére Apa nyitott ajtót. Jasmine arcára pillantva meghökkent:

– Hát veled mi történt, kísértetet láttál?

A kislány igazán minden erejével megpróbálta legyűrni az érzéseit, de nem ment. Mint ahogy az előbb a harag tört belőle vulkánként elő, úgy most a zokogás.

– Megtámadtak... az utcán! – nyöszörögte, mire Apa pánikba esett.

– Lett valami bajod? – kérdezte kétségbeesetten, mire Jasmine megcsóválta a fejét.

– Dió megvédett! Nézz ide, eltépte a láncát, mert meghallotta, hogy... – tovább nem tudta folytatni, olyan hevesen rázta a sírás.

Anya is odaért közben, átölelte, s bevezette a házba. Apa elemplámpát ragadott, füttyentett a kutyának, és futni kezdett arra, amerre a történeteket sejtette.

Apa már senkit sem talált az utcán. Jasmine kicsit nyugodtabb volt, mire visszatért: egy bögre teával a kezében ült az asztalnál. Apa és Anya odaültek mellé, és felváltva simogatták. Sokáig egyikük sem

szólt egy szót sem, csak Dió nyuszögése és kaparászása hallatszott a verandáról.

– Ugye beengeditek? – kérdezte Jasmine, mire Anya szó nélkül felkelt, és kinyitotta az ajtót. Dió lanya farokcsóválással köszönte meg bebocsáttatását, majd egyenesen Jasmine-hez ment, s a lábához bújva mellé heveredett.

– Őrzöd a mi kislányunkat, te bohóc – mondta Apa meghatottan, azzal lehajolt, s közelebbről is megvizsgálta a kutya nyakán éktelenkedő sebet.

17.

Jasmine immár lecsillapulva, fürdés utáni megkönnyebbült testtel feküdt az ágyában, mikor megszólalt az íróasztalra tett telefon. Nem kelt fel, csak kinyúlt és felemelte. Meg sem lepődött, mikor Koppány nevét olvasta a kijelzőn.

– Hol vagy? Kerestelek! – mondta a fiú szemrehányóan.

Jasmine a szörnyűséges hangú ébresztőórára pillantott, majd felvonta a szemöldökét.

– Most lett vége a bulinak, és eszedbe jutottam? – kérdezte inkább fáradtan, mint haraggal.

– Tudtam, hogy ez lesz! – fakadt ki Koppány. – Nem olvastad az üzimet? Mit csináljak, ha én vállaltam a zenét? Hidd el, szívesebben lettem volna veled, mint...

– Mint Libulival? – fejezte be helyette a lány.

– Mi van vele? – kérdezett vissza értetlenül Koppány.

– Láttalak benneteket együtt...

– És?

Jasmine úgy vélte, már úgyis mindegy, ezért előállt azokkal a gondolatokkal, melyek két órával ezelőtt még a kínok kínját okozták neki:

– Ő volt az oka annak, hogy titkoltad a kapcsolatunkat, ugye? Egyszerre két lánnyal jársz? Vagy többen is vagyunk, esetleg?

– Akkor ezért mentél el... – állapította meg Koppány, majd kiszáratva felderült. – Féltékeny vagy, hát ez jó!

– Kösz – mondta szárazon Jasmine, azzal kikapcsolta a telefont.

Másnap több hangpostaüzenet várta: nemcsak Koppánytól, hanem Mónimétől és Zolitól is. Egyiküket sem hívta vissza, inkább elment a vastagon bekötött és kipárnázott nyakú Dióval kutyaiskolába.

Gábor, az idomár újabb fogásokat eszelt ki számukra. Ez nagyon égő volt, mert két lányt megkért arra (az egyik pechére Jasmine lett), hogy egymással szemben ereszkedjenek négykézláb, így alkossanak élő akadályt. A nagy kutyák lenéző, szép ívben szökkentek át felettük, a kisebb termetű ebek azonban felugrás után még meg is pihentek egy kicsit a hátukon. Sokat nevettek ezen, és Jasmine (gerincén egy háromlábú tacsóval) lassan megnyugodott. Ezekben a percekben úgy gondolt a tegnap estére, mintha moziban látott volna egy lidércnyomásos, pocsek horrorfilmet.

Dió azonban visszavonhatatlanul megváltozott. Nem mozdult gazdája mellől, minden mellettük elhaladónak a szemébe nézett, és ha egy hímnemű egyén közelebb lépett hozzájuk az általa kijelölt, képzeletbeli sávnál, akkor fenyegetően morgott. Egy héttel ezelőtt, mikor csibészelésre került a sor, még Jasmine lába mögül ugatott, most viszont egyenesen Gábor torkának ugrott.

– Jól van, jól, kiskutyája! – próbálta nyugtatgatni az idomár a póráz végén acsargó állatot. – Mi történt vele? – kérdezte Jasmine-tól – Gyakoroltatok?

– Aha! – nevetett válaszul a lány.

Foglalkozás végén Apa várt rá a kutyaiskola kerítésénél. Nem volt egyedül, Koppány állt mellette. Apa mosolygott, aztán füttyentett Diónak, aki beugrott a kocsiba a helyére, majd lenyomott egy pusztit a lányának, és elhajtott.

Egy darabig szótlánul álltak egymás mellett. Koppány törte meg a feszült hallgatást.

– Nálatok jártam, kerestelek. Apukád mondta, hogy eljöhettek eléd, ha akarok... és útközben mindent elmesélt. Miért nem szóltál a támadásról tegnap?

„Érdekes, pár nap alatt mekkora változás! MOST egyáltalán nem zavar, hogy találkoztak...” – gondolta Jasmine, de hangosan csak ennyit mondott:

– Ugyan, mi történt volna, ha elmondom?

– Már nem bírsz? Menjek inkább el? – bizonytalanodott el a fiú.

– Jókor mondod! Apám éppen most ment el a kocsival!

– Mi bajod velem? Miért vagy ilyen undok?

– És te? – kérdezett vissza Jasmine. – Rajtad talán ki lehet igazodni? A suliban magad vagy a megtettesült görénység, iskolán kívül pedig... egészen más.

– Nem tudsz engem megérteni, ugye?

– Mit kellene megértenem? – nézett rá szikrázó szemmel Jasmine.

– Legalább mondd el!

– Mióta Ákos szerelmet vallott neked, naponta hallgathatom tőle, hogy mennyire szeret. És tőlem kérdi: mit tegyen, hogy ki tudjon verni a fejéből? Válaszoljam azt: bocs, de én is ráhajtottam Jasmine-re, nekem sikerült, s együtt járunk?!... Arra gondoltam, megvárom, míg talál magának valakit, és akkor mondom el.

– És az, hogy Libulival keversz, csak álcázás?

Koppány egy kicsit elbizonytalanodott.

– Izé... tudod... volt közöttünk valami érzelem, és még... nem szakadt le rólam a kiscsaj teljesen.

Jasmine felvonta a szemöldökét.

– Köszönöm, hogy elmondtad – azzal megfordult, és faképnél hagyta a fiút. „Az ördög vigye el, még mindig mennyire fáj!” – úgy érezte, hogy a tegnapi bulin felhasadt léleksebe megint vérezni kezdett. „Nem akarok sírni, nem akarok sírni!” – hajtogatta magában.

– Várj! – hallatszott a háta mögött. – Nem mehetsz így el!

Koppány hamar utolérte őt, és megragadta a kezét.

– Ne legyél ilyen buta! Lilla már régóta nem jelent nekem semmit sem! Rajta csak kipróbáltam magam, de téged... szeretlek!

Jasmine-nek nem tetszett ugyan a „rajta csak kipróbáltam magam” fordulat, de a „szeretlek” szót olyan hévvel mondta ki Koppány, aminek hallatán megállt. Habozott. Mit kell tenni ilyen helyzetben? Koppány körül minden homályos, rendezetlen és fájdalmas, de mégis... Jó hozzábújni, és különben is: most, hogy Mónimé és Zoli is foglalt olyan borzasztóan egyedül lesz majd...

– Volna kedved eljönni hozzánk megnézni a kiskutyáimat? – kérdezte Koppány.

Talált, süllyedt. Túl nagy volt a kísértés. Jasmine hagyta, hogy a fiú átdobja a fél karját a vállán, s elindultak. Eleinte borzasztó bizonytalanságot érzett. Jól döntött?

Kell ez neki? Már nem érezte azt az eufóriát, mint eleinte, de azért Koppány meleg ölelésében így is elég jó volt.

A kiskutyák gyönyörűek voltak. Az anyjuk, Diki éppen szoptatta a regimentet, mikor benéztek hozzá.

– Hat fiú és egy lány! – mutatta őket atyai büszkeséggel Koppány.

A kicsik cuppogtak és nyüszögtek szopás közben, a két kis mellső lábukkal pedig még nyomkodták is az anyjuk mellét, hogy minél több tej jöjjön belőle.

Koppány valamit tudhatott a lányokról, mert a látvány megtette a hatását: Jasmine elolvadt, s megszűnt benne minden kétely. Csak állt ott csillogó szemmel, és figyelte a hét zsemleszínű, morzsányi vizslát. Koppány ezalatt mögéje lépett, átfogta a derekát, s Jasmine nyakához hajtotta a fejét: így szinte az egész testük érintkezett egymással. Ez a fajta érintés annyira szokatlan volt a lány számára, hogy nem is bírta sokáig, hanem ösztönösen előrelépett egy lépést.

– Mi van? – kérdezte Koppány nevetve. – Be akarsz menni a kutyaólba?

Jasmine csak dadogott. „Érdekes” – gondolta magában, ki tudja hányadszor. – „Néha elég tőle egy mozdulat, és elgyöngülök. Hogy csinálja?”

– Gyere, megmutatom a szobámat! – invitálta a fiú a házba.

Áthaladtak a homályos előszobán, ki a nappaliba, de Koppány szüleinek se híre, se hamva.

– Biztosan elmentek a rokonokhoz – mondta Koppány, s Jasmine-t már megint elöntötte az a tompa, bizonytalan érzés a gyomra táján.

Felmentek a falépcsőn a tetőtérbe, ahol a fiú szobája és fürdőszobája volt. Kinyitotta előtte az ajtót, s a lány belépett. Tipikus fiúszobát látott, motoros és versenyautós posztterekkel a falon. Amiben eltért az átlagtól, azok a spéci műszaki berendezések voltak.

– Apám ad a minőségre – jegyezte meg a fiú, majd ledobta magát az ágyára, s helyet mutatott maga mellett.

Jasmine körülnézett, de az íróasztal elé állított térdeplős számítógép-széken kívül nem látott más ülőalkalmatosságot. Koppány kedvesen rámosolygott, és ismét megpaskolgatta maga mellett az ágyat. A kislány végül feszengve melléült, de sehogy sem tudott felengedni.

– Kérsz egy málnaszörpöt? – kérdezte Koppány. – Anyám készítette!

Az igenlő válasza rögtön ugrott, s egy kancsó finom szörppel a kezében tért vissza. Egy poharat nyomott Jasmine kezébe, majd töltött. Jasmine-nek összeszorult a torka az idegességtől, de azért megpróbált lepréselni legalább egy-két kortyot. Kár volt erőltetnie, mert nem járt sikerrel. Tökéző módon félrenyelt. Először csak a torkát köszörülte, aztán kitört belőle a köhögés. Már azt hitte, kiköpi a tüdejét, mind a két szeme könnyben úszott, s vörös fejjel fuldokolt, mikor Koppány elkezdte ütni a hátát. Jó erőket húzott rá, s ez valahogy segített. Lassan alábbhagyott a roham, s Jasmine megnyugodott.

– Tényleg finom... a szörp – mondta fátyolos hangon, s mindketten nevetni kezdtek. A hangulat felengedett kettejük között.

Koppány kézemberkét játszott. Vagyis mutató- és középső ujjá lett az emberke lába (a többi ujj pedig hátratett keze), aki vándorútra indult. Körbejárt egy párnát, hümmögött egy kicsit, s ráugrott Jasmine lábára, hogy végigsétálhasson a combján. Gyalogútja borzasztóan csiklandós volt, ezért mire elért a lány oldaláig, Jasmine már a nevetés kínjai között vonaglott.

– Hagyd abba! Kérlek! – könyörgött. – Én ezt nem bírom... kicsi korom óta!

Naná, hogy a kézemberke nem hagyta abba, hanem gyorsan felsiklott hónaljig és nyakig, amitől áldozata szinte sikoltozott.

– Még jó, hogy nincsenek itthon... a szüleid – bugyborékolta könnyes szemmel. – Mit gondolnának rólam?

– Semmi rosszat – dünnyögte Koppány, s mutatóujjával megérintette a nevetésre húzódó, szépen ívelt száját. Nem sokkal később Jasmine már hanyatt fekve találta magát az ágyon úgy, hogy Koppány szájával a szájához tapadt. Olyan hirtelen történt az egész, hogy elfelejtett tiltakozni is, csak pislogott. Aztán már azt sem, mert behunyta a szemét. Tulajdonképpen jólesett az egész, megint érezte azt a fura hóhullámot, ami könnyű pirosságot varázsolt az arcbőrére, homlokára, és cikázva remegtette a hasát. Koppány a karját simogatta, de nem elégedett meg ennyivel, mert keze a lány pólójához tévedt, s megpróbálta felhúzni. Jasmine abban a pillanatban megálljt parancsolt, és lefogta a kutakodó kezét. Koppány azonban nem hagyta annyiban. Szájával otthagya Jasmine száját, s lejjebb húzódva (keze helyett) a fejével bújt be a lány pólója alá. Mivel kutyaiskolás edzéshez készülve megint a krumpliszák fazonúak közül választott, így bőven volt hely alatta. Koppány megpuszilta a lapos hasat, s éppen elindult volna felfelé, a mell irányába, mikor Jasmine összerázkódott, mintha megint hallotta

volna maga mögött az iskolakapu súlyos dörrenését. Valami becsukódott benne hirtelen, s magával vitte, elsöpörte azt a hasfali, izgi cikázást.

– Ne, kérlek, hagyd abba! – mondta, s evickélő mozdulatokkal megpróbált felülni.

Ahogy végignézett magán – pólója alatt Koppány fejével a *Kisherceg* elején az óriáskigyó jutott eszébe az elefánt lenyelése után. A fiú azonban nem akart tudomást venni a tiltakozásról, mert azt gondolta, hogy könnyen legyűrhető kezdeti ellenállás, ezért tovább engedte az ajkait. Lassan araszolva csókolgatta, s már megérintette Jasmine mellét, mire a lány elkezdte letolni magáról teljes erővel.

– Nem érted, azt mondtam: nem! – kiáltotta. – Hagyj békén!

A fiú kócos fejével került elő, s értetlen arcot vágott.

– De hát jó neked is, nem?! Akkor mit hisztériázol? – kérdezte.

– Nem volt jó! – mondta remegő szájszájllal Jasmine. – Igazán figyelhetnél néha rám is! Nemcsak magadra! Nem volt jó! Hisz éppen tegnap... – nem is tudta tovább folytatni, mert ha tovább mondta volna a mondatot, kitört volna belőle a zokogás.

Koppány próbálta helyrehozni a dolgot, de hiába viccelődött, megmaradt kettejük között ez a feszültség. Jasmine az órájára pillantott, majd megkérte a fiút, hogy kísérje ki a legközelebbi buszhoz.

– De azért járunk még? – kérdezte Koppány, mielőtt Jasmine felszállt.

„Már megint az a furcsa bizonytalanság!” – gondolta a lány, majd néhány másodpercnyi szünetet tartott, hogy eldöntse, mit is válaszoljon a fiúnak.

– Azt hiszem, igen! – mondta végül.

Otthon nem találta a helyét. Szeretett volna beszélgetni valakivel, aki nem anya és apa! Mondjuk Kárpáti Zoltánnal. Sokáig téblábolt a

telefon körül, mire arra az elhatározásra jutott, hogy telefonál. Annyi mindent szeretett volna elmesélni neki! Remegő ujjal nyomkodta le a gombokat, s kicsit szaporábban vert a szíve, míg hallgatta a vonal hosszan bűgő kicsengését. Végláthatatlanul hosszúnak tűntek azok a másodpercek, míg valaki a túloldalon felvette a kagylót.

– Tessék! – szólt bele egy furcsa, rekedtes hang.

Egy pillanatra meghökkent, mert azt hitte, rossz számot tárcsázott.

– Jasmine Daniels vagyok, Zolival szeretnék beszélni! – hadarta gyorsan.

– Én vagyok az, mondd! – barátja hangja egy kicsit már feltisztult, így ismerősebben csengett. De még így is maradt benne egy különös árnyalat.

– Beteg vagy? – faggatta a lány nyugtalanul.

– Én... nem – hangzott a furcsa válasz.

Jasmine nem tudta mire vélni a dolgot:

– Ráérsz most egy kicsit, vagy hívjalak később?

– Igen... azt hiszem az utóbbi – mondta Kárpáti Zoltán, azzal mindketten letették a kagylót.

Úgy érezte, arcon ütötték. Mi történt az ő szolgálatkész, figyelmes barátjával? „Biztos valami baja van!” – állapította meg, és nyugtalansága ezzel a gondolattal csak fokozódott.

18.

– Hogy te milyen lökött vagy! – mondta neki Mónimé még aznap este, miközben hason feküdt a szőnyegen, s az álla alá gyűrt egy díszpárnát.

– Miért? – kérdezte Jasmine sértetten.

– Gondolkozz: csak az jutott eszedbe, hogy beteg? – kérdezte nevetve barátnője.

– Te tudsz valamit...

– Naná! – húzta tovább Mónimé.

– Mondd mááár! – kérlelte Jasmine összekulcsolt kézzel, mert majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Hát az úúúgy volt... – cirkalmazta Móni – hogy Csenge délután telefonált, és elmesélte, hogy Zolinál volt. Minden rendben is ment, csokolóztak meg miegymás, mikor valaki felhívta telefonon Zolit, s utána a fiú teljesen megváltozott. Lelohadt a lelkesedése, aztán elküldte Csengét azzal, hogy később találkoznak majd, most más dolga van. Nem beteg volt a szerencsétlen, hanem éppen egy hadművelet közepén tartott! És te belerondítottál!

Jasmine tátott szájjal hallgatta barátnőjét. Erre a verzióra álmában sem gondolt! Csak az érzéseket tudta sorolni, melyek felrajzoltak benne, ha csak Kárpáti Zoltánra gondolt. „Tiszta”, „ártatlan”, „jóságos” – s ezek a dolgok valahogy férfiatlanná avatták. Olyan angyalivá, amit mondott is neki valamikor. De Kárpáti Zoltán és a szexualitás?

Mónimé jól mulatott.

– Ha látnád magad, milyen gügye arcot vágsz! – kuncogott.

– Annak is érzem magam – válaszolta Jasmine. – Szegény Zoli! Így elrontottam a szombatját!

Mind a ketten nevettek, de Jasmine őszintén szólva egy cseppet sem bánta, hogy elszúrta Zoli randiját.

– De miért vette fel? És ha már felvette, utána miért hagyta abba? – tolultak Jasmine szájára a további kérdések. – Lehetséges, hogy azért, mert szerelmes belém?

Mónimé grimaszolt:

– Háát... ezt tőle kellene megtudakolni... Én nem vettem még észre semmit.

Jasmine hanyatt feküdt a szőnyegen, s csalódása tényét ízlelgette: Kárpáti Zoltán nem biztos, hogy szerelmes belé. Pedig az utóbbi napokban benne sarjadni, bimbózni kezdett valami, amit nem tudott megfogalmazni pontosan, csak annyit érzékelt belőle, hogy változás, s zaklatott lett tőle.

A vasárnap Anyuval folytatott huzakodással telt.

– Maradi vagy! – vágta a fejéhez, mivel biológiaórára készülve hangyakísérleteket szeretett volna folytatni a szobájában. – Képtelen vagy megérteni, hogy egy hangyabolyhoz nem elég húsz hangya egy dunsztosüvegben? – kérdezte elkeseredetten.

Fél órával később Anya beállított egy gyufásskatulyával a kezében, amiben még négy hangya lapult. Odarakta duzzogó kislánya elé az íróasztalra, s közben olyan arcot vágott, mintha fél országot adományozott volna éppen.

Jasmine nekiállt internetezni, mert netes barátait elhanyagolta mostanában, s a legelmélyültebb chatelés közben valami iszonyú erővel megcsípte a bokáját. Egy – a házi bolyból elkóborolt – hangya volt a tettes! Anya megszemlélte az egyre növekvő piros foltot, majd faarccal megjegyezte:

– Tudod, kislányom, a hangyacsípés egészséges. Véd a reuma ellen – azzal kivonult a szobából. Jasmine gyanakodva nézett utána, mert nem átalotta szülőanyjáról feltételezni, hogy most éppen kint vihog rajta a konyhában.

Egyébként ha kinézett az ablakán, akkor láthatta, hogy rügyezni kezdtek a csurdé orgonagallyak az udvaron. Két galamb repült el a körtefa felett, s Jasmine arra gondolt – lehet, hogy hamarosan ő is így kergetőzik majd a párjával. Igaz, később csatlakozott hozzájuk egy harmadik galamb is, és ez megzavarta egy kicsit a költői összhatást, mert igazán nem vágyakozott szerelmi háromszög után. Még most sem gondolt szívesen Libulira.

Összerezzen a telefon csengésére, mert ebben az álmodozó állapotban váratlanul érte az éles hang.

– Bocs, hogy csak most hívlak, de sok dolgom volt – mondta Kárpáti Zoltán.

Jasmine szeretett volna megereszteni egy kaján kuncogást meg egy Csengére kihegyezett megjegyzést, de inkább nem tette, mert nem akarta nyilvánvalóvá tenni, hogy Mónimé számára tökéletes hírforrás.

– Átmehetnék hozzátok? – kérdezte Zoli.

A lány felvillanyozódott a lehetőségtől. Végre beszélgethetnek! Már úgy hiányzott neki az az átglyúrt kenyértésztaszerű állapot!

Éppen Musz urat kereste a kertben, mikor Zoli megérkezett.

– Már megint meglógott! – bosszankodott Jasmine, aki erősen félt attól a lehetőségtől, hogy Dió előbb találja meg kis a lükét, mint ő. Szerencsére Apa még idejében bezárta a kutyát a garázsba, így nyugodtan folytathatták a hajtóvadászatot. A sövényben nem volt, sem a rózsák alatt... Végül a kert legtávolabbi szögletében leltek rá. Sokáig fogócskáztak vele körbe-körbe, mire megadta magát. Jasmine a kezébe fogta, s ekkor vette észre, hogy a nyúl egyik füle gyulladtan lüktet.

– Vigyék át az állatorvoshoz! – javasolta Anya.

Mivel az éjjel–nappal nyitva tartó kisállatklinika egy utcával arrébb volt, így rögtön össze is kapták magukat, Musz urat szatyorba pakolták, s elindultak.

– Olyan furcsa volt a hangod tegnap, azt hittem, beteg vagy! – kezdte ártatlan arccal a beszélgetést Jasmine.

– Á, nem volt semmi bajom! – mondta Zoli, de nem folytatta a témát. – Mónimé elmesélte reggel, hogy téged... izé megtámadtak. Jól vagy?

– Már túl vagyok rajta – vont a vállát a lány.

– Legközelebb ne menj el egyedül, inkább szólj nekem. Ha már a barátod nem ért rá...

– Nem akartalak zavarni – magyarázkodott Jasmin. – Olyan jól beszélgettél Csengével! És – megvan a közös hullámhossz?

Kárpáti Zoltán jól láthatóan elpirult e kérdés hallatán.

– Az meg – dörmögte, s szerencséjére megérkeztek a kisállatklinika elé.

Mikor kinyitották a rácsos vaskaput, hirtelen kirohant eléjük nyolc – féléves forma – bernáthegyi kiskutya, és farokcsóválva nyüzsögni kezdtek a lábuk előtt. Jasmine persze rögtön elbotlott az egyikben, s hasra vágódott (Musz úr a szatyorban csak úgy koppant az aszfaltnak). A bumfordi kölykök azt hitték, játszik velük, ezért gyorsan ráugráltak minden irányból. A lány fetrengett egy kicsit, de olyan nehezek voltak a „törpék”, hogy képtelen volt felállni.

– Segíthetnél! – fuldokolta a fehér–tarka összevisszaság alatt, de Zoli annyira röhögött, hogy képtelen volt megmozdulni. Erre a zűrzavarra jött elő az állatorvos, aki maga is nagyon szórakoztatónak találta a jelenetet. Végre kimulatták magukat, s munkához láttak. Szinte a lehetetlenre vállalkoztak. Megfogták az egyiket, begurították az udvarra, röpült utána a következő – de az első már vissza is szaladt. Jasmine azt hitte, hogy az állatorvos és Zoli feltalálták a

bernáthegyi–meghajtású örökmozgót, mert eltarthatott volna ez a folyamat az idők végezetéig, ha eszébe nem jut, hogy Musz úr bizonyára már nyúlmatricává változott a táskában. Minden erejét összeszedve feltérdelt, majd felegyenesedett, s az egész falka boldog ugrabugrálással követte.

– Elnézést, de nyitva maradt a kennel ajtaja – szabadkozott az állatorvos, mikor végre bejutottak a vizsgálóba. – Mit hoztatok?

Jasmine szétnyitotta a kistáska fülét, és megpróbálta kivenni belőle a nyulat. De Musz úr – akinek többször is ráléptek a fejére – azt hitte, itt a világvége, ezért törpenyúlhoz nem illő módon, hús körömmel kapaszkodott a táska oldalfalába, s nem jött. Csak erőteljes rázásra volt hajlandó kipottyanni belőle. A doktor úr megvizsgálta, gyógyszert írt fel, fizettek, s már mehettek is. Érdekes módon induláskor Musz úr mindenféle kényszerítő erő és hajkurászás nélkül egyenesen fejest ugrott a szatyorba.

– És láttad a támadódat? – kérdezte hazafelé menet Zoli.

– Nem, mert háttal voltam neki – azzal elmutogatta a támadást. – A könyökhajlatába szorította a nyakamat, s hátrarántott. Közben tapizott. Úgy megijedtem! De azt hiszem, mikor először hátranyúltam, hogy belekapjak a szemébe, akkor alaposan megkarmoltam az arcát.

– Azt hiszem, transzírozókészletet kérek apámtól húsvétra – dűnnyögte Zoli, és Jasmine látta, hogy barátját megviselték a hallott részletek.

Kicsit mind a ketten szomorúak lettek.

– Tudod mit? – szólalt meg hirtelen Jasmine. – Siessünk!

– Még mellettem is félsz az utcán? – kérdezte aggodalmas hangon Zoltán.

Jasmine csak hümmögött.

– Hát, félni félek! De melletted azért nem. Most inkább... pisilni kell! – bökte ki végül az igazat.

Zoliba belebújt az ördög e közlés hallatán. A bejárati ajtó elé érve gonoszul nevetett, és mindent megtett azért, hogy Jasmine ne tudja megnyomni a kapucsengőt. Rövid tusakodás kezdődött kettejük között (aminek megint az ide–oda ütődő Musz úr itta meg a levét), s a lány már x–be zárt lábakkal szökdelt. Végre elérte a csengőt, engedelmesen várakoztak, de nem jött ki senki. Anyáék biztosan elmentek bevásárolni! Újabb kínos matatás kezdődött a zsebekben. Előkotorták a kulcsot valahonnét (Zoli is segített a kutatásban a felderítési gyorsaság érdekében – bár ez inkább csak csiklandozásnak bizonyult). Jasmine már nyüszített, mire kinyitotta az összes zárat, s betódult az ajtón. Hiába akart azonban sietni, annyira kapkodott, hogy képtelen volt lecibálni magáról a kabátját.

– Segíts! – kérte, de aztán nem vacakolt tovább, hanem rohant a vécé felé. Zoli nevetve állta el előle az utat, s keresztbe feszült az ajtón. A lány már őrjöngött. Dörömbölt a mellkasán, mire a fiú utat engedett neki, de egy picit még visszafogta a karját.

Jasmine végre becsaphatta maga mögött az ajtót. Igaz, eszébe jutott, égő egy kicsit, hogy csurgat, s ez biztosan kihallatszik, de Zoli előtt nem szégyellte igazán. Megkönnyebbülten mosolyogva bukkant elő. Zoltán ekkor már a nappaliban ült egy újsággal a kezében.

– Nem is vagy te angyal! – mondta neki, mire a fiú elégedetten vigyorgott.

– Végre, hogy észrevetted! – válaszolta, s furcsa pillantást vetett barátnjére.

Jasmine levette a kabátját s a cipőjét, majd odaült mellé a kanapéra. Felhúzta a lábát, és Zoli arcát nézte. Egy kis odafigyelés a csomagolásra – és micsoda különbség! „Egészen helyes ez a srác!” – jutott eszébe, s a mellkasában megint érezte azt a pici változást. Az a kép, amit az esetlen Kárpátiról alakított ki magának megismerkedésük első napjaiban, az indult változásnak a belsejében.

Árnyalódott, színesedett ez a kép, és a végeredmény sokkal férfiasabbnak tűnt, mint kezdetben.

– Mi van Koppánnal? – kérdezett rá egyenesen a legérzékenyebb pontra Zoltán.

Jasmine ekkor már elhatározta, hogy bármire is legyen Zoli kíváncsi – őszintén válaszol majd. Ő, az örök bizalmatlan, a paranoiás vadóc megbízott Zoltánban, mint a családján kívül senki másban.

– Nem tudom, mi van – válaszolta egy mély sóhajtás után. – Azt tudom, hogy vonzódok hozzá, de valami nem stimmel. Libuli is bezavar a képbe, meg Ákos, hogy nem mondja el neki... Nem értem magam. Jó is vele, meg nem is.

Zoli bólintott.

– olvastam valahol, hogy a görögök háromféle névvel illették a szerelmet. „Erósz”-nak nevezték el a testi vonzódást. „Fíli” a lelki szerelem neve, és „Agapé” a szellemi egymásra találásé. Ha a három együtt van, az a teljesség két ember között. De általában mindenki beéri ennél kevesebbel. Egyébként hoztam neked valamit... vagy inkább valakit!

Odanyúlt a kanapé háttámláján átvetett kabátjához, és belekotort a belső zsebébe. Egy kicsi szobrot vett elő:

– Nitai–Gouranganak hívják, és a szeretet őrzője. Állítólag boldoggá tesz, ha a nevét énekléd. Azért hoztam, mert nem ártana neked egy kis éneklés, sokszor olyan letörtnek látlak!

Jasmine rámosolygott, mert őszintén örült az ajándéknak.

19.

Mint minden diák, Jasmine is szívből utálta a hétfő reggeleket. Ráadásul a páros hét hétfőin be kellett menniük nulladikra tornázni. A lányok az álmoságtól résnyire bírták csak a szemüket kinyitni, és megpróbálkoztak egy vérszegény röpimeccsel, de hiába nógatta őket Torna néni: legszívesebben az egész gárda ott kornyadozott volna a terem szélén a kispadon. Nem így a fiúk! Ők bezzeg kiözönlöttek a kinti nagy pályára, és a 10/A–sokkal (a szuperreállal) örületes focimeccsbe keveredtek. Az önfeledt játék valószínűleg mindjárt az eszüket is vette, mert a nagy üvöltőzésben nem hallották meg a csengetést. Ráadásul az első óra filozófia lett volna – Vízipók igazgatónővel! Ott ültek bent a teremben a lányok, plusz egy–két fiú, aki nem volt híve a futballnak, s várták az Elkerülhetetlen Végzetet.

Aki becsöngetés után meg is jelent, hóna alatt az osztálynaplóval.

– Hol vannak a többiek? – nyitott mindjárt magas c–n.

– A pályán – lehelte Jasmine.

Vízipók nagyon ideges lett a hírré, ezt abból következtették ki, hogy lapos feje tetején jól láthatóan felborzolódott a haja, majd hisztérikus hangon kijelentette:

– Szóljatok, ha feljöttök! Az irodámban leszek! – azzal úgy becsapta az ajtót, hogy a dörrenéstől összerezzenetek.

A diákok pár pillanatig dermedt csendben ültek a helyükön.

„Jaj, de jó! Legalább nem felelek!” – ez volt Jasmine első gondolata, de ekkor bejött Donna Klára, szintén elég feszülten.

– Már megint mit csináltak? – kérdezte.

– A fiúk elfelejtettek feljönni a fociból – magyarázta Mónimé.

– Legalább lemehetne valaki közületek, és szólhatna nekik! – utasította őket bombázó osztályfőnökük.

Balázs rögtön rohant, s majdnem feloklelte futtában az ismét beszáguldó igazgatónőt, aki láthatóan belejött a forgószél szerepkörbe.

– Eljátszottátok minden jóindulatomat! – kiáltotta. – Velem gyerekek még nem viselkedtek így!

Heves kirohanása alatt kezdtek az aranylábú ifjak sunnyogva beszivárogni a terembe. Kárpáti Zoltán felállt ugyan, s próbált valami bocsánatkérés-félét nyökögni, de ez nem volt elég. Vízipók igazgatónő felkapta a naplót, és ismét kisuhogott.

– Próbáljátok meg kiengesztelni valahogy! – javasolta Donna Klára. Egy fiú mindjárt leszaladt virágért a közeli boltba, s hamarosan vissza is jött három szép szál gerberával. Az egész osztály felsorakozott az igazgatói iroda előtt, és a legbátrabb bekopogtatott az ajtón. Amit Vízipók bőszen kivágott előttük, majd diktatori pózban, karba font kézzel állt meg a küszöbön.

– Mit óhajtotok tőlem *ezek után*? – kérdezte.

A srácok kórusban kértek bocsánatot, mire az igazgatónő hosszadalmas szentbeszédbe kezdett:

– Nekem általában nagy az empááátikus képességem, és próbálom is beleképzelni magam a helyzetekbe, mert úgy vélem, csak így tudok igazán jó pedagógus lenni... De egyszerűen nem értem, hogy tudtátok ilyen felelőtlen módon elfocizni a drága tanulóidőt!

„Ó, hát sosem voltál gyerek?” – kérdezte tőle magában Jasmine. Mindenesetre rögtön elképzelte Vízipókot, amint „empááátikus” képességénél fogva, sovány testén klottgatyát és nyúlott atlétatrikót viselve a fiúkkal együtt nekivadultan focizik. Nagyon kínos volt, mert az első sorban állt, és alig bírta eltitkolni a belül rázkódó

nyerítést. Ezzel a többiek is így lehettek, mert mindenki mélyen lehajtotta a fejét, és vagy a szája vonaglott, vagy furcsán csücsörítettek – mindenesetre az egész osztály olyan gyönyörű, szenvedő ábrázatot vágott, minek láttán még az igazgató is megenyhült. Elfogadta a virágokat, és visszazavart mindenkit a terembe. Ott már Donna Klára várta őket sápadtan.

– Nagyon kikaptatok? – kérdezte aggódva.

– Nem, tanárnő! – vágta ki Koppány diadalmasan. – Szoros meccs volt, de mi győztünk 15:13-ra!

Ez volt az a pillanat, mikor az osztályból végre kitörhetett a fékevesztett röhögés.

Jasmine azonban nem tudott olyan önfeledten kacagni, mert az imént, még a befelé sorjázás közben észrevett valamit: Ákos bal szeme alatt egy jókora, mély karmolást! A szíve jelentőségteljes, nagy koppanásokkal dolgozott, s a lélegzete is elakadt. „Csak nem ő volt a támadó?” – újra érezte nyakán a fojtogató szorítást, és mellén az undorító dörzsölést. Megbökte Kárpáti Zoltán combját, s egy cetlit lökött elé: „Óvatosan nézz hátra! Ákos szeme...” – állt rajta alig olvasható betűkkel. Kárpáti Zoltán értette őt, s felmérte a célszemélyt. Ökölbe szorult a keze, s valósággal eltorzult az arca a dühtől. Alig várták a szünetet. Koppány és Ákos egymás mellett haladt a folyosón, a büfé felé igyekeztek, mikor Jasmine, Mónimé és Zoli elzárták előlük az utat.

– Állj csak meg, kiskomám! – szólt Ákosra Zoltán. – Ugye, te voltál?

– Mi voltam én? – nézett rá értetlenül Ákos. – Te hülye vagy!

– Annak, aki engem megtámadott a sulibuli után, a bal kezemmel végigkarmoltam az arcát! – hadarta Jasmine. – A szemét akartam eltalálni, de elkapta a fejét...

Ennek hallatán Koppány is szembefordult barátjával, és fél kézzel durván nekilökte a falnak.

- Ilyen rohadék volnál?
 - Mindenkinek elment az esze? Miről beszéltek egyáltalán?
- Jasmine–nek eszébe jutott valami:

– Nézzük meg a sípcsontját! A rúgásom beletrafált!

Mint két összeszokott rendőrjárőr, Koppány (barátja állát felyomva) falhoz préselve rögzítette Ákost, ezalatt Zoli lehajolt, és felhúzta a bal nadrágszárát. Semmiféle lila folt nem volt látható rajta. Gyorsan feltúrta a másikat, de az is érintetlennek bizonyult.

- Megnyugodtatok? – cibálta ki magát Ákos Koppány markából.
- Hú, ne haragudj! – mondta az immár lenyugodott és meglehetősen zavarban lévő barát. – Öhömm... tényleg: mi történt az ábrázatoddal?

Ákos ajka megvető mosolyra húzódott.

- Segítettem tegnap apámnak, és behajoltam egy rohadt szögbe. Jasmine is kényelmetlenül érezte magát.
- Szeretnék bocsánatot kérni tőled...
- Jól van, veled nincs tárgyalnivalóm – intette le Ákos, s újra barátja felé fordult. – De mióta véded ezt a kis... izét?

Itt volt az Igazság Pillanata, s mindannyian lélegzetvisszafojtva várták, miként reagál Koppány.

– Azóta védem... mióta... hallottam a történetét.

Itt volt a lehetőség, s a fiú nem élt vele. Jasmine nem szólt egy szót sem, csak megfordult, és Mónimével együtt visszasietett a terembe. Zoli lehajtott fejjel, kicsit lassabb léptekkel követte őket.

– Nincs igazad – mondta a helyére ülve Jasmine–nek, akinek a szája remegett a visszanyelt sírástól. – Gondold át: falhoz kened a barátodat, nemi erőszak kísérletével vádolod, utána pedig közlöd vele, hogy rég lenyúltad a háta mögött a szerelmét? Hogy jött volna ez ki?

A lány az eszével tudta ezt, és ezerszázalékosan igazat adott Koppánynak és Zolinak, sajnálta Ákost, akit ártatlanul vádolt meg,

de... de a szíve még mindig sajgott a csalódástól. „Koppány nem vállal engem” – zakatolt Patkány Etus mogyorónyi agyában, mert Hercegnő hiába látta át pontosan a helyzetet, ha az a sérült, kínlódó rész ott legbelül nem engedett a saját igazából. „Koppány nem vállal engem, mint ahogy én sem Apát” – jutott eszébe hirtelen, s egy percre átérezte, min mehetett keresztül ott, a buszmegállóban az édesapja. És nem rótt fel neki! Sosem tette szóvá előtte! A szeretet forró hullámban öntötte el a mellkasát. Elhatározta, hogy megbeszéli vele a történeteket, s akármilyen nehéz lesz is: bocsánatot kér tőle. Amint kezdett megnyugodni, Hercegnő átvette az uralmat, s lemosta Etust a színről. „Hmm... lélekiskola” – gondolta. „Ha másra nem jó ez a Koppány-féle helyzet, mint hogy tanuljak belőle – már megérte az egész...”

Következő óra angol volt. Ez Jasmine számára kikapcsolódásnak számított, mivel a nyelv a kisujjában volt. Igaz, a nyelvtani szabályokat neki is tanulnia kellett, mert vizsgán, ha rákérdenek egy-egy szabályszerűségekre, akkor mégsem felelheti: „Honnan tudjam, miért mondom így? Csak érzem...” Az angoltanár mindent megtett azért, hogy gyakorolják a beszélgetést. Most például pármunkában kellett felkészülni egy kis jelenetre, mely arról szólt, hogy James Bondot elkapja egy ellenséges ügynök. A 007-es persze megmenekül, de ennek mikéntjét nekik kellett kieszelniük.

A pármunka résztvevőit sorsolás útján határozták meg. Jasmine nem akart hinni a szemének, mikor meglátta az általa kihúzott cetlin Ákos nevét. A fiú sem örült a véletlennek, de azért megpróbálták mindketten a feladatra koncentrálni. Jasmine magára vállalta az ellenséges ügynök szerepét.

- Kérdezhetek tőled valamit? – szólalt meg hirtelen Ákos.
- Csak tessék – suttogta Jasmine.
- Ugye van köztetek valami?

– James Bond és a kémnő között? – adta az értetlent a lány. – Nem is rossz ötlet!

Ákos elhúzta a száját, s csak ennyit mondott:

– Koppány.

Barátja neve úgy hullott kettejük közé, mintha éles peremű, szilánkosra hasadt kődarab lett volna. Jasmine-nek megrebbent a szempillája, és arra gondolt, nem hagyhatja, hogy ez a kő a fiúk között szálakat vágjon szét az élével.

– Nincs köztünk semmi – hazudta, miközben a nagyobb meggyőzés kedvéért egyenesen Ákos szemébe nézett.

– Oké, én elhiszem... csak furcsa, mert... – nem fejezte be a mondatát.

– Miért kérdezted? Ugye nem gondolod komolyan, hogy én meg ő? Azok után, amennyit piszkált...

– Jó, tényleg – visszakozott Ákos, de nem állta meg, és hozzátette.

– Különben is, ő még mindig Lillával kever. Ma is találkoznak, délután.

Jasmine úgy érezte, tökéletes színészi alakítást nyújtott, mert uralkodni tudott az arcvonásain. „Libuli!” – sikoltozta közben odabent.

– Kit izgat? – kérdezte közömbös hangon, s írni kezdte a James Bond-jelenet ráeső szövegét.

20.

– Mit szólsz ehhez? – kérdezte hazafelé menet Kárpáti Zoltánt. Mónimé ma nem tartott velük, mert a 10/A-s fiú a kapu előtt várt rá.

Zoli felhúzta a szemöldökét és csak hümmögött.

– Bosszút fogok állni rajta! – mondta dühösen Jasmine. – Hát hülyének néz engem? Még jó, hogy Ákos figyelmeztetett!

– Nem feltétlenül hinnék neki a helyedben. Ne azt figyeld, mit mondtak neked, hanem azt, ki mondta. Jelen esetben egy féltékeny, megbántott szerelmesről van szó, aki nem éppen a lovagi eszmény mintapéldánya. A bosszúállás pedig... olyan gyerekes dolog. Patkány Etusnak való.

Jasmine kirobbant:

– Már ne haragudj, de honnét tudod te ezeket? Voltál valaha ilyen helyzetben? Voltál már egyáltalán szerelmes? Néha úgy prédikálsz, mintha az anyám volnál!

Zoli elképedt, s csak ennyit mondott:

– Én nem akartalak bántani téged! Csak próbálok segíteni, hogy tisztán láss!

– És közben lenézel, ugye? Plusz megszabod, mit tehetek, és mit nem! – Eltorzította a hangját. – „Ne állj bosszút, mert az Patkány Etusnak való!”

Kárpáti Zoltán megtorpant.

– Ne beszélj így velem, légy szíves. Ha hiteltelenek számodra a szavaim, el is mehetek. Azt teszel, amit akarsz, és azzal, akivel akarsz. Mától nem érdekel! – köszönt, és faképnél hagyta a lányt.

– Mit bánom én! – kiáltotta Jasmine a fiú háta után. Idegesen dobott egyet a hátizsákján, majd ökölbe zárt kezeit a zsebébe dugta, s elindult. Alig telt el három perc, már elhagyta a mérgét, és hiányozni kezdett neki Kárpáti Zoltán. „Ezt jól elszúrtam!” – dűnnyögött magában elégedetlenül. – „De mi bajom volt? Mi volt ez a borzalmas felfortyanás? Kész idióta vagyok!” – állapította meg végül, s könnyei végigfolytak az arcán. Azért sírt, mert hirtelen átvillant rajta: hevessegével végleg elveszítheti a legjobb barátját. És most úgy érezte, nem bírna elszakadni tőle! „Mi lenne velem nélküle?” – kérdezte önmagától, és nem fért a fejébe, hogyan lehet ennyire kötődni valakihez mindösszesen pár heti ismeretség után. „Ez a bocsánatkérések napja lesz” – döntötte el magában, mert egyszerűen nem engedhette kicsusszanni Zolit a markából.

Ekkor valaki mellé lépett, s felvette lépései ritmusát. Jasmine meglepetten nézett oldalra, mert kelletlenül arra számított, hogy Koppány lesz a kísérője, de nem! Egyszerre felderült: Zoli tért vissza hozzá!

– Na, lehiggadtál? – kérdezte.

– Ühüm – bólogatott Jasmine. Elővett a zsebéből egy zsebkendőt, megtörölte az arcát, majd trombitálva kifújta az orrát. – Ne haragudj, kérek! Nagyon hülyén viselkedtem az előbb! – mondta még mindig vörös szemekkel. Amint elhagyták ezek a szavak a száját, maradt némi hiányérzete. Erőlködve kutatott az elméjében, mit tehetne még hozzá... Mikor megtalálta a keresett szót, mély lélegzetet vett, és kimondta: – Én nagyon szeretlek téged, tudod? És nem akarlak elveszíteni...

Kárpáti Zoltán rámosolygott, és bólintott:

– Nagyon szeretlek téged én is, Jasmine néni. És ez az én nagy bajom...

Jasmine nagyon örült a kibékülésnek. Megint érezte közöttük azt a jóleső, szeretetteljes vibrációt, mint ott, a Maharániban a currys rizs után. Egy ideig szótlánul, mosolyogva lépkedtek egymás mellett, s aztán Jasmine nem állta meg: Zoliba karolt, így haladtak tovább.

Ez a különös érzés még otthon is tartott, mikor már egyedül feküdt az ágyán. Felidézte a szavaikat, Kárpáti Zoltán arcát, s olyan boldogságféle öntötte el, hogy ismét könnyezni kezdett. „Én tényleg nem vagyok komplett” – jutott eszébe hirtelen. – „Itt bögcisélek amiatt, hogy szeretem az egyik barátomat? Tök furcsa az egész!”

Délután Anya és Jasmine nekiálltak meglepi tortát készíteni Apa holnapi születésnapjára. Az ünnepetet kizavarták a konyhából, mert az mégsem járja, hogy kilesse az ajándékát! Jasmine szeretett Anyával tevékenykedni, mert sokat lehetett nevetni vele. Egyáltalán nem volt öreges, fel tudta venni a tizenévesekre jellemző fordulatszámot. Jól tudtak együtt dolgozni is: míg a lánya habot kevert, ő óvatosan összeseperte a taposóra kiszóródott lisztet.

– Az én anyám egy boszorkány! – állapította meg kuncogva és a seprűre utalva Jasmine. – Csak nehogy elrepüljön! Tényleg: mennyiért ülnél rá?

– Fél óra talpmassázs! – vágta rá Anya mindjárt.

– Nem hiszem el! – provokálta kislánya, mire anya egy percig sem habozott: öregasszonyosan a fejére kötött egy kockás konyharuhát, felpattant a seprű nyelére, és így, hangosan nevetve, szálldosás helyett körbelovacskaázta a konyhát.

– Fél óra talpmassázs! – kiabálta közben felhevülten.

Jasmine majd megszakadt a röhögéstől, főleg mikor észrevette, hogy Apa ott áll a küszöbön csodálkozástól elnyílt szájjal, mellette két ledermedt kollégája... akikkel azért nyitott be a konyhába, hogy bemutathassa nekik bájos feleségét s kislányát... Az ajtóval szembe

érve Anya rögtön abbahagyta az ugrándozást és rikoltozást, lekapta fejéről a kockás kendőt, és mélyen elpirult. Apa kollégáinak pedig minden igyekezetükre szükségük volt, hogy szemközt ne kacagják a szegény, szégyenkező boszorkányt...

Ákosnak nem volt igaza, mert azon a délutánon Koppány nem Libulival találkozott, hanem hozzájuk csengetett be. Amíg Jasmine a szobája felé terelgette a fiút, most is rácsodálkozott: „Miként lehet valaki hímnemű létére ennyire szép?” A Zolival töltött idő után pedig egyszerűen nem tudott haragudni rá, noha Koppány elég büntudatosnak tűnt.

– Haragszol, hogy Ákosnak... még mindig nem mondtam el?

Jasmine ledobott néhány hatalmas, kényelmes párnát a földre – ott szeretett üldögelni, helyet mutatott, s elmosolyodott:

– Falhoz kented miattam a barátodat, utána nemi erőszak kísérletével vádoltad, s ezeket még tetézted volna azzal, hogy bevallód: a háta mögött, titokban lenyúltad a szerelmét? – ismételte Kárpáti Zoltán szavait. – Emberkízás lett volna!

Koppány megkönnyebbülésében fújta egy nagyot.

– Ezt szeretem benned, látod – állapította meg. – Nemcsak az érzések visznek, hanem gondolkodsz is, és ez ritka tulajdonság lányoknál!

Jasmine-nek jólesett a dicséret, ám mélyen hallgatott arról, hogy ezt a fenenagy átgondoltságot a legjobb barátjának köszönheti. A továbbiakban kicsit akadozott közöttük a beszélgetés. Koppány mesélt Dikiről és a kiskutyákról, hogy ő kurtította szabványosra a farkukat egy steril ollóval, s milyen érdekes volt, mert a kis farkacsonkok még a földön is mozogtak... Aztán arról a hongkongi sorozatról, a szadista sógunnal, aki a második epizódban is mindenkit lekasabolt, meg fociról... Jasmine próbált fogódzót találni ezeken a történeteken, de kénytelen volt belátni, hogy minduntalan lecsusszant róluk. Sőt, titokban egy kicsit unatkozott is. Mikor a fiú elhallgatott,

csend ereszkedett közük. Először kínos csend a megszakadt beszédfonal miatt. Aztán változott a minősége, mert Koppány közelebb ült hozzá. Jasmine valahogy nem kívánta, hogy a fiú átölelje, megcsókolja, de nem értette, miért, és Patkány Etusként nem is tett ellene semmit sem. Hagyta sodortatni magát. Elvégre érezte megtisztelve magát, hogy ez a klassz srác éppen őt választotta... Megpróbálta átadni magát Koppány szájának, de nem ment. Mivel minimumra halkítva, bekapcsolva hagyta a kistévét, így csókolózás közben végignézett egy videoklipet. Koppány is érezte, hogy nem stimmel valami kettejük között, ezért hirtelen abbahagyta a letámadó stratégiát, s csodálkozva nézett rá.

– Mi a baj? Nem vagy itt!

– Hol lennék? – pislogott Jasmine. – Csak most... valahogy nem megy.

Koppány egészen elképedt arcot vágott, valószínűleg ilyen tapasztalata még nem volt. A lányok az eddigi törvényszerűség szerint elaléltek a karjaiban. Értetlenül pislogott, és kikíváncozott belőle a kérdés: „Szeretsz te engem?” – de inkább hallgatott, mert már nem volt biztos Jasmine válaszában. Pedig a lány úgy érezte, Koppány tudna rajta segíteni. Ha kérdezhetné, végighallgatná, megértené őt. De a fiú nem ezt az utat választotta, hanem ráerősített, s ismét fölé hajolt. Jasmine mintha fogászaton lett volna, engedelmesen nyitotta szét az ajkait Koppány nyelve előtt, s ha nem lett volna elkeseredve saját kopár érzései miatt, akkor komikusnak találta volna a helyzetet, mert a tornaórai törzskörzés jutott eszébe nyelveik egymáshoz dörzsölődő hajladozásáról. Végre lezsibbadt egy kicsit, vagyis elszakadt az izzadt tornatermi képtől, s most Zoli szavai jutottak eszébe, meg a régi görögök. „Hogy is volt a három szerelemkategória?” – próbálta erőltetni az agyát. „Erősz, a testi szerelem, Fíli a léleké, és a harmadik... Agapé – a szellemé!” Míg Koppány a száját puszilgatta, aztán lecsusszant a nyakára, meg

kellett állapítania, hogy Erősz ezen a napon betegeskedik benne, mégpedig azért, mert Fíli kielégítetlen maradt. Milyen érdekes! Még sosem volt alkalma ÍGY megfigyelni önmagát. Vajon a közös lelki hullámhossz nélkül nem működik a testi vonzódás? És ez normális? Hátha betegség?! E kérdésben Patkány Etus maga volt a megtestesült tanácsstalanság. A nyugtalanító kétely annyira lebénította, hogy még akkor sem mozdult, amikor Koppány óvatos kézzel simogatni kezdte az egyik mellét. „Ezt nem kellene!” – berzenkedett benne valami, de Koppány akaratának hullámai elmosták ezeket a belső hangokat. Hirtelen eszébe jutott Agapé. A szellemszerelem. A közös témák. Diki kiskutyáinak mozgó farokdarabkái a földön. Meg a vérengző sógun, aki szörnyűségeknek betetőzéseként hörögve lepisilte áldozatát. Ez az egész szikrát vetett benne, és megindított egy folyamatot. Először csak mosolygott, aztán kuncogni kezdett, végül hangosan felnevetett, mert annyira murisnak találta... hogy mit, azt nem tudta megmondani, csak végigszáguldott rajta ez a fajta kajánság, s már rázta is a testét a röhögés.

– Már megint mi van? – nézett fel Koppány. – Csikis vagy?

Jasmine nem tudta abbahagyni. Elég volt rápillantani a fiú csodálkozó, gyönyörű szemére, hogy újabb és újabb görcsökben vegyen erőt rajta a nevetés. A könnyei potyogtak, és nem tudta meghatározni az okát. Koppány keze lehanyatlott gömbölyű melléről, és kicsit távolabb húzódott. Egy darabig ő is megpróbált mosolyogni, de aztán inkább csak komornak tűnt.

– Se... semmi! – törölgette a szemét Jasmine. – Valószínűleg... egyszerűen jól érzem magam!

Koppány sóhajtott, mert azt gondolta, ismét szabad a pálya, s Jasmine túlságosan vonzó falat volt számára, hogy csak úgy abbahagyja az ölelkezést. Kinyújtotta a kezét, és beletúrt a lány loboncos, hullámos, göndör hajába, s megpróbálta magához húzni a fejét. Jasmine hagyta magát, s amint egyre közelebb és közelebb

jutott a fiú arcához, érdeklődve figyelte, amint Koppány ismét átadja magát az érzéki hangulatnak, miközben pillantását az ő tekintetébe fúrja... és kicsit bandzsít. Elég volt ezt meglátnia, hogy a vidámságbomba ismét felszikkrazzon, aztán kirobbanjon belőle, s Koppány végleg megsértődjön.

– Értékelem, hogy a humorodnál vagy! – mondta mérgesen, és karba fonta a kezét. – Elárulnád, mi olyan vicces? Rajtam találsz valami kivetnivalót?

Annyira szerette volna elárulni az okát! De hát maga sem tudta. „Zoli biztos megfejtené a titkot...” – jutott eszébe, s ettől a gondolattól kezdett egy kicsit lehiggadni. Egy pillanatra belécikkant a kép: látta magukat az üres teremben Koppánnyal az első csóknál, amikor Kárpáti Zoltán rájuk nyitott, s ő barátja elképedt szemébe pillantva azt érezte, megcsalt valakit azzal a csókkal. Akkor nem jött rá, kicsodát, de most fény gyúlt az agyában, s olyan tisztán látta a megoldást, mintha valaki hatalmas reflektort kapcsolt volna be egy addigi rejtett, poros sarokban, „MAGAMAT CSALTAM MEG AZZAL A CSÓKKAL!” – futott rajta végig, s ettől az egyetlen, kristálytisza gondolattól furcsamód megkönnyebbült a teste. Elmúlt mellkasából a csipkebokorérzés. Mi a fenének erőltetné Koppányt, hogy vállalja őt mindenki előtt, mikor igazából NEM AKARJA EZT A KAPCSOLATOT?! Koppányt „megszerezni” számára olyan volt, mint győzni a többi lány felett! Mint Libuli, aki osztálykiránduláson elújságolta nekik az ő első csókélményét! Aztán pedig magába szívta azt a sok fájdalmas, irigykedő pillantást... Koppány státusszimbólum, mint a csodás testű, piros sportautók! Az ő számára is csak bizonyítási kényszer, mint a versenyzás volt annak idején... Csakhogy belőle már két évvel ezelőtt is kifogyott a szusz, mikor felismerte ezt, és örökre hátat fordított az edzéseknak. Fürkészve szemlélte Koppány arcát, mert egyértelműen látta, hogy kettejük között nem fog menni a dolog,

hiába is szeretné. Nincs Fíli, nincs Agapé, Erósz önmagában pedig borzongatóan kevés.

21.

A március vége valóságos nyárral köszöntött a világra. Olyan meleg volt, hogy Anya fogott egy plédet, s ujjatlan pólóban meg sortban kifeküdt napozni a gyepre. Kicsivel arrébb Dió is elterült, s mindketten álomba szenderültek. Jasmine mosolyogva figyelte őket, majd kivett a szekrényből egy–egy szalmakalapot, és a fejükbe nyomta, legalább napszúrást ne kapjanak szundikálás közben. Eszébe jutott, milyen jó volna Musz urat is elhelyezni az oldalán fekvő kutya két mellső lába között, hogy aztán lefényképezhesse az idillt. Rövid töprengés után letett szándékáról, mert Dió egyetlen kattintásnyi idő alatt le tudta volna harapni Musz úr oktondi kis fejét.

Hófehér virágruhát kapott Anya kedvenc meggyfája is, és már csak egy–két nap választotta el a kerti virágokat attól, hogy színes mosolyra húzzák egyelőre még zölden zárt szájukat.

Anya csak fél óra szunyókálást engedélyezett magának, mert készülniük kellett az esti bulira. Már hetek óta ment a titkos szervezkedés: meghívókat nyomtattak és kézbesítettek, mindent Apa háta mögött, a legteljesebb titokban. Elvégre nem mindennap 45 éves az ember!

Apa általában fél 6 körül érkezett meg a munkából, ezért a találkozót 5 órakor volt. Jöttek az emberek (jóval távolabb parkoltak, hogy az se legyen feltűnő), és mindenki hozott a kezében egy kis ajándékot s a szemében valami melegséget. Izgatottságuk ragadós volt, Anya remegő hangon kérte a jelenlévőket, hogy zsúfolódjanak

össze az előszobában, a bejárati ajtóval szemben. Éppen idejében, mert Apa szokásos kézifékcrescegése jelezte, hogy megérkezett a ház elé. Jasmine nyomban kirohant hozzá.

– Apa, állj! – kiáltott rá erélyesen.

– Vagy lósz? – kérdezte felemelt kezekkel a mit sem sejtő ünnepelet.

Jasmine előhúzott egy fekete kendőt a háta mögül, majd így szólt:

– Elárulok neked egy titkot: Anyuval a szülinapodra klasszul feldíszítettük a házat, de nem maradt elég időnk. Most bekötöm a szemed, engedd, hogy bevezesselek... ööö... nem szeretném, ha félkész állapotban látnád a dekorációt!

Apa mosolygott, és engedelmesen tűrte, hogy bekössék a szemét. Kislánya kézen fogta, és bevezette az előszobába:

– Anya a nappaliban van – suttogta. – Várj itt, míg visszajövök érted, ha elkészültünk. Kérlek, aztán lepödj ám meg, ahogy kell!

– Bíz bennem! – mondta Apa, és türelmesen várakozni kezdett.

Ezalatt vele szemben ott állt az egész vendégsereg, szájára tapasztott kézzel. Jasmine úgy szorongott, mint felelések előtt! Csak nehogy elkövessen Apa valami illetlenséget! Mert Kárpáti Zoltán mesélte, hogy az apukája főnöke egy ilyen helyzetben szépen belenyúlt elől a nadrágjába, és éppen jólesően vakargatta magát, mikor mindenki egyszerre kiáltott rá: „Meglepetéés!”

De Apát nem ilyen fából faragták. A szobából kihallatszott a zene, ezért először a fejét kezdte mozgatni, később bekapcsolódott a válla is, majd mókásan billegtetni kezdte a fenekét. Jasmine ellágyulva szemlélte magában táncikáló szülőapját, s hirtelen furcsa tüneményre lett figyelmes: észrevette az Apában megbúvó gyereket. MAGA ELŐTT LÁTTA az eddig csak fényképekről ismert kondri fejű vásott kölyköt. Aki csúnya verekedésekbe keveredett, hogy megvédje magát, ha bántották, de fára mászva órákon át képes volt lesni egy alvó énekesmadarat, hogy csippantásaiból meghallja, milyen dallammal

álmodik. Egy gyerekre pedig vigyázni kell, mert sérülékeny! Lehet, hogy már felnőtt a teste és mély a hangja, de ott van benne az a kicsike is, LÁTJA! Mennyi minden kellett ahhoz, hogy abból az emberkéből *ilyen* felnőtt legyen! Soha nem érzett még afféle érzést, hogy Apát vagy Anyát óvni kellene valamitől. Most először. Nem akarta tovább húzni az időt, nehogy Apa valami olyat tegyen, amin mindenki évekig nevetethetne aztán... Gyorsan kiállt a titokban pukkadózó barátok elé, majd karmesterként vezényelt, hogy egyszerre kiáltsák, teli tüdőből harsogva:

– Meglepetééééés!!

Apa összerezett ijedtében, majd levette szeméről a kendőt, és meghatottan, nevetve fogadta a feléje áramló emberek gratulációit.

Másnap a suliban Koppánynak nagyon rossz kedve volt. Ákosnak is feltűnt ez a furcsa zárkózottság.

– Mi bajod? – kérdezte.

Egy pár pillanatig csend következett, majd Koppány így válaszolt:

– Anyám macskája éppen a szemem láttára tépett szét egy egeret.

Azóta háborog a gyomrom!

Jasmine kuncogni kezdett. Ha–ha! A horrorfilmszakértő! Igazából persze nem hitte el ezt a mesét, mert Hercegnő úgy gondolta: szoros összefüggés van az ő lagymatag viselkedése és a fiú búskomorsága között.

– Hülye vagy, öregem! – állapította meg Ákos. – Én a helyedben majd kiugranék a bőrömből, te meg... Délután elmegyünk kipróbálni azt a csodamotort?

Koppánynak azonban más tervei voltak.

– Majd máskor – intézte el barátját egy rövid válasszal. Ákosnak rosszul esett ez a lerázás, de nem maradt ideje, hogy szóvá tegye a dolgot, mivel kacsalábain becsámpázott a terembe Klotild tanárnő. Fehér köpenye alatt jól látszódott, hogy a tanárnő nem harisnyanadrágot, hanem ódivatú, gumis combharisnyát visel, mely

körkörös, durva hurkába gyűrődött le mindkét combján. Mónimé, Zoli és Jasmine ezen kuncogtak éppen, mikor Klotild megállt a padjuk előtt.

– Jasmine Daniels! – mondta szigorú hangon.

Jasmine–en erőt vett a büntudat.

– Igen, tanárnő!

– Kérem, menjen a szertárba, fizikai kísérlet következik! Csak akkor csatlakoztassa a dugót a konnektorba, ha azt mondom: „lehet!”

Mivel az iskola épülete nagyon régi volt, így a fizikaelőadó áramellátása hézagosan bizonyult. Vagyis a terem mellett lévő szertárból vezettek az elektromos vezetékek a terembe, ahol a bemutató zajlott. Klotild pálcával a kezében magyarázta a hatalmas kapcsolási tábla működését, míg neki ezalatt a szertárban kellett a 220 V mellett örködni. Igaz, hogy nyitva hagyták a két helyiséget elválasztó ajtót, de azért hegyeznie kellett a fülét.

Csakhogy Klotild tanárnőt megint elővette az örülete. Ilyenkor teljesen magába süllyedt, fel–alá járkált a tábla előtt, s csak beszélt, beszélt... Persze nem a fizikáról, hanem szíve csücskéről, a csillagászsakköréről. Aminek alapjában véve örültek, mivel néha egy egész órát elszórakozott azzal, hogy a teljes holdfogyatkozást magyarázza. Ezen a napon a fiúk furcsa mód adták is alá a lovat: nyakatekert kérdéseket tettek fel, melyekre Klotild nekimelegedve, bő lére eresztve válaszolt. Jasmine nem díjazta mindezt, mert ott kellett állnia a mellett a nyüves fali csatlakozó mellett, és *figyelnie* kellett a szóáradatra! Gondolatban éppen elhatározta, hogy felteszi a tanárnőt a legközelebbi, menetrend szerinti orosz turistaúrhajóra, és szólóban kilövi, hadd repüljön, mikor valami olyasmit hallott, hogy „lehet!” Kicsit bizonytalankodott, mert éppen elkalandozott a tárgytól, de úgy vélte, nem tévedett. „Lehet” az „lehet” – azzal bedugta a konnektorba a dugót. Pár másodperc után kiderült, nem kellett volna.

– Áááááá! – hallatszott a teremből, mire Jasmine azonnal kitepte a csatlakozót a falból, és hevesen dobogó szívvel berohant, hogy saját szemével lássa tette következményét.

Klotild ott állt a tábla előtt szétborzolódó hajjal, kezében egy füstölgő vezetéket tartva, fél lábán még lejjebb tűródött harisnyával. Jasmine azt hitte, megtébolyodik: majdnem megsütötte szegény Kacsát! Hülye osztálytársai persze nem fogták fel a helyzet komolyságát, mert a pad alá vagy könyvek mögé bújva röhögtek. A tanárnő tényleg kimondta ugyanis, hogy „lehet”. A fiúk provokálták efféle válaszra, s már éppen letettek a sikerről, mikor egyikük feltette a „győztes” kérdést: lehetséges–e, hogy egy űrből érkező kisbolygó találkozik pályáján a Földdel?

– Bo... csánatot kérek! – csuklott az idegességtől Jasmine. – De úgy hallottam, mintha...

– Jól hallottad! – legyintett kormos kezével a tanárnő, aztán robotszerű, darabos mozgással közelítette meg a székét, s lerogyott rá.

Jasmine minden porcikájában reszketett. Majdnem megölt egy embert! Egyszerűen képtelen volt túljutni ezen az érzésen. Arra vágyott, hogy sulis után, hazafelé menet belekaroljon Zoliba, hallgassa okos szavait, és a közelségétől megnyugodhasson. Végre áttengődte az órákat, s alig bírta ki, hogy Mónimével meg Kárpátival ledübögjenek a lépcsőn... Zoli kinyitotta előttük a nagy ajtót, s udvariasan maga elé engedte őket, így Jasmine volt az első, aki kijutott a szabad levegőre, és akinek rögtön elszállt minden reménysége. Amitől szíve mélyén rettegett, az bekövetkezett. A bejárattól pár lépésnyire a 10/A-s srác várta Mónimét, Csenge pedig Kárpáti Zoltánt. Jasmine nem akart egyik páros mellett sem elefántot alakítani, ezért zavartan elbúcsúzott tőlük, és egyedül vágott a hazafelé vezető útnak. Harapdálnia kellett a száját, mert sírni tudott volna. Múzeumban látott egyszer egy harci buzogányt. A feje

hatalmas fémgolyó volt, kiálló tüskékkel. Azért jutott ez a kép eszébe, mert úgy érezte, hogy ez a durva, tüskés fémgolyó le-fel gurigázik a gerincében, a kezdő- s végponton nagyot szúrva, döccenve. Iszonyú erővel tört rá a féltékenység. Legszívesebben toporzékolt volna dühében. *Neki* van most égető szüksége Kárpáti Zoltánra! Nem annak a kis békának! Hátrapislantott, s láthatta, hogy *azok ketten* kézen fogva sétálnak egymás mellett. „Istenem, küldj valakit az utamba, különben megőrülök!” – fohászzkodott, de hiába várt a csodára, semmi sem történt. Elkeseredésében először csak gyorsabban lépkedett, később már szaporázta, végül rohanni kezdett, mintha üldözték volna. Nyitott szájjal futott, mert harapni szeretne volna a levegőt, hogy kimossa magából a kínlódást, de a fájdalmat nem tudta elhagyni sehol. Csatakosan, kiizzadva ért haza, egy szót sem szólt Anyához, hanem egyenesen a szobájába ment, és hasra vágta magát az ágyán. Zavarodottságában nem is tudta, mi baja. Kényszeríteni kellett magát arra, hogy legyen türelme önmagához, és hisztériáját legyűrve végiggondolja a problémát. Az érzések ott kavargtak benne, és olyan nehéz volt szóvá formálni őket! Egészen a Zolival való megismerkedéséig sosem próbálkozott a *pontos* fogalmazással. Sokat beszélgetett Mónimével is persze, de ez nem ugyanaz volt. Zoli megtanította arra, hogy ne térjen el az igazságtól: ne csak úgy beszéljen a levegőbe, nagyjából megnevezve a belső dolgokat, hanem árnyaljon is egyúttal: keresse meg a legmegfelelőbb, legtalálhatóbb kifejezéseket arra, amit mondani akar. Most újra és újra átrezgette magában ezt a kevergős érzést, és addig hangolta, míg fejében meg nem jelent a válasz: Zoli és ő együtt olyanok, mint a kakukkok. Bioszórán tanulták, hogy a gondos kakukkanya pl. nádiposzáta-fészekbe tojja a tojását, s így az itt kikelő fióka kirepüléséig nem is találkozik mással, mint nádi poszátaival. Mégis, mikor felnőtté válik, valahogy felismeri fajtársát, a soha-addig-nem-látott kakukkot, és azzal barátkozik tovább. És ő

most elveszítheti ezt a kakukkbarátot! Meddig mehetne a világban, míg még egy ilyenre talál?

Behunyta a szemét, és felidézte a gerincében gurigázó hegyes-tüskés buzogányfejet. Zolira gondolt. Nem is annyira az arcát látta maga előtt, mint inkább érzekelte a körvonalait, s ennek hatására a vastüskék visszahúzódtak, s a golyóbis súlyát veszelve aranyfényű labdává változott. A hasa aljából indult felfelé, s végigcirógatott benne minden ideget. Aztán felért a szívéhez, ott kiteljesedett, de annyira, hogy elfolytak a lábai, eltűntek a karjai, és nem maradt belőle más, csak egy – a másik után nyüzögő – gömb. Ettől az érzéstől aztán égnek állt minden haja szála. Úgy gondolta, ez valami förtelmes dolog, szenvedély, vagy mi, amivel nem élhet egy fedél alatt. Az, hogy ennyire szeret valakit, az kiszolgáltatottá, még sebezhetőbbé teszi, s ezt Jasmine Daniels-ként nem engedheti meg magának, mert ha Zoli is megbántaná, abba talán belepusztul. Kinyitotta a szemét, és meg kellett állapítania, hogy még mindig lángol. Hihetetlen! Ez az érzés annyira különbözött hétköznapi állapotától, hogy alig tudott megbirkózni vele. De tennie kellett valamit, elvégre így nem maradhatott. „Ülj hideg hóra, majd lehúlsz!” – futott át rajta egy mentő gondolat. Elképzelte hát, hogy törökülésben kuporog egy hatalmas, kietlen hómező közepén, s a jeges északi szél lassan átjárja a csontjait. Perceken belül megnyugodott és lehült. Olyannyira, hogy tíz perccel később, mikor Zoli felhívta telefonon, hogy megérdeklődje: kiheverte-e már a fizikaórán beszerzett sokkot, egész higgadtan válaszolt. Csak az volt furcsa egy kicsit, hogy ha nem figyelt magára, akkor vacogni kezdett a foga.

22.

Délután éppen az íróasztalnál könyökölt, és a matekleckét próbálta megoldani, mikor csengettek a bejárati ajtónál.

– Kicsim, téged keresnek! – hallotta Anya hangját, Jasmine felkelt, kinyitotta szobája ajtaját, és Koppánnal találta magát szemközt. Fura volt a helyzet, mert Anya érdeklődő pillantással méregette őket, vajon miként köszöntik egymást. Valószínűleg ezt a fiú is érezte, mert csak könnyű puszit nyomott barátnője arcára. Jasmine sután bemutatta őket egymásnak, s csak most vette alaposabban szemügyre Koppányt. A fiú olyan volt, mintha egy divatlapból lépett volna ki: fekete motoros bőrruhát viselt, s bukósiskot szorongatott az egyik kezében.

– El tetszene engedni egy körre? Tegnap kaptam a motort, és szeretném kipróbálni... vele – mondta éppen piros arccal Anyának.

– Ilyen fiatalon már vezethetsz motort? Van jogosítványod? – kérdezte Anya, hogy leplezze aggodását.

– Én 17 és fél vagyok, mert évet vesztettem. És már autóra is van jogosítványom.

Jasmine érezte Anya nemtetszését, de azt is tudta, hogy rábízta a döntést. És ma nem bírt volna itthon maradni.

– Sietek! – mondta, és követte Koppányt. Kint kapott ő is egy bukósiskot, felszijazta, majd felültek, s Jasmine Koppány derekába kapaszkodott. A csodajárgány feldübögött alattuk, ő pedig élvezettel figyelte, hogy miként leskelik őket az Orgona utcai nyugdíjasok a

függönyök mögül. Még sohasem ült motoron. Egészen más érzés volt, mint autóban: egy kicsit hasonlított az élmény a repüléshez. Főként azért, mert Koppány – az Orgona utcától tisztes távolságra – nem sajnálta a gázt, és a sebességhatárokat jócskán túllépve előzgette az autókat a forgalomban. Jasmine félt, de hiába kérte barátját, hogy lassítson, hangját elnyomta a forgalom s a motor zaja, plusz a fejükön viselt sisak. Nem látott más megoldást: szorosan behunyta a szemét, s amennyire csak bírta, Koppány hátához tapadt.

Lassan csitult a zaj, mert már a város külső peremén jártak. Jasmine kedvelt parkerdőjéhez érve megálltak, s levették a bukósisakokat.

– Honnét tudtad, hogy szeretem ezt a helyet? – mosolygott kedvesen a fiúra, aki éppen lehajolt, hogy biztonságba helyezve lelakatolja járgányát.

– Említetted egyszer, és megjegyeztem! – vonta meg a vállát Koppány.

Be kellett magának vallania: hízelgett a hiúságának a tény, hogy figyelik elejtett szavait. Azonban nem kerülte el a figyelmét: nyomasztja a fiút valami.

– Mi a baj? – kérdezte tőle, és egészen elképedt, hogy kérdésére milyen keserű fintort kapott válaszul. – Tettem vagy mondtam valamit, amivel megbántottalak? – faggatózott tovább.

– Ákos meglátott benneteket – bökte ki Koppány.

– Már hogy kit? – értetlenkedett Jasmine.

– Téged és Kárpáti Zoltánt. Kézen fogva mentetek az utcán.

Az út két oldalán hatalmasra nőtt fenyők sorakoztak. Kilógó ágaikkal mintha egyre beljebb hívogatták volna őket, s ők engedtek ennek a kérésnek: lassan lépkedve elindultak.

– Ez hülyeség! – vágta rá Jasmine mindjárt. – Én nem mentem kézen fogva Zolival!

– Biztos vagy ebben? Ákos nem szokott tévedni. Ha azt mondta, látott benneteket, az úgy is volt.

– Nem fogtam meg Zoli kezét – ismételte meg Jasmine. – Belekaroltam. Az nem ugyanaz.

– Baromi! Most velem jársz, vagy vele?

Jasmine összehúzta a szemöldökét:

– *Mi* barátok vagyunk... – nem volt szándékos, csak úgy kicsúszott a száján a „mi” szócska kiemelése, de már nem tudta visszaszívni.

– Miért, mi nem vagyunk azok? – csapott le mindjárt Koppány.

A lány nem látta értelmét a színlelésnek:

– Azt hiszem, *mi* nem vagyunk barátok. Inkább... szerelmesek próbálunk lenni.

– Próbálunk lenni? – ismételte Koppány élesen.

Jasmine nem akart szakítani vele. Semmi kedve nincs egyedül tölteni a délutánjait, míg Zoli és Mónimé foglaltak...

– Azok vagyunk! – mondta hát határozottan. Koppány ettől a biztatástól kicsit megnyugodott, majd csendre intette a lányt, s egy közeli ágra mutatott. Egy vörös bundás mókus ült ott, és olyan lendülettel vakaródzott, hogy ledőlt az ágról, s csak az utolsó pillanatban tudott fél manccsal megkapaszkodni.

Egészen jól sikerült ez a séta. Nézték a fákat, beljebb kerülve figyelték az erdei állatok mozgását. Jasmine megrémült, mikor szarvasok törtek ki közvetlen közelükben a bokrok takarásából, s éles patájukkal szerteszét vágva a földet tovaszáguldottak. Az utolsó pillanatban tudtak csak előlük egy tölgy törzse mögé ugrani, különben átgázoltak volna rajtuk is. Ezen a tisztáson a fák bőre tele volt véséssel, tetováltak lettek, mint azok az alakok, akik összekarcolták őket. Lassan alkonyodni kezdett.

– Anyu biztosan aggódik, indulnunk kéne! – nézett órájára a lány.

Megfordultak, és visszafelé sétáltak az ösvényen. Jasmine a távolban kutyasétáltatókat látott, s azt gondolta, megtréfálja egy kicsit Koppányt. Hirtelen elengedte a kezét, majd előrébb szaladt pár lépésnyit, és szaporázni kezdte.

– Segítség! – mondta aztán félhangosan, hátra–hátra tekingetve. – Hagyjon engem békén! Különben sikítok!

Koppány iszonyú zavarba jött, és futni kezdett a lány után.

– Hagyd abba! – suttogta a nyomában.

– Jaj! Egy örült! – mondta erre Jasmine, aki fél szemmel a kutyasétáltatókat leste, és nagyszerűen mulatott azon, hogy miként válik minden pudlis egyszerűen rendőrfelügyelővé, s hogyan bújnak megfigyelés céljából – szórakozottan szaglászó ebeiket egyetlen, erőszakos mozdulattal berántva – a bokrok közé.

– Mindjárt hívom a rendőrséget! – rötyögte, mire Koppány végre el tudta kapni a karját, és magához rántotta. A bokrokban pislogó szemek egyszerre kerekedtek el, majd hunyt ki bennük az érdeklődés, mikor az üldöző utolérte áldozatát, azonban horrorisztikus, sikoltozós végkifejlet helyett kézen fogták egymást, csókot váltottak, és nevetve futottak tovább.

„Tulajdonképpen nem is rossz így” – gondolta Jasmine már újra a motoron ülve, Koppány hátának dőlve. Igaz, nem tudta kakukknak érezni a fiút, mert legbelsőbb valója számára valahol idegen maradt, de... olyan szép! És kedves... motorja is van, s a legfontosabb: míg vele van, addig sem unatkozik. Hirtelen tetterő szállta meg, mert tisztán érezte, lehetséges elérni a boldogságot úgy is, ha keményen megdolgozik érte. Ha nem adja fel rögtön a kapcsolatait, ha veszi a fáradságot, hogy... á, nem is ragozta tovább, egyszerűen átengedte magát a jó érzésnek.

Este mégis volt egy kis hiányérzete. Mint ahogy a napraforgó fordul a Nap felé, tekintete úgy bővölte a telefont, hátha a szokott

dumaidőben Kárpáti Zoltán felhívja őt. Ám a szokott csörgés elmaradt.

„Csak nem, hogy még mindig együtt vannak?” – morfondírozott magában, de logikusan végiggondolva kizárta ezt a lehetőséget. „Nem vagyok normális!” – állapította meg, ki tudja hányadszor, mert észrevette: ugyanolyan testi tünetei vannak, mint versenyúszó korában egy–egy nagyobb versenyen az indításra várva. Szapora pulzus, összpontosítás, felkészülés, rajt! Csakhogy itt a rajt mindösszesen egy egyszerű tárcsázás. Ujjhegygyel meg is érintette a telefont, ám valami szégyenlősség vagy mifene visszarántotta. „És ha még mindig együtt vannak? És zavarok?” – talált késlekedésére mondvacsinált indokot. Holott a valóság az volt, hogy nem akart szembenézni saját érzéseivel. Ezután nem csoda, hogy valósággal összerándult az ijedtségtől, amikor hirtelen megszólalt kezei között a telefon.

– Halló! – szólt bele remegő hangon, kicsit zihálva.

– Szia! – köszönt Kárpáti Zoltán. – De furcsa a hangod! Futottál?

„De jó, hogy nincs videoképernyő csatlakoztatva a készülékhez!”

– futott át Jasmine agyán, mert kapóra jött számára ez a kis hazugság.

– Aha! Éppen most jöttem a fürdőszobából, mert fürödtem!

A túloldalon egy lélegzetvételnyi csend, mintha Zoli monitor híján megpróbálta volna elképzelni a frissen fürdött Jasmine-t. Legalábbis a lányon ez futott keresztül, noha könnyen előfordulhatott, hogy csak zaklatott lelkiállapota miatt jutott eszébe ez a verzió. – Már megtörölköztem – tette hát gyorsan hozzá. – És ruha is van rajtam! – „Komplett idióta vagyok” – zárta le önmagában ezt a különös monológot.

– Jó–jó, elhiszem! – kuncogott Zoltán. – Nem kértem részletes élménybeszámolót!

Jasmine ekkor jó keményen rátaposott saját lábára, és megfogadta, hogy csak a legszükségesebbekre válaszol.

– Azért hívlak, mert Apámnak volt egy kis melója az egyik lótelepen, és a tulaj hálából megengedte, hogy ebben a hónapban másodmagammal kijárjak lovagolni. Fizetnem sem kell! Volna kedved velem tartani? Mondjuk szombaton?

Jasmine minden fogadalom ellenére nem tudta megállni, hogy rá ne kérdezzen:

– Miért nem Csengét viszed magaddal?

– Mert ő fél az állatoktól... Meg aztán nincs hozzá kedvem. Ültél már lovon?

– Naná, apuskám! Tök sokszor futószárastam! Igaz, szabadon csak egyszer voltam...

– Nem baj – biztatta Zoltán. – Majd megtanítlak rendesen ügetni meg vágózni is, jó?! Úgy döntöttem, rendszeresen kijárok majd, mert ott nem olyan unalmas, mint a konditeremben...

Jasmine hallgatta Zoltán hangját, s olyan kellemesnek találta, hogy megint erőt vett rajta a vacogás. „Francba ezzel a hómezővel!” – gondolta, mert egyszerűen nem tudott úrrá lenni a didergésén.

– A fogaid csattognak? – kérdezte hitetlenkedve Zoli. – Így fázol? Biztos, hogy van rajtad ruha? És megtörölköztél?

– Persze hogy...! – méltatlankodott Jasmine. – Mit gondolsz te rólam?

– Azért be ne kapj! Akkor szombaton számíthatok rád?

Jasmine tökéletesen megfeledezett arról, hogy elígérkezett Koppánynak is. Időpontegyeztetés után jutott csak eszébe, de aztán úgy gondolta, majd csak megoldja valahogy...

23.

– Nyugi, a legszelídebbet kértem neked, mindjárt meg is mutatom! – biztatta Zoli a hatalmas istálló bejárata előtt. Beléptek. A lovak testének jellegzetes szaga, a friss széna és takarmány illata nem volt kellemetlen Jasmine számára. – Ott lesz! – mutatott egy távolabbi állásra. A telep szelíd, busa fejű berni pásztorcutyája nyelvét kinyújtva követte őket.

Elhaladtak a gondosan rendben tartott lovak mellett: csak úgy fénylett a szőrük, mert nemrégén csutakolták le őket. Végre megálltak, s Jasmine nagy csalódást érzett. A Szüntelen nevű ló, akit Zoli választott számára ugyanis mereven kinyújtott lábakkal az oldalán feküdt, és leginkább csak döglöttnek látszott.

– Tiszteletemre feldobta a talpát? – kérdezte, de Zoli a fejét csóválta.

– Nem látod, hogy lélegzik? Várj, mindjárt szólok a lovászfűnnek, hogy keltse fel. Egy ló nem heverhet csak úgy, mint egy kutya, mert könnyen megtekerednek a belei!

A segítségükre siető „lovászfű” majdnem 70 éves volt, és büzlött az olcsó bortól.

– A franc tudja miér' fekszik le mindig ez a lú – mondta nekik, majd rákiáltott az állatra. – Nyete nye! Fene a fejedet, hát keljél má' föl!

Szüntelen felemelte a fejét, megvető pillantással végigmérte az öreget, de azért engedelmeskedett, s lábra állt. Jasmine elámult, milyen hatalmas termetű jószág.

– Biztos vagy benne, hogy én... meg ő? – kérdezte elbizonytalanodva.

– Nyugi! A tulaj maga ajánlotta! Olyan, mint a kezes bárány, főleg, mióta a csikója sincs vele...

– Ezek szerint Szüntelen lány?

Zoli bólintott, majd elindult az öreg után, szerszámért, nyeregért. Miután kivezették és felszerszámozták a lovat, Zolié következett.

– Láttalak a múltkor a lovon – mondta az öreg Zoltánnak. – Jól csinálod... Mit szólnál hozzá, ha megkaphád a csődört? Le kőne mozgatni egy kicsit, mer' napok óta nagyon nyugtalan!

Egy teljesen elkülönített bokszban állt Cinkos, a fekete sörényű, sárga csődör, aki megérezte, hogy róla beszélnek, mert mindjárt kidugta a fejét.

– Nem lehet, hogy ivarzó kancát érez, azért nyugtalan? – kérdezte Zoli.

– Affenét! – legyintett a lovász, s Zoli megnyugodott.

Ezalatt Jasmine-t a többi segítő feltuszkolta valahogy

Szüntelen hátára, és a karámhoz vezették. Ott már lovagolt néhány fizetővendég: egymás mögött haladtak, lassú tempójú ügetéssel, libasorban.

– Mind kezdő! – nyugtatgatta egy öttusás fiú Jasmine-t, azzal kinyitott előttük egy sorompót, s ráhúzott egyet a ló fenekére. Szüntelen tudta a dolgát: nyerített egy rövidet – így üdvözölte társait –, majd beállt ő is a sorba, s biztatás nélkül felvette az ütemet.

Jasmine erősen koncentrált arra, amit annak idején tanítottak neki: a kengyelben párhuzamosak legyenek a lábfejek, mert hajlamos volt arra, hogy „kicsámpítson”. Mivel idegességében mereven bámulta az előtte lévő ló fekete farkát, s himbálózó, nagy farát, ezért csak akkor

vette észre Kárpáti Zoltánt, mikor elvágta mellettük Cinkos hátán. A csődör fejét dobálva makrancoskodott, de a fiú kemény kézzel tartotta. „Vajon hol tanult meg ilyen jól lovagolni?” – futott át Jasmine–en a kérdés, s rájött, sok–sok órányi beszélgetés után még annyi mindent nem tud barátja múltjáról!

Ekkor ért a karámhoz a telepvezető, aki intett Zolinak, majd kicsit aggodalmas arccal figyelte a ló és lovasa küzdelmét. Zoli a lefárasztás mellett döntött, ezért nekieresztette a gyeplőt, s hagyta, hadd dolgozzon a ló. Már a negyedik kört tették meg az óriás méretű karámban, ám Cinkos még mindig úgy tele volt energiával, mintha csak most engedték volna ki az istállóból. Sőt, Jasmine majdnem frászt kapott, mikor észrevette, hogy Cinkos nyugtalansága a „bárányszelíd” Szüntelenre is átragad. A kanca hevesen rágta a zabla vasát, bólogatott, s hegyezte a fülét. Jasmine nyirkos tenyérrel szorította a gyeplőt, sőt biztos, ami biztos alapon még a nyereg szélébe is belekapaszkodott. Legszívesebben most, azonnal hagyta volna az egészet: lovat és karámot... Elvégre ő vízi ember, sosem pályázott lovas babérokra... Úgy érezte, Szüntelennel egyszerre fordul a füle bal felé, már hallották is Cinkos zihálását, miközben súlyos, nehéz léptei alatt dongott a föld. Már éppen elhagyta őket, bolondul rázva röpködő sörényű, nagy fejét, mikor Szüntelen hirtelen megvadult. Éleset nyihított, „gyertyázott” – hátsó két lábára emelkedett –, miközben a mellső kettővel a levegőbe rúgkapált. Míg Jasmine–nek a vadnyugati filmek képkockái villantak fel a fejében, addig minden erejére szüksége volt, hogy fent tudjon maradni a hátán. Megijedni sem maradt ideje, ugyanis a következő másodpercben a ló már újból négy lábon állt, s mintha versenyezni akart volna a csődörrel, kitört a sorból és örült iramú vágtaiba kezdett.

– Reszelj be! Reszelj be neki! – hallotta oldalról a telepvezető hangját, de neki halvány dunsztja sem volt arról, mit jelenthet ez. Ösztönösen találta el a helyes mozdulatsort: jobbra, majd balra

rántotta a gyeplőt, s ennél fogva a zablát is a ló érzékeny szájában, úgy használva a vasat, mintha fűrészelne vele. De Szüntelen nem reagált. A föld sebesen suhant alattuk, Jasmine pedig szédülve a szeme sarkából láthatta, hogy pillanatok alatt megelőzik Cinkost, aki hirtelen megtorpan, emiatt Kárpáti Zoltán nagy ívben átbucskázik a feje felett, s elterül a földön. „Csak nem halt meg?!” – hasított belé a kérdés. Legszívesebben odaszaladt volna barátjához, hogy segítsen neki, de nem lehetett. Vágtáztak tovább, megállíthatatlanul.

– Ivarzik a kanca! Ki volt az az állat... Reszelj! Reszelj be! – hallotta a telepvezető folyamatos üvöltését és káromkodását. Jasmine az utolsó erejével oldalra fordult, s felsikoltott, mert észrevette, a csődör üldözőbe vette őket.

„Matrica lesz belőlem. Nagyon gáz, hogy így halok meg” – kattogott az agya zaklatottan. Ráadásul jobb lába kicsúszott a kengyelből, s támaszték hiányában egész teste erre az oldalra dőlt. „Mindjárt kész vagyok” – zihálta már félhangosan. Előre látta: Szüntelen a karám széléhez érve nem óhajtja követni a belső körívet, hanem ha lehet, még gyorsít is egy kicsit a tempón, hogy kellő lendületet szerezve átrepülhessen a kerítés gerendája felett. Naná, ha patás lenne, ő is ezt tenné: a túloldalon ugyanis zöld legelő hívogatta. A lány összeszorította a fogát, s már olyan durván „reszelt”, hogy szerinte vérnek kellett kiserkennie a ló szájából. Ez végre hatott. A ló mellső lábait mereven előrenyújtva, hátsó lábaival kicsit kifarolva fékezett, Jasmine pedig a nyakának csapódott, de még mindig fent maradt. Közvetlenül a kerítés előtt álltak meg.

– Ugorj le! Azonnal ugorj! – jutott el az idomár üvöltése rémülettől eldugult füléhez, s ő rögtön cselekedett. Azonban mélyen előrecsúszott bal lába a kengyelben szinte a bokájához préselődött, neki pedig annyira remegtek a kimerültségtől az izmai, hogy végtelen hosszúságúnak tetsző másodpercekig hiába próbálta lerúgni magáról. Cinkos egyre közelebb és közelebb jutott, már a hátában

érezte a fújtatását, és ő hangosan szűkölt a félelemtől, már-már érezte a feje tetejére szakadó mennyboltozatot, a Szüntelen hátára nehézkedő csődört. Az életosztón azonban hatalmas erő, az utolsó pillanatban megszabadult a fájó vastól. Sebesen lecsúszott a ló oldalán, és kacsázó, remegő lábakkal futni kezdett a kijárat felé. Amit ő futásnak vélt, az tulajdonképpen szánalmas vánszorgás volt csupán a süppedős talajon, de éppen idejében történt. Cinkos odaért a kancához, mire az megérezve a csődör közelségét, farát a levegőbe dobva hátrarúgott. Cinkosnak nem tetszett ez a fogadtatás, ezért ínyét felhúzza, fogait harapásra villantva megtámadta Szüntelent. Ekkor többen is berohantak, szinte kivonszolták a holtfáradt és halálra ijedt Jasmine-t, nehogy az egymás körül táncoló, megbolydult állatok összetaposhassák.

A sorompó mellett – lovaikról leszállva – sorakoztak a fizetővendégek.

– Ügyes voltál, kislány! Kemény gyerek vagy! – dicsérték a lányt.

Jasmine-nek nem kellett sokáig keresnie, mert Kárpáti Zoltán mindjárt odalépett hozzá.

– De jó, hogy itt vagy! – súgta, s Jasmine csak most kezdte érzékelni, hogy minden ízében reszket.

Zoli kézen fogta, s az oldalt álló pihenőpad felé vezette. Valaki egy pohár vizet nyomott a kezébe, majd tapintatosan magukra hagyták őket. A lovászok nagy nehezen befogták Cinkost és Szüntelent, a telepvezető lehordta a sárga földig a részeges öregembert, a fizetővendégek közül a bátrabbak pedig lassanként visszamerészkedtek a karámba.

Jasmine úgy érezte, *érintésre* van szüksége, oda kell bújnia valakihez. És éppen HOZZÁ: fenébe a hómezővel és a távolságtartó fagyossággal...

– Megengeded, hogy hozzád bújjak? – kérdezte már a pad előtt állva, mire Zoli bólintott. Letette a kezében tartott poharat, majd

magához ölelte a lányt. Jasmine oldalt fordította a fejét, az arcát barátja mellkasához simította, és karjával percekig csak szorította, szorította a fiút. Zoli ezalatt nyugatóan, óvatos kézzel simogatta a haját, hátát. Aztán lassan oldódni kezdett Jasmine-ben a görcs, s a szorítása is enyhült. A félelem helyébe lassan új érzés költözött, s most már másként bújt a fiúhoz. Jasmine egész testét előntötte a melegség. Kicsit zavarba jött miatta, de abban reménykedett, hogy Zoli mit sem vesz észre az egészből.

– Jobban vagy? – kérdezte tőle a fiú, s ő a mellkasára szorított füllel figyelte, miként zeng odabent a hangja.

– Ühüm – mondta lesütött szemmel, és kicsit távolabb lépett barátjától. Leültek a padra, s Jasmine a teljes megnyugvás reményében gyorsan a szájához emelte a poharat. Ebben a pillanatban cseppet sem bánta az iménti balesetet, mert így legalább volt mire fognia a keze vizet lötyögtető remegését. Egyszerűen nem fért a fejébe: hogyan szerethet *ennyire* valakit?

– Azt hiszem, ezután eltekintek a lovasdedzésektől – mondta, csak hogy megtörje a zavart csendet. Egy gyors oldalpillantással Zoltánra nézett, s látta: a fiú fürkésző szemmel figyeli az arca változásait. Nem tudta, miért, de ez előtt a tekintet előtt inkább lesütötte a pilláit.

Kárpáti ekkor kinyújtotta a kezét. Egy nagyon finom mozdulattal megérintette Jasmine állát, s maga felé fordította az arcát. Jasmine érezte, hogy elpirul, de hagyta, hogy Zoli felemelje a karját, és látta: a fiú szája egyre közelebb és közelebb kerül hozzá, mikor felcsendült a Koppányt jelző dallam az övtáskájába zárt mobiltelefonján. Zoli mindjárt elhúzódott, ő pedig kapkodó kézzel nyitotta fel a tokot, s vette fel a telefont.

– Negyed óra múlva ott vagyok érted! – hallotta Koppány hangját.
– Gyere ki a telep melletti buszmegállóba, akkor nem kell keresgetnem téged! Csá!

– Mennünk kellene! – sóhajtott Jasmine. – Jön mostanában buszod?

– 12 perc múlva – nézett az órájára Zoli. – Akkor menjünk!

Elköszöntek a sajnálkozó telepvezetőtől, aki meghívta őket következő szombatra is. Jasmine mosolygott, és köszönettel visszautasította a meghívást. Tudta, hogy belőle sosem lenne jó cowboy, mert eddig is izgult, ha lóra kellett ülnie, de ezután... kész rémálom lenne.

– Pedig azt tartják, akit ledob a paripa, annak azonnal vissza kell ülnie, hogy legyőzze a félelmét – jegyezte meg Zoltán, már a huzatos buszmegállóban ácsorogva.

– Csakhogy engem nem dobott le az a gebe, hanem majdnem kilapított rajta egy úthenger – kuncogott Jasmine. – Képzeld el, miként mutatott volna ez a szalagcím az újságokban: „Egy ló szügye alatt lelte halálát a gimnazista lány”.

A közeli gyártelepről érkező munkások is ott várakoztak mellettük. Mikor megérkezett a busz, az emberek sorba álltak, s egyenként kezdték meg a felszállást. Zoli azonban nem állt be a sorba, hanem szembefordult Jasmine-nel.

– Örülök, hogy megmaradtál – suttogta rekedt hangon. – Nem bírtam volna elviselni, ha bajod esik, mert... nagyon szeretlek... mint barátomat – tette még hozzá.

Jasmine elmosolyodott. Az egész lelkét átítatta ez a szeretetvallomás!

– Én is! – mondta, még mindig Zoli tekintetébe fonódó pillantással. Aztán a szeme sarkából mintha mozgást érzelt volna. – A buszod! – jajdult fel.

Zoli mélyet sóhajtott, mint aki csak nagy nehézség árán tudja eltépni magát a másiktól, s már ugrott is az induló busz után... Azonban a legnagyobb megdöbbenésükre egy sorban álló munkás

hátának ütközött, mert az autóbusz állt. Csak szédületük miatt érzékelték mozgást.

– Hé, kölyök, lassan a testtel! – fordult hátra a férfi, s meglökte Zoli vállát.

– Jasmine! Itt vagyok! Gyere! – hallották meg Koppány hangját is: motorjával éppen az autóbusz mögött fékezett.

– Majd hívlak! – intett Jasmine Zolinak, és nagy zavarában – mindenféle köszönés nélkül – egyszerűen faképnél hagyta a fiút.

Kárpáti Zoltán kicsit sértődötten pislogott, aztán megvonta a vállát, és felszállt. Jasmine leakasztotta a motor csomagtartójáról a bukósiskáját, a fejére tette, s álla alatt meghúzta a szíjat.

Koppány üdvözlésképpen egy pillanatra magához vonta, aztán helyet mutatott maga mögött, s Jasmine ismét nyeregbe pattanhatott. Barátja gázt adott, a motor mély hangon felbögött, s ők a buszt villámgyorsan maguk mögött hagyva elhúztak.

Jasmine hátrafordulva figyelte, miként szűkül aprócska ponttá a csuklós helyi járatú. Túl hirtelen szakadt el Zolitol: a közöttük támadt furcsa feszültség még nem volt lezárva, értelmezve, s ettől olyan érzése támadt, mintha felkészítés nélkül sebészszikével durván lemetszették volna sziámi ikréről.

Milyen különös! Nemcsak olyan boldogság van, amiért keményen megdolgozik az ember, hanem van olyan is, ami hirtelen tör fel, valamiféle csoda folytán. Jasmine boldog volt csupán a gondolattól, hogy Zoltán szereti őt. Igaz, nem szerelemmel – elvégre hangsúlyozta: „Szeretlek *mint barátomat...*” – mégis olyan édességet okozott ez benne, mint a méz. Míg átölelte Koppány derekát, újból és újból felidézte ezeket a szavakat meg Zoli őt fürkésző, szép pillájú szemét. Ezt nem hagyhatja annyiban! Meg kellene osztania, ki kellene beszélnie ezt a felgyülemlett, gyönyörű érzést! Vajon van benne elég bátorság? Este, ha felhívja Zoltán, Jasmine Daniels meg meri mutatni legbelsőbb, remegő önmagát?